

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 519

ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Ένα πολύ πρωτότυπον έγγραφον κυκλοφορεί τις μέρες αυτές στα δημοσιογραφικά γραφεία. Τό έγγραφον αυτό πού εστάλη και στα περιοδικά είναι μία εγκύκλιος του Συνδέσμου κατά της ελασφημίας και καλεί τον τύπο να ενδιαφερθή για τὸ πρῶτο Πανελλήνιο 'Αντιελασφημικὸ Συνέδριο πού συγκαλεῖται στίς 20 Σεπτεμβρίου στὰς Ἀθήνας, με σκοπὸ τὴν λήψη ὀρισμένων μέτρων καὶ κυρώσεων κατὰ τῶν ελασφημούντων, πού θὰ εισηγηθῇ στὴν Κυβέρνηση.

Ὁμολογοῦμε ὅτι μόνον τὸ συνέδριο αὐτὸ δὲν περιμέναμε ποτὲ νὰ γίνῃ. Εἶχαν συνηθίσει τόσο τ' αὐτιά μας μετὴν κατάστασιν αὐτὴν πού ἔρχεται τώρα νὰ καταπολεμήσῃ ὁ ἀνωτέρω Σύνδεσμος, πού κατήντησε νὰ τὴν θεωροῦμε καθεστῶς καταχωρωμένον ἀπὸ τοὺς αἰῶνας!...

Πραγματικά, θάλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ελασφημία εἶναι συνυφασμένη ἀναπόσπαστα μετὴν ζωῇ τοῦ Νεοέλληρος, ὅτι εἶναι κάτι ἀπὸ τὸ αἷμα του. Βρίζομε ἀκόμη καὶ ὅταν ἀστετυώμεθα με φίλους, καὶ ὅταν ἀκόμη θέλωμε... νὰ τοὺς ἐκδηλώσουμε τὴν συμπάθειά μας καὶ νὰ τοὺς κολακεύσωμε! Ὑπάρχουν γονεῖς, πολλοὶ δυστυχῶς γονεῖς, πού ἀντικαθιστοῦν κάθε ἄλλῃ τρυφερότητι πρὸς τὰ μικρὰ παιδιὰ τοὺς μετὰ μιὰ βωμολοχίᾳ. Θὰ ἀκούσετε, αἰφνης, ἕναν πατέρα νὰ λέῃ καμαρώνοντας γιὰ τὸν νεαρώτατο ελαστό του καὶ μπροστὰ τοῦ «εἶναι ἐξυπνος δ...» (συμπληρώστε μόνοι σας τὴ φράση). Καὶ ὁ μικρὸς θὰ κοκκινίσῃ ὡς τ' αὐτιά. Κανεὶς δὲν ξέρει ἀν ἀπὸ ὑπερηφάνεια ἢ ἀπὸ ντροπῇ.

Ἦταν καιρὸς κάτι νὰ γίνῃ τέλος πάντων καὶ ὀποθενδήποτε μετὴν κατάστασιν αὐτὴν πού μας κάνει νὰ παρῶμε στοὺς ξένους τὸ πολὺ ἀλλόκοτο θέαμα ἀνθρώπων, πού ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς σταυροκοποῦνται μετὰ κατάνυξιν ὅταν περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ ἐκκλησίες, ἀφ' ἑτέρου, δὲν ἀφήνουν ἡσυχους. Χριστοὺς καὶ Παναγίες ἀν τοὺς δοθῇ δέκα ἔτηματα παραπέρα καὶ ἡ παραμικρότερα ἀφορμή...

ΕΚΔΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ἡ χειμερινὴ «σαιζὸν» ἢ «σῆζ'ν» ἀν προτιμάτε οἱ ἀγγλομαθημένοι, ἀρχίζει. Οἱ κινηματογράφοι θάβουν τὰ καλὰ τοὺς καὶ ἐτοιμάζονται νὰ δεχθοῦν τὸ κοινὸ τοὺς. Βέβαια θὰ ἔχουν κάνει ὅλες τὶς προμήθειάς τοὺς σὲ φῖλμ. Ὅταν λάβουμε αὐτὸ ὑπ' ὄψιν δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐλπίζωμε ὅτι οἱ κινηματογραφικοὶ μας ἐπιχειρηματίαι θὰ ἔχουν δείξῃ φέτος μεγαλυτέραν ἐκλεκτικότητα, καὶ δὲν θὰ μᾶς προβάλλουν, συχνά, μεγάλες ἀνοησίες πίσω ἀπὸ μεγάλα ὀνόματα βεντετῶν.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ ΦΟΝΟΙ

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Βορονόφ καὶ τῶν ραδιοφῶνων κατήντησαν πολὺ «ἀν - βόνικ» αἱ «λύσεις» διὰ... φόνων. Εἰγκαταλείπ' ἡ σύζυγος τὸν οἶκον τοῦ συντρόφου; Ὅπλίζεται κι' αὐτὸς εὐθὺς μετὰ σφαίρας περιστρόφου, τὴν βρίσκει, κι' ὕψος ἔχοντες τὴν σημαδεύει «στὸ σταυρὸ καὶ τὴν σωριάζει κάτω».

Επὶ ἤλθεν ἡ κατάργησις πλεόν τοῦ μέσου ὄρου, κι' ἀντὶ νὰ καταφεύγουν στὰ φῶτα δικηγόρου οἱ σύζυγοι, πού ὅπως λέν ἔχουνε δίκην ἀπόλυτον, «Ὅλοι γραμμὴ πηγαίνουνε τώρα στὸν... ὀπλοπώλη των».

Ἀκόμη καὶ ἡ μουσικὴ —διὰ τῶν γραμμοφῶνων— λογίζεται ὡς συνεργὸς τῶν τελευταίων φόνων. Τὸ «Σκότωσέ με» ἀδεῖται παντοῦ καὶ κάθε πόσο, τὸ «Πνίξε με», τὸ «Γδάρε με» καὶ τὸ «Θὰ σὲ σκοτώσω»... Κι' οἱ μουσουργοὶ μας, λέγεται, γράφοντας «νέο πρᾶγμα» δὲν βάζουν πιά κλειδὶ τοῦ σὸλ ἀλλὰ... σουβλί ἢ... κάμα!...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἀλλάξαμε, παμφίλατοι... Καὶ τὴ ζωὴ μας ὅλη θὰ τὴν ρυθμίσῃ τοῦ λοιποῦ μονάχα τὸ πιστόλι. Μ' αὐτὸ θὰ κανονίζετὰ τὴν κάθε συμφορὰ σας, τὴν σύζυγον, τὴ φίλη σας ἢ καὶ τὴν πεθερά σας. Μὲ μιὰ του σφαίρα μοναχὰ, μετὰ ἕνα «μπάμ!», σωθήκατε. Μόνο μὴν πάθῃ ἐμπλοκὴ κατὰ τὸν ὅσον χαθήκατε!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΝ ΜΗΒΩΜΑΔΙΑΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Πολὺς θόρυβος αὐτὲς τὶς μέρες καὶ πολὺ πνεῦμα, πνεῦμα φθνὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, γύρω ἀπὸ μιὰ ὑπόθεσιν, πού θάπρεπε νὰ θεωρηθῇ πολὺ οἰκονομικὴ καὶ συνεπὲς περισσότερο σεβαστὴ ἀπὸ ὅσους δὲν τὴν ἐσεβάσθησαν. Ἕνας καλλιτέχνης, θὰ μᾶς ποῦν, ἴσως, ἀνήκει περισσότερο στὸ κοινὸ παρά στὸν ἑαυτὸ του. Πιθανόν. Ἀς μὴν ξεχνοῦμε ὅμως, πὼς καὶ ὁ καλλιτέχνης εἶναι ἀνθρώπος, ὅτι πρὶν ἀπ' ὅλα εἶναι ἀνθρώπος. Γιατὶ δὲν εἶναι οἱ γνωστὲς μας ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ὁ συναισθηματικὸς μας κόσμος, τὰ πάθη μας, πού κάνουν τὸν καλλιτέχνη, ἀλλὰ τὸ ταλέντο, ἡ ἰδιοφυΐα του, πού δὲν ἔχει καμμιά σχέση μετὰ ὅλα αὐτά. Τὸ πολὺ πού νὰ ἀκολουθοῦν τὸ ταλέντο ὡς κομπάρσοι καὶ ὡς διακόσμησης ἢ ὡς ἀσχημία του, ἀν θέλετε, δὲν κάνουν ὅμως τὸν καλλιτέχνη. Συνεπῶς, εἴτε καλὰ, ἔκανε ἡ καλλιτέχνις ἐκεῖνη, εἴτε ἀσχημά, ὅτι ἔκανε δὲν ἔχει ἀμέσως, καὶ κατὰ θεοῦ, καμμιά σχέση μετὰ τὴν καλλιτεχνικὴ της ὄντοτητά, τὴν ζωὴ της πάνω στὴν σκηνὴ ἀλλὰ πρὶν ἀπ' αὐτὴν, ἐκεῖ πού καὶ ὁ καλλιτέχνης ζῇ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μετὰ τὶς ἀνάγκες του, τὶς ἀπογοητεύσεις του, τὶς ἀδυναμίες του, χωρὶς τὰ ψεύτικα λουλούδια τῆς σκηνῆς, χωρὶς τὰ φτιασίδια τοῦ μακιγιαρίσματος, καὶ τὰ χειροκροτήματα, τὰ τόσο φθηνά, ἀλλοίμονο, συχνά, τοῦ κοινοῦ...

Αἱ, βέβαια, μποροῦσε τώρα ἡ καλλιτέχνις ἐκεῖνη νὰ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα, ἕνα γράμμα γιὰ νὰ καθυστάσῃ, ἀλλὰ ῥωτοῦμε, πόσοι ἀπὸ τοὺς επικριτὰς τῆς, ἢ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πού τὴν ἔκαναν ἀστὺρα καὶ χρονογράφημα καὶ ἀνάγνωσμα πολὺτιτον, θὰ εἶχαν τὴν ψυχραιμίαν νὰ κάμουν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ὁρισκόμενοι σὲ μιὰ ἀλλόφρονι κατάστασιν σὺν τὴν δικῇ τῆς; Αὐτὰ τὰ λίγα, ὡς ἐν κατακλείδι, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος καὶ νῆνα: ἀντιπάθεια ἢ συμπάθεια.

ΥΠΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

Μιὰ μεγάλη βιομηχανία ἔχει ἐγκαταστήσει ἕνα λαμπρὸ σύστημα, κοντὰ στίς ἄλλες καινοτομίες τῆς, σύστημα λαμπρὸ καὶ γιὰ τοὺς ἐργάτας τῆς καὶ γιὰ τὸ συμφέρον τῆς. Εἶναι οἱ ὁμαδικὲς ἐκδρομὲς τοῦ προσωπικοῦ τῆς. Ἔργον πολιτισμοῦ, ἔργο πολὺ ἀνθρωπιστικὸ, γιὰ τὸ ὅποιο ἡ βιομηχανία αὐτὴ ἀξίζει τὰ θερμότερα συγχαρητήρια. Καὶ ῥωτοῦμε: τόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ἄραγε νὰ τὴν μιμηθοῦν, ἔστω καὶ ἀπὸ χρόνου, τὰ ἄλλα ἐργοστάσια; Τὸ ῥωτοῦμε αὐτὸ γιὰτὶ δὲν εἶναι φέτος ὁ πρῶτος χρόνος πού γίνονται οἱ ὁμαδικὲς αὐτὲς ἐκδρομὲς.

Εξυπνά καὶ κουτά

ΤΙ ΤΑΘΕΛΕ;

—Έχετε λοιπόν, τρία ζεύγη γυναικεία, κ. καθηγητά;

—Μάλιστα. Τό ένα για να βλέπω μακριά, το άλλο για να διαβάσω και το τρίτο για να ψάχνω να βρω τα άλλα δύο!

ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ

—Ο καταγραφέας: υπόδικος στον δεσμοφύλακα:

—Πηγαίνεις, σε παρακαλώ, αυτό το σημείωμα στον δικηγόρο μου; Μένει στο κελί 47!

ΖΙΧΕ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ

—Έλα λοιπόν, Φανούριε, τί περιμένεις και δεν πιάς να χωρίσεις αυτούς τους δυο που δέρονται;

—Ευλαλία, δεν μπορώ! Είμαι κατά της έπεμβάσεως!

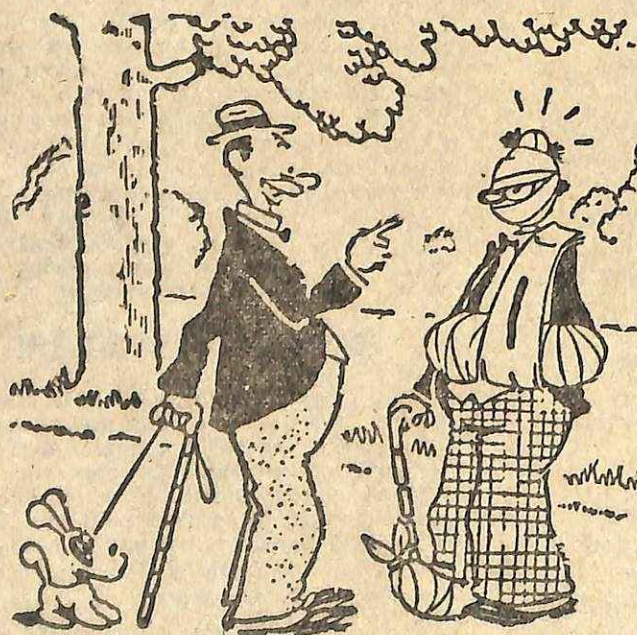
ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

—Ο Γιάννης επιστρέφει χαρούμενος από το σχολείο:

—Μαμά! Πήρα 10 σήμερα.

—Μπαράλο παιδί μου, και σε ποιό μάθημα;

—Σε δύο! Πέντε στα ελληνικά και πέντε στην γεωγραφία!...

ΕΙΧΕ ΜΕΛΛΟΝ...

—Παραστια σου! Παντρεύτηκες λοιπόν;
—Όχι ακόμη. Άρραβωνιάστηκα.

Ένας καλλιτέχνης ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Έκείνο που σύγχιζε πολύ τον Έντουαρντ Στάου ήταν ότι ο κόσμος άγνοούσε την αφάνταστη καλλιτεχνική μεγαλοφυΐα του. Σ' αυτό έφταιε, κυρίως, το είδος της τέχνης που είχε διαλέξει. Η έπιτυχία του έξηρτάτο ακριβώς από την μυστικότητα. Γιατί η ειδικότητα του Στάου ήταν η δολοφονία, στην όποιαν, όμολογουμένως, ήταν άφθαστος. Ένας έγκληματίας, λοιπόν, δεν γίνεται διάσημος παρά μόνον όταν συλληφθεί, και ο Έντουαρντ ήταν αρκετά έξυπνος και πονηρός για να αποφεύγει τα άχρεϊστα αυτά μεγαλεία.

Πάντως, όμολογούσε και μόνος του πως αν υπήρχε Ακαδημία του Έγκλήματος, την έδρα των δηλητηριαστών θα την έπαιρνε παμφηελ αυτός.

Στά μάτια του κόσμου, όμως, ο κ. Στάου ήταν ένας καλός ανθρωπάκος, που ζούσε ήσυχα από τα εισοδήματά του.

Μη φαντασθήτε ότι ήταν κανένας μικροκαμωμένος, αδύνατος τύπος, μισοκάκοιμος. Όχι, απλώς η καλωσύνη και η μετριοφροσύνη του τον καθιστούσαν συμπαθητικό και θαρρείς και τον μίκραναν σωματικά.

Ήταν αδύνατο να μη συγκινηθήτε βλέποντάς τον να περιπατεί με άφοσίωση τις γυναίκες του. Και πάλι, μη φαντασθήτε πως ο κ. Στάου ήταν πολύγαμος. Όχι, όχι, όταν ο καλός αυτός άνθρωπος παντρευόταν μία γυναίκα, μόνον ο θάνατος τον χωρίζε απ' αυτήν. Απλώς, εκείνος φρόντιζε να έπισπύσει κάπως τη στιγμή του αιώνιου χωρισμού. Αυτό συνέβαινε τακτικά μετά την πληρωμή της δεύτερας ή το πολύ της τρίτης δόσεως των ασφαλιστρών ζωής της γυναίκας του.

—Όταν γνώρισε την κυρία Τζένυ Μπάρκερ σε μία λουτρόπολη, ο κ. Στάου παρουσιάσθηκε ως τεθλιμμένος σύζυγος της τελευταίας του μόνον γυναίκας. Η κυρία Μπάρκερ είχε όλα τα απαιτούμενα προσόντα για να γίνη σύζυγός του. Χήρα ενός πλούσιου ιδιοκτήτου «μπάρ», δίχως φίλους και συγγενείς, είχε αναφέρει στον καλλιτέχη μας, το ποσόν των δεκαπέντε χιλιάδων λιρών που αποτελούσε την άτομική της περιουσία.

Παντρεύθηκαν λοιπόν και το ίδιο βράδυ του γάμου των, ο κ. Στάου έμαθε κάτι το τρομερά ευχάριστο. Η γυναίκα του, που είχε παραφάει και παραπιή στο γαμήλιο τραπέζι, άδιαθέτησε και του εξεμυστηρέυθη ότι έπασχε από το στομάχι της.

—Όλα αυτά θα διορθωθούν. αγάπη μου, έλεπε ο καλός κ. Στάου, χαϊδεύοντάς την.

Και η νέα σύζυγος ρίχθηκε με αγάπη στην άγκυλιά του, γιατί ο κ. Έντουαρντ ήξερε να φέρεται με αγάπη

και άφοσίωση στις γυναίκες του.

Βάλθηκε, λίγες μέρες μετά το γάμο, να βρή ένα ήσυχο μικρό χωριουδάκι, με μοναδικό γιατρό κανένα γέρο που να μην ξέρει και πολλά πράγματα. Εκεί θα πήγαιναν να εγκατασταθούν και όταν η δόσις του άρσενικού θα έστελνε τη γυναίκα του στάς αιώνιους μονάς, ο γεροντάκος γιατρός θα διέπιστωνε ότι επρόκειτο περί όξείας γαστρίτιδος.

Και το χωριό αυτό βρέθηκε. Γιατρός του ήταν ο έξηντάρης σχεδόν κ. Ρόμπερτ Λάνστενλ, που είχε για βοηθούς του τη φύση και τον καθαρό αέρα, και όταν απέτυγχανε, ο παπᾶς τον ξελάσπωνε λέγοντας ότι «αυτή ήταν η θέλησις του Παντοδυνάμου».

Κάποιο πρωί εδήλωσε στη γυναίκα του ότι θέλοντας να την εξασφαλίσει μετά το θάνατό του, είχε τροποποιήσει την διαθήκη του, αφήνοντάς της όλη την περιουσία του. Συγγενείς και λυγμοί ήταν το άμεσο αποτέλεσμα της χειρονομίας του αυτής και η καλή κυρία Στάου για να φανή αντάξια του καλού συζύγου της έσπευσε μετά λίγες μέρες να αλλάξει και την δική της διαθήκη, αφήνοντας στο σύζυγό της τις δεκαπέντε χιλιάδες λίρες της.

Δεν πέρασε πολύς καιρός μετά την αμοιβαία αυτή εκδήλωση αγάπης και άφοσίωσης των δύο συζύγων και η κυρία Στάου έπαθε την πρώτη, κάπως σοβαρή, στομαχική διαταραχή.

Το θέαμα του απελπισμένου συζύγου της ήταν σπαραξικάρδιο, τόσο που η καυμένη κυρία Στάου έχασε και τους φρικτούς πόνους της, και όλα.

Την άλλη μέρα ήταν καλά, μά ο κ. Στάου είχε πάρει την απόφασή του: έπρεπε να βρή ένα ήσυχο χωριουδάκι για να ξεκουρασθούν. Ο καθαρός αέρας και η αγνή τροφή, ίσως θεράπευαν που έπρεπε το ίδιο το θύμα να διαλέξει τον τόπο της εκτελέσεώς του. Ήταν κι' αυτό μέτρο προφυλακτικό.

Πέρασε και ξαναπέρασε ο κ. Στάου με την γυναίκα του από το χωριό που είχε αυτός διαλέξει εκ των προτέρων, σιάσθηκε και επρότεινε να μείνουν εκεί.

Βρήκαν μία μικρή βίλλα στην άκρη του χωριού, την νοίκιασαν και μία έβδομη μάδα αργότερα είχαν μετακομίσει από την πόλη στην έξοχή.

Ο κ. Στάου ήταν κυριολεκτικά ένθουσιασμένος. Το «άριστο γρημά» του, όπως το αποκαλούσε, λόγω των δεκαποιεύτων. Το μόνο που τον σύγχιζε κάπως ήταν ότι και το κράτος θα έπωφελετο της καλλιτεχνικής ιδιοφυΐας του, εισνομίας. Αυτό ήταν άδικο, γιατί αν το λάμβαναν δηλαδή, το ίδιο αυτό κράτος θα του περνούσε τη θηλειά στο λαιμό. Τό σωστό ήταν να απαλλάσσωνται φόνου τα κέρδη τα προερχόμενα από λοφονίες.

Η δεύτερη κρίσις της Τζένυ έλαβε χώραν στο τέλος του πρώτου μηνός από

νης έγκληματίας ΤΟΥ ΝΤΟΝΑΛΤ ΣΑΟΥΜΠΡΙΤΖ

την ημέρα της εγκαταστάσεώς των στη βίλλα.

Έντρομος έφθασε στο σπίτι του γιατρού ο κ. Στάου και το γεγονός είναι ότι ο άνθρωπος δεν προσπαθούσε να προσποιηθεί γιατί, απλούστατα, ανέκαθεν τον πείραζε να βλέπει τα συμπτώματα της δηλητηριάσεως με άρσενικό. Πολλές φορές συγχιζόταν όταν ανέλογίζετο ότι τα πιο δραστηρικά δηλητήρια, που ξεπαστρεύουν στο πι και φι, αφήνουν όλοφάνερα σημάδια της διαβάσεώς τους. Ένψ το άρσενικό δεν αφήνει και πολλά ίχνη, όταν μάλιστα το μετεχειρίζετο κανείς κάπως «καλλιτεχνικά».

Ο γιατρός έλειπε σε κάποια γέννα και τον υποδέχθηκε η κόρη του, που ήταν κάπου τριάντα χρονών αλλά έλκυστική και όμορφη όσο δεν φαντάζεσθε.

Χαιρόταν που του είχε χαμογελάσει, αισθανόταν μάλιστα μία πρωτόφαντη αγαλλίαση. Κουβέντισαν λίγο μαζί και ξαφνικά ακούσθηκε ο θόρυβος του μοτέρ ενός αυτοκινήτου. Ήταν ο γιατρός Λάνστενλ. Ο κ. Στάου του περιέγραψε άοριστα τα συμπτώματα της άδιαθεσίας της γυναίκας του και τον ώδηγησε μετά σπίτι του.

Αυτό που με κάνει και ανησυχώ, του έλεπε στο δρόμο, είναι ότι οι κρίσεις αυτές παρουσιάζονται τακτικά κάθε δεκαπέντε.

Πέρασαν τέσσερις μήνες ακόμη και η κυρία Τζένυ έπαθε άλλες τρεις κρίσεις. Και οι κάτοικοι ακόμη του χωριού λυπόνταν τον καυμένο τον κ. Στάου, που δεν φθάνει ότι είχε παντρευθεί μία γυναίκα, κατόπιν κοινωνικής τάξεως από τη δική του, αλλά είχε και την άτυχία η γυναίκα αυτή να είναι και άρρωστήρα!

Μεγάλη επίσης συμπάθεια του έδειχνε και η χαριτωμένη κόρη του γιατρού, που αγαπούσε τη μουσική και τη ζωγραφική και εύρισκε στον κ. Στάου τον μόνο άνθρωπο που την καταλάβαινε. Κι' ο ίδιος ο κ. Έντουαρντ είχε μπλεχθεί γερά, στα δίχτυα της αγάπης.

Κατά τα μέσα Ιουνίου ο ίδιος ο γιατρός ενέπνευσε στον κ. Στάου την ελική φάση της υποθέσεως.

Είχε πάει στη βίλλα του ζεύγους για ά εξέταση την, για έβδομη φορά, άδιάετη κυρία Τζένυ. Αφού διεπίστωσε και άλιν την καταραμένη γαστρίτιδα και υζήτησε σχετικά με τον κ. Στάου, του έπε φεύγοντας:

—Τό νού σας μην άρρωστήση ή γυναίκα σας την μεθεπομένη Τετάρτη. Καί ποτέ δεν άρρώστησε στο χωριό μας ύτη την ημέρα. Είναι ή τοπική έορτή άί έπί πλέον φέτος θα έχουμε ένα μεγάλο «μότες» κρίκετ.

—Βεβαίωτατα, συγκατένευσε ο κ. Έντουαρντ. Θα έλθουμε τό δίχως άλλο.

Μέσα του είχε συλλάβει την τελική φάση της υποθέσεως. Η μοιραία και τελική δόσις άρσενικού θα δινόταν την ήμέρα του μότες. Μόλις ή Τζένυ θα πέθαινε, θα περίμενε να φθάση ο άγών στη μέση και θα έτρεχε να είδοπαήση τον γιατρό. Αυτός, φυσικά, θα βιαζόταν να ξαναγυρίση στο παιχνίδι και έτσι θα ύ-

πέγραφε κάπως βιαστικά την βεβαίωση του θανάτου.

Ήρθε, έπί τέλους, ή δεκάτη Ιουλίου, ή ημέρα της τοπικής έορτής. Την ίδια μέρα, κατά τις ένδεκα, ο κ. Στάου έρριξε στο φάρμακο του γιατρού μία γερή δόση άρσενικού. Πέντε λεπτά αργότερα ή Τζένυ άρχισε να κλαίη.

—Αγάπη μου, έλεπε με λυγμούς, θα χάσουμε τη συνάντηση του κρίκετ. Αισθανόμαι πάλι τον έαυτό μου άδιάθετο. Χρησή μου, δεν πειράζει, άπήντησε ο σύζυγός της. Φθάνει να μην ύποφέρης έσύ και τά άλλα μου είναι άδιάφορα.

Πέντε λεπτά αργότερα ή γυναίκα του βρισκόταν σε καμωτάδη κατάσταση. Κατά τις τρεις τό άπόγευμα πέθανε.

Ο Έντουαρντ Στάου, άνακάτεψε τά μαλλιά του, κι' έτρεξε εις τό γήπεδο του κρίκετ.

—Πού είναι ο γιατρός; φώναξε λαχανιασμένα, ή γυναίκα μου πέθανε!....

Η κόρη του γιατρού προσπάθησε να τον παρηγορήση.

—Φεύγω, της έλεπε αυτός. Πάω να μείνω κοντά της. Στείλτε μου, σε λίγο, τον πατέρα σας.

Έφθασε σπίτι του και περίμενε Σε μιση ώρα χτύπησε ή πόρτα. Ήταν κάποιος άγνωστός του.

—Ο κ. Στάου, παρακαλώ;

—Εγώ, ο ίδιος.

—Έρχομαι εκ μέρους του γιατρού κ. Λάνστενλ. Χτύπησε κάπως σοβαρά κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού και τον πήγαν σπίτι του. Θα μείνη μερικες μέρες στο κρεβάτι. Μοδ έξήγησε λοιπόν την κατάσταση της γυναίκας σας και με παρεκάλεσε να συντάξω έγώ τό πιστοποιητικό του θανάτου. Άνίκηω στην ομάδα του κρίκετ του Λονδίνου. Είμαι ο Ρίτσαρντ Ντέμπενχαϊμ.

Ο κ. Στάου κόντεψε να λιποθυμήση. Ο άγνωστος ήταν ο πραγματοποιώμενός έπί των δηλητηρίων της Σκότλαντ-Γουάρντ. Είχε στείλει πολλούς δηλητηριαστές στην κρεμάλια.

Αφωνος από τον τρόπο του τον ώδηγησε στην κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του και ο ίδιος έτρεξε και κλείσθηκε στο σαλόνι. Δεν έπρεπε να φανερωθή, αν και όλα πιά ήταν άνώφελα!

Όταν σε λίγο ο Ντέμπενχαϊμ κατέβηκε στο σαλόνι για να συντάξη τό πιστοποιητικό — δεν είχε διαπιστώση, ο άνθρωπος, τίποτε τό ύποπτο — βρήκε τον κ. Έντουαρντ Στάου, τον μεγάλο καλλιτέχη του έγκλήματος, νεκρό έμπρός στο γραφείο του. Είχε διαπράξει την μόνη γκάφα της καλλιτεχνικής σταδιοδρομίας του.

ΝΤΟΝΑΛΤ ΣΑΟΥΜΠΡΙΤΣ

Εξυπνά καὶ κουτά

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΝΤΡΩΝ

—Πώς, αγαπημένη μου, με ψωμότυρο θα περάσουμε απόψε;

—Ναι, χρυσό μου. Κόρωσαν τα παϊδάκια εκεί που τα έφηνα, και για να τα σβύσω έχυσα επάνω τους όλο το ζωμό!...

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Μεταξύ φιλενάδων:

—Όταν μου χαρίση κανείς κανένα κούσμημα άμέσως τρέχω στον κοσμηματοπώλη και ρωτώ πόσο του τό πούλησε.

—Εγώ τρέχω και ρωτάω πόσο μπορεί να τό αγοράση πάλι!

ΤΟΝ ΛΥΠΗΘΗΚΕ

—Γιατί είπατε σ' αυτόν τον άνθρωπο ότι ο σταθμός απέχει μόνον πέντε λεπτά με τα πόδια ενψ απέχει είκοσι;

—Αυτό είναι αλήθεια, αλλά τον είδα τόσο χλωμό και κουρασμένο!...

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΥ

Έκε ίνη.—Και όμως Νίκο μου, πικρά τά ψέμματα: δεν μπορούμε να ζήσουμε μόνο με έρωτα...

Έκείνος.—Γιατί αγάπη μου, αν ο πατέρας σου σε αγαπά όσο πρέπει...

ΦΙΛΑΡΕ ΣΚΕΙΑ

Στο τελωνείο:
—Μία στιγμή κ. έλεγκτά, έχω ακόμη να σας δείξω δυο τουαλέτες μου, είναι περίφημες, ξέρετε, μοντέλα!

Μια ιστορία αγάπης

Πρωτότυπο διήγημα της δος
'Ηρώς Γεωργιάδου

Στο κατάφωτο σαλόνι, μιλούσαν εκείνη τη μέρα για μια νεαρή σύζυγο, που παραστράτησε. 'Η υπόθεση ήταν αυτή, με λίγα λόγια: 'Η κοπέλλα ύστερ' από επίμονη πίεση των δικών της, αναγκάστηκε να παντρευτεί κάποιον, με μεγάλη περιουσία, μ' όλο που από καιρό είχε διαθέσει την καρδιά της. Κι' έπειδή ο γάμος δεν μπόρεσε να την κάνει να ξεχάσει τον άλλον, εξακολούθησε τις σχέσεις μαζί του. Μά ο σύζυγος δεν ήταν κουτός. Χωρίς σκηνές και φασαρίες, τιμώρησε την ένοχο. Κάποιο βράδυ, γυρίζοντας από την αγκαλιά του αγαπημένου της, η νέα βρήκε απλούςστατα την πόρτα κλειστή.

Όλοι σχολίαζαν το γεγονός, καθώς σύμφωνα με τις ιδέες του. 'Αλλοι έδιναν δικήν σ'την κοπέλλα, άλλοι την κατέκριναν και πολλοί κατηγορούσαν τους γονείς, που προκαλούν τη δυστυχία των παιδιών τους.

Μια δεσποινίς, άκαθορίστου ηλικίας, με μάγουλα πλαθάρια και μάτια σδυσμένα, ήταν εκείνη που πρωτοστατούσε στο κατηγορητήριο έναντιόν της νέας. Και τα λόγια της ήταν τόσο τσουχτερά, που σκανδαλισμένη, ψιθύρισε σε μια στιγμή.

—Θέε μου! Τι «γεροντοκορίστικη σεμνοτυφία».

—Και τι νεανική επιπολαιότης, είπε βίπια μου μια ηλικιωμένη κυρία πολύ γνωστή μας.

Κοκκίνισα και χαμήλωσα τα μάτια.

—'Οχι, μὴν ντρέπεσαι συνέχισε, χαμογελώντας με καλωσύνη. Μά έλα μια απ' αυτές τις μέρες να σου διηγηθώ την ιστορία της δεσποινίδος Μ. Κι' έσως τότε να δικαιολογήσης τη «γεροντοκορίστικη σεμνοτυφία» της.

Εχουν περάσει από τότε περισσότερα από είκοσι χρόνια. Κι' όμως θυμούνται σαν νάταν χθές όλες τις λεπτομέρειες αυτού του δράματος γιατί το είχα παρακολουθήσει από πολύ κοντά, σχεδόν το είχα ζήσει: «Επρεπε νάγες γνωρίσει τη δεσποινίδα Μ. αυτής της εποχής που δεν έμοιαζε καθόλου με την «γεροντοκόρη» που είδες. Ψηλή, και λυγρή με μαλλιά χρυσά, με μαύρα βελουδένια μάτια και μικρό κατκόκκινο στόμα, ήταν κάτι περισσότερο από χαριτωμένη. 'Αν προσθέσεις σ' αυτά τα δέκα όχτω της χρόνιας, την εξαιρετική της μόρφωση και τη μεγάλη της περιουσία, που την έκαναν νύφη περιζήτητη, βλέπεις πως η δεσποινίς Μ. είχε όλες τις τύχες για νάναι εύτυχισμένη.

Κι' όμως βρέθηκε στο δρόμο της ο μεριαιός άνδρας που κατέστρεψε όλο αυτό το ποιήμα της νεότητος και της

ετυχίας. 'Ηταν ένας άνδρας κοινός, ούτε πολύ όμορφος ούτε πολύ έξυπνος. 'Ετσι φαινόταν με το πρώτο βλέμμα. Μά ξαφνικά γύριζε και κύτταζε. Και τότε, ώ τότε, έβλεπες δυό θαυμασία μεγάλα σχιστά ανατολίτικα μάτια, θαυμάσια σαν τη νύχτα, γεμάτα ηδυσπάθεια. Κι' η δεσποινίς Μ. έπεσε σκλάβος των ματιών του.

Εσείς τα μοντέρνα κορίτσια, που κοιτάτε τον έρωτα, έπρεπε να βλέπατε την αγάπη αυτή, την ελκρινή και θαθεία, που δεν γνώριζε δισταγμούς κι' εμπόδια και που τάδινε όλα χωρίς να ζητά τίποτε...

Εκείνος; Είναι αμφίβολο αν την αγάπησε ποτέ. Πάντως την εποχή εκείνη δειχνόταν έρωτευμένος. Μά μου φαίνεται πως κρατούσε κοντά του τη νέα πρό πάντων γιατί αυτό κολάκευε τον ανδρικό έγωισμό του.

Είχαν περάσει μερικοί μήνες από τη γνωριμία τους, όταν κάποιος ζήτησε σε γάμο την δεσποινίδα Μ. Νέος, της ανωτάτης κοινωνικής τάξεως, τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Οι γονείς της την πίεσαν να δεχθώ. Μάταια αντιστάθηκε μ' όλη τη δύναμη της θέλησης, άδικα παρακάλεσε. 'Εκείνοι δεν ήθελαν τίποτα ν' ακούσουν. Και στο τέλος η νέα φάνηκε να υποτάσσεται. 'Όμως είχε καταστρώσει το σχέδιό της.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε στο γραφείο του μέλλοντος συζύγου της. Κι' ενώ εκείνος έκπληκτος και χαρούμενος σηκώθηκε να την υποδεχθώ:

—Κύριε, του είπε χωρίς προλόγους. Θά σάς άρесе να παντρευθώ μια γυναίκα που ανήκει σε άλλον;

Την κύτταξε σαστισμένος.

—Τί έννοείτε ψιθύρισε.

—Πώς αυτή η γυναίκα είμ' εγώ. Ποτέ δεν θα μπορούω να γίνω τελείως δική σας. Κι' αν γίνω γυναίκα σας κι' αν το κορμί μου είναι δικό σας, η ψυχή θ' ανήκει σε εκείνον που πρώτος σκλάβωσε τη σκέψη μου.

Και κεραυνός αν έπεφτε δεν θα προξενούσε την έντύπωση που προξένησαν τα λόγια της νέας. Μά όταν πέρασε η πρώτη έντύπωση ο άνδρας κατάλαβε τί γινόταν στη φτωχή αυτή νεανική καρδιά. 'Ωρκίστηκε να την

βοηθήσει όσο μπορούσε. Κι' άποτραπήχθηκε παίρνοντας επάνω του όλα τα θάρη και τις ευθύνες.

Ακόμη έχω εμπρός στα μάτια μου την έκφραση του προσώπου της νέας, σαν ήλθε να μου άναγγείλν τη μεγάλη είδηση. Σε μένα μπορούσε ν' άνοιξη την καρδιά της. Κι' έπειτα ο αυθόρμητος και διαχυτικός χαρακτήρας της ζητούσε πάντα ευκαιρία να έκδηλωθώ. 'Α! αν ήπρηξα μια μητέρα που να μπορούσε να καταλάβει αυτόν τον χαρακτήρα πόσα πράγματα θλιβερά δεν θα γινόταν. Μά η μητέρα ήταν μια γυναίκα στυγνή κι' αόταρχική, που δεν έδινε θάρρος για έξομολογήσεις. Κι' η κοπέλλα, με τη λεπτή της διαίσθηση, μάντευε πως σ' έμένα μπορούσε να βασισθώ. Μοι διηγήθηκε τα πράγματα όπως είχαν γίνει. Και κατέληξε:

—Μη με μαλώσετε, σάς παρακαλώ, μη με μαλώσετε και σεις.

Νά τη μαλώσω! Ούτε το είχα σκεφθώ. Σχεδόν μοι επιβαλλόταν η παιδούλα αυτή, που το κάθε τι επάνω της ήταν αγνότης κι' όμορφιά. Τη θαύμαζα έτσι όπως ήταν άπλη κι' ελκρινής, αυθόρμητη κι' ένθουσιώδης. Της είπα μόνο:

—Πού θά σε οδηγώ η αγάπη σου, μικρό μου κορίτσι;

Με κύτταξε. Ποτέ δεν θα ξεχάσω το βλέμμα της εκείνο. Είχε μέσα του τόσο φώς, τόσο τρυφερότητα, που άθελα σκέφθηκα πως για την κοπέλλα αυτή, που η αγάπη της είχε γίνει θρησκεία, ο δρόμος που ακολουθούσε ήταν ο μόνος σωστός. Και τα λόγια της στερέωσαν την πεποίθησή μου:

—'Εστω κι' αν πρόκειται κανείς να υποφέρει σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του, αξίζει να ζήσει, φθάνει να γνωρίσει τις στιγμές που περνά.

Πέρασαν μήνες από τότε. 'Ελειψα

άρκετο καιρό σε μακρινό ταξίδι και δεν είχα καμιά είδηση από τη δεσποινίδα Μ. Φαντάζεσαι την έκπληξη και τον πόνο μου όταν γυρίζοντας έμαθα πως η νέα είχε σταλή στην 'Ελβετία. Συγχρόνως έμαθα πως ο άνδρας που αγαπούσε σύντομα έπρόκειτο να κάνει τους γάμους του με άλλη.

Η είδηση μ' έκανε άνω κάτω. Με τη φαντασία έπλεκα όλες τις φάσεις της ιστορίας. 'Η δεσποινίς Μ. θάμαθε βέβαια την προδοσία του αγαπημένου της. Και πληγωμένη σ' ότι ιερώτερο είχε σ' αυτόν τον κόσμο η δυστυχ κοπέλλα, τρυφερή κι' ευαίσθητη καθώς ήταν, είχε προσβληθώ από την τρομερή άρρώστεια.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, δικαιοσύνη σ' αυτόν τον κόσμο; σκεπτόμουν. 'Εκείνος αφού ίκανοποίησε τον έγωισμό του, αφού γλέντησε έσπασε κάθε δεσμό και νάτον τώρα άρραβωνιασμένο μ' άλλην, πιο χαρούμενος κι' εύτυχισμένος από πάντα. Κι' εκείνη, η δυστυχισμένη, εκείνη μόνη πολύ άκριβιά πληρώνει μερικές ώρες ευτυχίας.

Πέρασε ακόμη ένας χρόνος. 'Αραιά μάθανε νέα της: πως ήταν καλά και δεν θ' άργουσε να γυρίσει. Και ξαφνικά, μια μέρα, την ώρα που έτοιμαζόμουν να βγω για κάποια δουλειά, η υπηρέτρια με είδοποίησε πως μια νέα με περιμένει στο σαλόνι. Πήγα και την είδα... Μά Θεέ μου! ποιά άλλαγ-γή!

Ήταν η δεσποινίς Μ. που στεκόταν μπροστά μου, με τα σδυσμένα μάτια, τα χλωμά θαθουλωμένα μάγουλα και τάρχρωμα χείλια; 'Η άρρώστεια, λοιπόν, ήταν τόσο προχωρημένη για να μεταβάλει σε ζωντανό έρείπιο το είκοσάχρονο αυτό κορίτσι; Δεν πίστευα τα μάτια μου. Μά κατόρθωσα να περιόρισω την έκπληξη και τη συγκίνησή μου. Μ' άπλωμένα χέρια προχώρησα προς αυτήν και την έσφιξα στην αγκαλιά μου.

—Είσαι καλά τώρα, αγαπητό μου παιδί; ρώτησα.

—Τί άνοησία! Μήπως την άπάντησή της δεν τη διάβαζα καθαρά στο θασανισμένο της πρόσωπο; Μά εκείνη κυττάζοντάς με ξαφνικά κατάματα, μούπε τα παράξενα τουτα λόγια:

—'Οχι, δεν είν' αυτό που νομίζετε.

—Τί, λοιπόν; ψιθύρισε σαστισμένη.

Κι' η δεσποινίς Μ. με φωνή που ήχοισε παράξενα, μοι ώμολόγησε πως δεν είχε πάει στην 'Ελβετία για να θεραπεύσει την κλονισμένη υγεία της, αλλά για να εξαφανίσει μια ζωή που άρχιζε να γεννιέται στα σπλάχνα της.

—Μη με κυττάζετε έτσι παράξενα, πρόσθεσε τελειώνοντας. Θά με κατακρίνετε βέβαια. Μά εγώ ποτέ μου δεν ντράπηκα για ό,τι έγινε.

—'Οχι, δεν την κατέκρινα, δεν είχα το δικαίωμα. Ήταν ανώτερη από μένα, απ' όλες έμάς αυτή. Τά είχε θυσίαση όλα στην αγάπη της. Κι' όμως έ-ται ακόμα εξακολουθούσε να μένη άγνη στα μάτια μου. Την έβλεπα να στέκεται μπροστά μου με το κεφάλι ψηλά, το ίδιο αυθόρμητη κι' ελκρινής όπως άλλοτε, το ίδιο άπλη και τρυφερή έτσι όπως την είχα γνωρίσει και την είχα αγαπήσει. Μια έρώτηση έκαιγε τα χείλη μου, μια έρώτηση λιγάκι δύσκολη να διατυπωθώ.

—Κι' εκείνος, ο πατέρας, δεν το είχε μάθει;

Βέβαια και το έμαθε. Πρίν να φύ-γν για το έξωτερικό η δεσποινίς Μ.

τόν είχε έπισκεφθώ για ν' άκούση από το στόμα του την καταδίκη της. Της μίλησα άσχημα, την έβρισε σχεδόν, έφθασε ακόμη να της πώ άμφέβαλα για την πατρότητα του παιδιού. 'Εκείνη δεν έκλαψε, δεν παρακάλεσε. Έφυγε με το κεφάλι ψηλά, κι' η φιλοξενή έλβετική πόλις έκρυψε καλά το μυστικό της. Λίγοι είν' εκείνοι που ξέρουν την ιστορία. Μά κι' απ' αυτούς κανείς ποτέ δεν τόλμησε να της κάνει τον παραμικρό υπαινιγμό. Γιατί μ' όλα όσα πέρασαν και παρ' όλα αυτά η δεσποινίς Μ. ήξερε πάντα να κρατήσει ψηλά την αξιοπρέπεια της.

—Κι' από τότε, κατέληξε η ηλικιωμένη γνωστή μου κυρία, το νέο εκείνο κορίτσι μαράθηκε έντελώς. Γέρασε πρόωρα, τίποτα δεν την ένδιαφέρει κι' η ζωή της τελείωσε πρίν άρχίσει καλά καλά.

Πόσο θά πρέπη να τον μισώ αυτόν τον άνδρα, είπα συγκινημένη.

—'Ετσι λές; Κι' όμως... δεν είναι πολλός καιρός από τότε. Μια μέρα τον συναντήσαμε σ' ένα δημόσιο κέντρο. 'Εκείνος δεν είχε γεράσει. Και τά θαυμάσια ανατολίτικα μάτια του ήταν πιο γοητευτικά παρά ποτέ. 'Ασυναίσθητα κύτταξα τη δεσποινίδα Μ. Κι' είδα τότε το «θαύμα της αγάπης» όπως γράφουν οι ποιητά. Με τα μάγουλα κατακόκκινα, τα μάτια λαμπερά και χείλη που έτρεμαν είχε ξαναγίνη για μια στιγμή το νέο κορίτσι που είχα γνωρίσει. Τρομαγμένη, από τη συγκίνησή της, την τράβηξα προς την έξοδο σχεδόν με τη

θία. Στο δρόμο τη ρώτησα:

—Δεν τον μισείς, λοιπόν, αυτόν τον άνδρα, που σ' έκανε τόσο να υποφέρει;

Με κύτταξε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Κι' η φωνή της θαθεία και τρυφερή, παλλόμενη από άσυγκράτητη συγκίνηση πρόφερε τα λόγια που μου είχε πώ άλλοτε, τότε που είχε όλη τη φλόγα της νεότητος και τον ένθουσιασμό της αγάπης.

—'Εστω κι' αν πρόκειται να υποφέρει κανείς σ' όλη του την υπόλοιπη ζωή, αξίζει να ζήσει, φτάνει να γνωρίσει τις στιγμές που πέρασα.

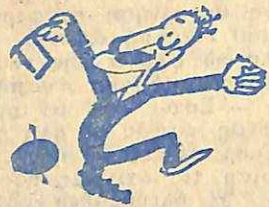
Η ηλικιωμένη κυρία σώπασε. Κι' από τότε, σαν να με χτύπησε ένα δυνατό φώς, κατάλαβα. 'Ενοιωθα τώρα την «γεροντοκορίστικη σεμνοτυφία» της δεσποινίδος Μ. Αυτή η γυναίκα η τόσο δυνατή, που δεν είχε επιτρέψει στον έαυτό της ούτε άδυναμίες ούτε συμβιβασμούς, δεν μπορούσε ν' άνεχθώ τις άδυναμίες των άλλων. Δεν μπορούσε να καλάβη πως είναι δυνατόν ν' άπατάς έναν τίμιο άνθρωπο, παίρνοντάς τον άνδρα σου, ενώ η καρδιά σου, ανήκει σ' άλλον. Τώρα καταλάβαινα καλά τα λόγια της ηλικιωμένης φίλης μου! Πώς η δεσποινίς Μ. μ' όλα όσα έγιναν και παρ' όλη αυτά κράτησε ψηλά την αξιοπρέπεια της. Και ξαφνικά το μα-ραμένο πρόσωπο της «γεροντοκόρης» περιβλήθηκε στα μάτια μου με μια αίγλη, που ποτέ ως τώρα δεν είχα γνωρίσει σε γυναίκα.

ΗΡΩ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΘΑ ΦΘΑΣΕΤΕ ΑΡΑΓΕ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ;

Ελπίζετε μήπως να ζήσετε 100 χρόνια; Πού να το ξέρετε! Και όμως, είναι εύκολο πράγμα να κατατοπισθίτε σχετικά ως προς βεβαιώνει ένας

Αμερικανός βιολόγος. Πάρτε έναν καθρέφτη και κυτταγηθείτε. "Αν είσατε φαλακρός μην ελπίζετε ποτέ να φθάσετε τα 100. Γιατί; Δεν μάς το λέγει ο Αμερικανός δόκτωρ. Πάντως έχει παρατηρηθεί ότι οι φαλακροί δεν ζούν πολλά χρόνια. "Υστερα από τις τριχες της κεφαλής, τα δόντια παίζουν σπουδαίο ρόλο στο ζήτημα του μακρότητας ζωής. "Ενας γέρος 75 ετών, μπορεί να ελπίζει βασίμως ότι θα φθάσει τα 100 αν έχει τα περισσότερα δόντια του.

"Επίσης η ακοή είναι κι' αυτή σημαντικό χαρακτηριστικό. "Ο έβδομητάρης που δεν πάσχει από βαρικοτία, θα τα εκατοστήσει ασφαλώς, κατά τον Αμερικανό σοφό.

"Όταν, όμως, δεν έχει κανείς αυτά τα δεδομένα στο ενεργητικό του, τι πρέπει να κάνει για να ζήσει εκατό χρόνια; Οι συνταγές είναι πολλές.

Κάθε μακρόβιος, δίνει κι' από μία. "Ενας απ' αυτούς θα σας πη ότι δεν ήπιε ποτέ του ούτε σταγόνα ποτού. "Ενώ ένας άλλος αντίθετος θα σας πη ότι επί τόσα τώρα χρόνια, δεν άφησε ούτε μία μέρα που να μην κατεβάσει το ποτηράκι του. "Ενας τρίτος θα σας πληροφορήσει ότι δεν κάπνισε ποτέ. "Ενας άλλος, συνάδελφός του, θα σας πη με περηφάνεια, ότι ούδέποτε αποχωρίσθηκε την πίπα του.

Πάντως, η υπόθεση του εκατοχρονισμού, είναι όπως φαίνεται πρό παντός ζήτημα ιδιοσυγκρασίας. "Η κληρονομικότητα, φυσικά, παίζει μεγάλο ρόλο. "Υπάρχουν οικογένειες μακροζώνων, όπως υπάρχουν και οικογένειες άρρωστιάδων και βραχυζώνων, που τα μέλη τους δεν ξεπερνούν συνήθως τα πενήντα ή πενήνταπέντε χρόνια.

Σήμερα, στην Αμερική υπάρχουν χίλιοι εκατοχρονίτες. "Ετσι τουλάχιστον βεβαιώνουν οι ίδιοι των στους δημοσιογράφους.

"Ο πιο μακρόβιος άνθρωπος της ιστορίας, υπήρξε ο Πορτογάλος Νουμάς, ντε Κούζνα, που έζησε από τα 1196 ως τα 1566 δηλ. επί 370 χρόνια!.. "Ερχεται κατόπι ένας Κινέζος από το Πεκίνο, που πέθανε το 1930 σε ηλικία 252 ετών!

"Ο φυσιοδίφης Μπιφόν υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος πρέπει και μπορεί να φθάσει τα 225 χρόνια. "Ο σύγχρονος Ρώσος συνάδελφός του δόκτωρ Λαζάρεφ, επιμένει ότι μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος... τα 180 χρόνια! Και έν τούτοις, ο Τζών Ρόκελλερ, μ' όλες τις ανέσεις του και την αυστηρή τήρηση των κανόνων της υγείας, μόλις έφθασε τα 98 χρόνια και τις 46 μέρες.

—Ενώ όλοι περιμέναν να ζήσει τουλάχιστον εκατόν είκοσι χρόνια—

Πόσο περπατούν

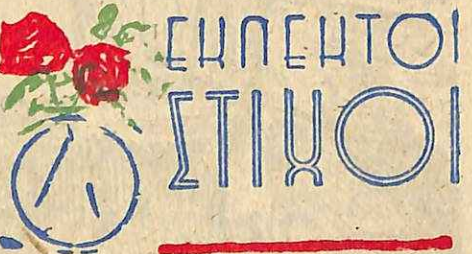
Ο δόκτωρ Ζοζέφ Πέλυβελντ, της Ένωσης των Πεντικιούρ της Βοστώνης έκανε μία περίεργη στατιστική: "Υπελόγησε πόσα χιλιόμετρα, κατά μέσον όρον διανύει κανείς περπατώντας.

Και βρήκε, ύστερ' από μακρές μελέτες και μαθηματικούς υπολογισμούς, ότι μία νοικοκυρά, διανύει άνεβοκατεβαίνοντας στο σπίτι της και μπαίνοντας στα δωμάτιά του, 4800 χιλιόμετρα το χρόνο: "Οτι ένας άνδρας κάνει μέσα σε μία μέρα τρέχοντας για δουλειές του 18098 βήματα κατά μέσον όρον, δηλ. περί τα 13 χιλιόμετρα. "Οτι ένας μαθητής κυκλοφορώντας μέσα στο σχολείο και παίζοντας έξω απ' αυτό διανύει 24 χιλιόμετρα την ημέρα και μία μαθήτρια 17.500 χιλιόμετρα.

"Οτι μία δεσποινίς, πωλήτρια σε κατάστημα, κάνει 14 χιλιόμετρα την ημέρα μέσα στο κατάστημα, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων της. "Οτι τέλος, ένας γεωργός διανύει την ημέρα οργώνοντας 40 χιλιόμετρα και ένας χορευτής όπερας διανύει 1 χλμ. και 600 μέτ. κατά την διάρκεια μιας πράξεως, ενώ ένα γκέρλς δεν κάνει ολιγώτερα από 7 χλμ. επάνω στη σκηνή κατά την διάρκεια της παραστάσεως και του ρόλου του.

Βέβαια, θα πητε τώρα ότι οι αριθμοί αυτοί είναι υπερβολικοί, έν τούτοις πρέπει να έχετε υπ' όψει σας ότι ο Αμερικανός... ποδοσφαιριστής — πώς θα τον ποούμε τον πεντικιούρ;— έχει υπ' όψη του Αμερικανούς, που είναι, κατά την γενική αντίληψη, ο κινητικώτερος λαός του κόσμου.

"Αν όμως έθθανε και στάς Αθήνας κι' έβλεπε το θέαμα των καρεκλοβίων Αθηναίων, θα ήτο ικανός να αυτοκτονήσει... έλλείψει εργασίας.

Απ' τα Δεκάστιχα

Στά μάτια σου λαμποκοπούν στολίδια, πετράδια της αγάπης χίλια, μύρια, κι' είναι χρυσά της πίστης δαχτυλίδια με διαμάντια, σμαράγδια και ζαφείρια,

τά μάτια, της ψυχής σου παραθύρια.

Κι' ενώ κοντά σου με τραβούν μαγνήτες,

σκορπούν άτρεμο φώς, σαν τούς πλανήτες,

τά μάτια σου, που δαμασκιά λεπίδια με σφάζουν κι' όταν δακρυοσταλαχτίτες

φαντάζουν στα ματόκλαδα, στολίδια.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

ΜΑΡΣΕ-ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΠΡΟΘΥΜΟΣ
ΝΑ ΤΟΥΣ
ΟΔΗΓΗΣΗ

Ο Μάριος είχε ένα δίτροχο αμαξάκι με το οποίο πήγαινε συχνά περίπατο στα γύρω της Μασσαλίας. Μία μέρα, σε μία τέτοια εκδρομή του, κατά την οποία είχε απομακρυνθεί αρκετά από την πόλη, άκουσε πίσω του δυνατούς ήχους κλάδων. "Εκανε λίγο δεξιά και σε λίγο τον πλησίασε ένα μεγαλοπρεπές αυτοκίνητο 40 ίππων.

—Από πού πάνε στην Μασσαλία; τον ρωτά κάποιος από μέσα.

Και ο Μάριος πρόθυμος όπως πάντα: —Είχατε τύχη, είπε, κι' εγώ εκεί πάω. Περάστε από πίσω μου και θα σας οδηγήσω!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ο Μάριος είχε ένα υπέροχο λυκόσκυλο με το οποίο έβγαινε συχνά έξω και καμάρωνε σαν άριστοκράτης. "Ενα απόγευμα τον σταμάτα στην Κανεμπιέρ ένας αμερικανός περιηγητής:

—Πουλάτε αυτό σκύλο ξμένα; —Δέν τ' πουλάω κύριε, δέν μπορώ να χωρισθώ από το σκύλο μου.

Ενώ μιλούσαν, τους πλησιάζει ένας άλλος ξένος. "Ιταλός αυτός, και ζητά κι' αυτός ν' αγοράσει το σκύλο.

—Πού μένετε, κύριε; τον ρωτά ο Μάριος.

—Στις Κάννες.

—Λαμπρά! Σας δίνω το σκύλο μου! —Πώς! Έκανε έκπληκτος ο Αμερικανός που είχε παρακολουθήσει την σκηνή, έσεις είπατε ντέν τέλει κορισθή σκύλος σου, τώρα ντίνεις άλλον...

—Ακούτε εδώ, κύριε, έκανε ο Μάριος, μόλις απομακρύνθηκε ο Ιταλός με τον σκύλο: φροντίζω πάντα όταν πουλώ τον Ντίκ μου, να τον δίνω σε άνθρωπο που κάθονται εδώ κοντά. "Ετσι ο Ντίκ, τους φεύγει την άλλη μέρα και μού ξανάγεται. Δέν μπορώ σε όπως να γίνει το ίδιο και με σας αφού θα τον πάρετε στην Αμερική.

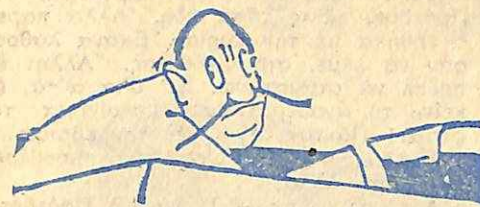
ΠΟΙΟΥΣ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΣΕ

Ο Μάριος και ο φίλος του Όλιβ πήγαιναν ένα βράδυ σ' ένα μικρό θέατρο για να περάσουν την ώρα τους. Το έργο ήταν κακό και αυτοί που έπαιζαν άκομη πιο κακοί και άνικανοί. Το κοινό, λοιπόν, ξέσπασε στο τέλος της πρώτης πράξεως σε σφυρίγματα και ποδοκροτήματα. Μόνο ο Μάριος χειροκροτούσε φωνάζοντας «Μπράβο! Μπράβο!»

—Όλοι τον κύταζαν περίεργα και σνεδόν έχθαικά, όποτε αναγκάσθηκε να επέμβη ο Όλιβ:

—Μάριε είσαι παρόξενος! χειροκροτείς ενώ όλοι σφυρίζουν; Θά μας δείρουν!

—Ανόντε! "Αν πρόσενες θα έβλεπες ότι δέν χειροκροτά το έργο αλλά αυτούς που το σφυρίζουν!...

(Κοσμοπλημυρα στο 3ο Πλημμελειοδικείο του Σημουάνα, την ημέρα εκείνη. Το τακτικό κοινό των δικαστικών αθουσών είχε μυρισθί με την φοβερή οσφρησή του την υπόθεση, έφ' όσον μάλιστα και ο μνηστής, είχε φροντίσει τρείς ώρες πριν, να την διαφημίση στους διαδρόμους του δικαστικού μεγάρου, άφηνόμενος ή' όσους γνώριζε και δέν γνώριζε το πάθημά του, κι' έτσι ή αίσουσα ήταν κατάνεστο.

Πρόεδρος. (ρίχνοντας ένα βλέμμα ικανοποίησης στη γεμάτη αίσουσα).— Ο κ. γραμματέυς να καλέση τους πρώτους κατά σειράν διαδίκους.

Γραμματέυς.— Υπόθεσις Ζάκ Ταντινέ κατά Ζωρζ Λακουρζέ.

Πρόεδρος.— Ταντινέ και Λακουρζέ, παρόντες;

Δύο φωνές μαζι!— Μάλιστα κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Να προσέλθι ο Ταντινέ.

Ταντινέ.— Παρών.

Πρόεδρ.— Επιμένετε στην μήνυσή σας;

Ταντινέ.— Και είναι να μην επιμένω κ. Πρόεδρε; Πέντε χιλιάδες είναι αυτές!...

Πρόεδρ.— Πολυ καλά. Πές τε μας τώρα, τι ξέρετε

Ταντινέ.— Μάλιστα κ. Πρόεδρε αλλά γιατί πράγμα θέλετε να σας πω;

Πρόεδρ.— Για τον Λακουρζέ.

Ταντινέ.— Είναι ένα κτηνός κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρ.— Σιωπή! Μή βρίζετε. Πόσων ετών είσατε και τι επαγγέλλεσθε;

Ταντινέ.— Μάλιστα κ. Πρόεδρε. "Ηλικία 45 ετών, επαγγελμα εξεταστής αυτών.

Πρόεδρ.— Πώς είπατε;

Ταντινέ.— Εξεταστής αυτών, κ. Πρόεδρε. Πηγαίνα δηλαδή στην Κεντρική Αγορά και εξέταζω πάνω στο φώς τα αυγά των εμπορών αν είναι κλούβια ή όχι. Είναι ένα κληρονομικό επαγγελμα αυτό κ. Πρόεδρε, το έχω δηλαδή από τον πατέρα μου, αυτός από τον πατέρα του και ούτω καθεξής. Αιώνες και αιώνες στην οικογένειά μας κάνουμε την δουλειά αυτή, τόσο που ο πατέρας μου είχε τυπωμένο στα έπισκεπτήριά του πάνω από το όνομά του και ένα αυγό!

"Ηταν σαν να λέμε το οικόσημό του!

Πρόεδρ.— Καλά, καλά, δέν μάς ενδιαφέρουν τώρα αυτά. Παρακάτω.

Ταντινέ.—Μάλιστα κ. Πρόεδρε "Η μου, που λέτε, εξεταστής αυτών στην Αγορά. Έμένα όμως, εδώ που τα λέμε, δέν μ' ένδουσίαζε και τόσο το επαγγελμα με όλην την προαιώνιο ιστορία του και τα οικόσημά του. Φαντασθήτε κ. Πρόεδρε, να είσατε όποχρεωμένος να κυττάτε με τώνα μάτι κάπου 600.000 αυγά το χρόνο, όλα σχεδόν τα ίδια χωρίς καμμία άλλη ποικιλία στη δουλειά

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τò «στοίχημα»

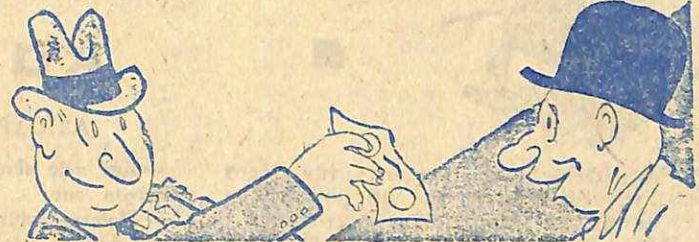
Ένα συναρπαστικό δικαστικό ρεπορτάζ του Ζέπ

αυτή! "Απηύδσα, που λέτε, έξ άλλου είχα από παιδί μεγάλη αδυναμία στα αστυνομικά άναγνώσματα, διάβαζα απλήστως τους άθλους του Νάτ Πίνκερτον και του Σέρλοκ Χόλμς και παρακολουθούσα τακτικά όλες τις αστυνομικές ταινίες του συνοικιακού μας κινηματογράφου. "Ηθελα, από μικρός, που λέτε, να γίνω αστυνομικός, ντετεκτίβ!

Πρόεδρος.— "Αν λάβω υπ' όψει τον φάκελλό σας και τα παθήματά σας, θα σας έλεγα πως καλύτερα θα κάνατε ν' αφήνατε τις αστυνομικές σας φιλοδοξίες κατά μέρος και να εξακολουθούσατε να κυττάτε αυγά στην Αγορά!

Ταντινέ.— "Ισως νάχετε δίκιο κ. Πρόεδρε. Πάντως εγώ ήθελα τότε να γίνω αστυνομικός. Μία μέρα συνάντησα στο «Καφενείο των Όχετών» που είναι δυο βήματα από την Αγορά, έναν άγνωστό μου, άνθρωπο. "Ηταν αυτό εδώ το κτηνός!...

Λακουρζέ.— Κύριε Πρεεδρε, διαμαρτύρομαι, προβάλλει τον ανδρισμό

—Επέτχα και μού μέτρησε το ποσό.

μου!

Πρόεδρος.— Μή βρίζετε, παρακαλώ, και στο θέμα σας.

Ταντινέ.—Μάλιστα κ. Πρόεδρε. Μία μέρα, που λέτε, συναντώ στο «Καφενείο των Όχετών» τον κύριο απ' εδώ. Το έβριξα μία τυχαία ματιά κι' αυτός επωφελήθηκε για να μού ζητήσει φωτιά. "Ετσι έκανα την γνωριμία του, που να μην έσωνα!... Μιλήσαμε για διάφορα πράγματα και από λόγο σε λόγο ή κουβέντα έφθασε στα εγκλήματα και τους αστυνομικούς. Το εξωμολογήθηκα τον καημό μου και προσέφερα να μού δώση μαθήματα για να γίνω ένας καλός αστυνομικός. "Ο ίδιος, μού είπε, ήταν αστυνομικός επιθεωρητής και υπηρετούσε στην Γενική Ασφάλεια. "Εγώ κ. Πρόεδρε, είμαι αγαθός άνθρωπος. Τον πίστεψα και χάρηκα πολύ που ή καλή μου μαίρα, όπως έπιστεψα τότε, τον έβαλε στο δρόμο μου. Δέχθηκα, φυσικά, άμέσως την πρότασή του. Μού ζήτησε μία προκαταβολή για τα μαθήματά του....

Πρόεδρος.— Και τότε την δώκατε....

Ταντινέ.— Και βέβαια κ. Πρόεδρε. Και σεις αν ήσασταν στη θέση μου θα το την δίνατε. "Ηταν τόσο πειστικός και φαινόταν τόσο ειλικρινής ο παλ...

Πρόεδρος.— Καλά. Παρακάτω!

Ταντινέ.— Λοιπόν, που λέτε, τι λέγαμε; "Α! το έδωκα την προκαταβολή κι' άρχισαμε τα μαθήματα. Δηλαδή

μ' έπερνε μαζί του και σταματούσε καθ' όδόν ποτέ ένα ταξί, ποτέ τις κυρίες του πεζοδρομίου, έγραφε παραβάσεις και άλλα πολλά! Τέλος, μία μέρα, πλησίασε και μία κυρία και της ζήτησε κι' αυτής τά... χαρτιά της. "Η γυναίκα, όμως, αυτή δέν την έπαθε σαν τις άλλες. "Εγινε κατακόκκινη, άρχισε να φωνάζει, τρέχει ένας αστυνομικός, ένας αληθινός τούτη τη φορά κ. Πρόεδρε, και το τι έγινε κατόπι δέν μπορώ να σας περιγράψω! Με πήραν και μένα για κανένα κακοποιό, με άρπαξαν από τον γιακά, με πήγαν στο τμήμα, κατόπι μ' έκλεισαν στο μπουντρούμι! Τι έπαθα κ. Πρόεδρε δέν λέγεται! Μού έσπασαν τις τράντες, μού έρριξαν χάμο την ψεύτικη μασσέλα μου, από την οποία μού έσπασαν και δυο δόντια... Κα ετύχως που ήταν ψεύτικα, διαφορετικά θα με τρέλλαине ο πονόδοτος! Και άλλα πολλά κ. Πρόεδρε. Που να σας τα λέω τώρα!... "Ιδρωσα να ξεμπλέξω.

Πρόεδρος.— Και ύστερ' απ' αυτό, υποβάλλατε μήνυση κατά του Λακουρζέ. Τι ζητάτε λοιπόν, τώρα, και πρό παντός τι σας πήρε;

Ταντινέ.— 5.000 φρ. κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Καλά, καθήστα. Λακουρζέ, έλάτε εδώ! "Ακούσατε τι είπε ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος;

Λακουρζέ.— Είναι όλα, πέρα για πέρα ψέμματα κ. Πρόεδρε!

Πρόεδρος.— "Αλλά τότε; Το επαγγελμα σας! Είσατε αστυνομικός;

Λακουρζέ.— Ναι, δηλαδή και 5 χιλ... Δηλαδή... "Ακούσατε να σας πω κ. Πρόεδρε. "Απαράλλακτα, όπως σας είπα και ο μνηστής μου, είχα και εγώ από παιδί μεγάλη κλίση στο επαγγελμα το ντετεκτίβ. Φαντασθήτε, ότι έκλεψα μία μέρα μία μοτοσυκλέτα, μόνο και μόνο για να δοκιμάσω την ικανότητα των αστυνομικών της συνοικίας μας. Και την δοκίμασα κ. Πρόεδρε. "Ηταν όλοι τους νεροκολόκυθα. Δέν κατώρθωσαν ποτέ να ανακαλύψουν τον δράστη της κλοπής.

Πρόεδρος.— Παρακαλώ, αφήστε τα τώρα αυτά τα πράγματα, για τα δόποια, βέβαια, δέν μπορώ να σας συγγαρώ! "Ησαστε ναι ή όχι αστυνομικός;

Λακουρζέ.— Δηλαδή κ. Πρόεδρε έρασταχνικάς....

Πρόεδρος.— "Ωραία! Και ποιά είναι το πραγματικό σας επαγγελμα;

Λακουρζέ.— Είμαι συλλέκτης έντόμων.

Πρόεδρος.— Δέν είναι επαγγελμα αυτό.

Λακουρζέ.— Και όμως κ. Πρόεδρε, νάρθητε καμιά μέρα σπίτι μου να ιδήτε τι περίφημες συλλογές έχω κάνει. "Η αδυναμία μου είναι οι μύγες και οι κορηό!

Πρόεδρος.— Καλά, καλά, έχετε καταδικασθί ποτέ;

Λακουρζέ.— Ποτέ!... Πρόεδρος.— Για θυμηθήτε; Λακουρζέ.— Δηλαδή, μόνο πέν-

τε φορές κ. Πρόεδρε, αλλά για τιποτένια πράγματα σ'ας βεβαίω!...

Πρόεδρος.— 'Ετοιμασθήτε τώρα για την έκτ. 'Ο μνηστής σας λέει ότι του υπεξαίρεσαν 5.000 φράγκα για να τον κάνουν αστυνομικό. Τά πήρατε τα λεπτά αυτά;

Λακουρζέ.— Τά πήρα κ. Πρόεδρε, αλλά όχι για τον σκοπό που λέει ο κ. Ταντινέ. Δηλαδή δεν επρόκειτο να του δώσω κανένα μάθημα, αλλά βάλουμε απλώς στοίχημα.

Πρόεδρος.— Στοιχήμα; Λακουρζέ.— Δηλαδή κ. Πρόεδρε, όπως εκείνος και εγώ είχα κλίση στα αστυνομικά και του είπα. Το προείπα δε ότι ήξερα τόσα πολλά σ' αυτό επάνω που μπορούσα να κάνω περίφημα τον αστυνομικό χωρίς να με πάρη κανείς μυρουδιά. Αυτός δεν το πίστεψε. 'Εγώ επέμενα και στο τέλος του πρότεινα ένα στοίχημα 5.000 φρ. Δέχθηκε. Σε λίγο τον πήρα και κάναμε διάφορες δοκιμές. 'Επέτυχα και μου μέτρησε το ποσό. Προτού χωρισθούμε, όμως, μου είπε να δοκιμάσουμε μία ακόμη φορά, έτσι εκτός προγράμματος σαν να λέμε, για γούστο.... Δοκιμάσαμε με την κυρία που σ'ας είπε και αυτή τη φορά βρήκαμε τον μπλε μας. 'Η κατσίκα εκείνη έβαλε τις φωνές.

Μιά φωνή διαμαρτυρίας από τα έδωλια των μαρτύρων.— Κύριε Πρόεδρε! με είπε κατσίκα!

Πρόεδρος.—Μη βρίζετε τους μάρτυρας!...

Λακουρζέ.— 'Όπως θέλετε κύριε Πρόεδρε....

Πρόεδρος.— Καθήστε τώρα κάτω. Να προσέλθω ή μάρτυς Λουκία Σανβιέ.

Κα Σανβιέ.—Παρούσα κ. Πρόεδρε. Πρόεδρος.— 'Όνομα, ηλικία, επάγγελμα.

Κα Σανβιέ.— Λουκία — Εύαγγελινή — 'Ιωσηφίνα — Γερτρούδη — 'Αδέλφ — Σανβιέ. 'Ηλικίας πενήντα μόνον έτών κ. Πρόεδρε, γεννημένη στο Τριτόν 'Αν Λαίρ.

Πρόεδρος.— 'Ορκίζεσθε να πείτε την αλήθειαν κτλ.

Κα Σανβιέ.— 'Ορκίζομαι να είπω την αλήθειαν και τα λοιπά...

Πρόεδρος.— Πολύ καλά. Πήτε μας, τώρα, τί ξέρετε επί της υποθέσεως Ταντινέ — Λακουρζέ;

Κα Σανβιέ.— 'Αμέσως κ. Πρόεδρε. 'Ημουν εκείνη την ημέρα στο δρόμο....

Πρόεδρος.— Ποιά μέρα;

Κα Σανβιέ.— Νά, κ. Πρόεδρε, την ημέρα εκείνη που μ' έβρισε ο κύριος απ' έδω και φώναζε τα αστυνομικά. 'Ημουν, που λέτε, στο δρόμο — επέστρεφα από κάτι ψώνια που είχα κάνει για το άσπλό μου.

Πρόεδρος.— Ποιό άσπλό σας;

Κα Σανβιέ.— Είπατε! Τί άφηρημένη που είμαι! Ξέχασα να σ'ας πω πως από τον καιρό που πέθανε ο άνδρας μου, αφήνοντάς μου μία μικρή περιουσία, αφιέρωσα την ζωή μου στην σωτηρία των κοριτσιών, των ρούσων κοριτσιών.

Πρόεδρος.— Τών ρούσων;

Κα Σανβιέ.— Μάλιστα κ. Πρόεδρε, των ρούσων. 'Εκ πείρας ξέρω — στα νειάτα μου ήμουν και εγώ ρούσα — ότι οι άνδρες κυνηγούνε ιδιαιτέρως τις ρούσες κοπέλλες. Λοιπόν ανάμεσα στα δυστυχισμένα κορίτσια που αλητεύουν απροστάτευτα, είναι και κοπέλλες ρούσες. Αυτές τις δυστυχισμένες σκέφθηκα να σώσω από τα χέρια των κτηνηθρώπων. 'Ανοιξα, λοιπόν, ένα άσπλό στο όποιο έχω μαζέψει καμιά είκοσάρια τέτοιες κοπέλλες. Τις έβγαλα τά κουρέλια

που φορούσαν, τις έντυσα με όρατα τσίτινα φορέματα που κλείουν στο λαιμό και φθάνουν κάτω ως τον άστράγαλο και φωνάζω κάθε μέρα τον παπα της ένορίας μας και τους κάνει διδαχή. Είμαι πολύ ευχαριστημένη από το έργο μου κ. Πρόεδρε. Και φαντάζομαι πως θά'ναι και ο μακαρίτης ο άντρας μου.

'Όπως σ'ας είπα, είχε άδυναμία στις ρούσες ο μπερμπαντάκος μου, ώρα του καλή....

Πρόεδρος.— Κάνετε ένα πολύ θεάρεστο έργο κυρία μάρτυς κι' επιτρέψτε μου να σ'ας συγχαρώ. Πήτε μας τώρα τί σ'ας έκανε αυτός ο κύριος απ' έδω;

Κα Σανβιέ.— 'Επέστρεφα που λέτε από την αγορά, όταν βλέπω να με πλησιάζει ο κύριος απ' έδω συνοδευόμενος από τον κύριο απ' έδω. «Τά χαρτιά σας!» μου λέγει. 'Εγώ ξίνα άμέσως κατακόκκινη. «Ποιά χαρτιά μου!» του λέγω. «'Ελα, έλα, μου άπαντά με περησσή αναίδεια, μην κάνεις τώρα πως δεν καταλαβαίνεις. Δεν είσαι έσύ ή διευθύντρια του σπιτιού εκείνου με τις κο-

—'Επέστρεφα από την αγορά...

πέλλες; Δείξε μου, λοιπόν, την αδειά σου, της αστυνομίας και θά μου δείξεις έπειτα και τά χαρτιά των κοριτσιών!»

Πρόεδρος.— Σ'ας μίλησε έτσι αυτός έδω ο κ. Λακουρζέ;

Κα Σανβιέ.— Αυτός ο ίδιος κ. Πρόεδρε. 'Εγώ, που λέτε, ξίνα ακόμη πιο κόκκινη. Παρ' όλγω να πάθω καμιά συμφορά κ. Πρόεδρε. 'Ενοιωθατά πόδια μου να τρέμουν. «Πρόστυχε!» του φωνάζω. «Μπα, τό πισούνι μου, μου άπαντά ο άναίδης, μ'ας κάνει τώρα την 'Οσία Μαρία, σαν να μην γόρευε και ή ίδια παρ' όλγου να τραβήξει την προσοχή των ανδρών!» Είναι αλήθεια τώρα κ. Πρόεδρε ότι είχα κοινοσταθή λιγάκι στην άκρη του πεζοδρομίου, ώπου να περάσουν κάτι αυτοκίνητα, όπως δέ τό ένα μου μάτι στραβίζει λιγάκι, ενώ εγώ κύταζα κατά τά αυτοκίνητα, φαινόμουν σαν να κύταζα και να προκαλούσα τους άνδρες που περνούσαν! 'Υψιστε Θεέ! 'Εγώ, ή κυρία Λουκία Σανβιέ, Πρόεδρος του 'Ασύλου Προστασίας των Ρούσων Κοριτσιών!

Πρόεδρος.— Λοιπόν, κυρία μου;

Κα Σανβιέ.— Λοιπόν, κ. Πρόεδρε μου, έβαλα άμέσως τις φωνές, γιατί ο κύριος απ' έδω είχε άρχισει κιόλας να με τραβά από τό μανίκι, τρέχανε οι άστυφύλακες και τά παρακάτω σ'ας είναι γνωστά.

Πρόεδρος.— Πολύ όραία, κυρία μου. Καθήστε παρακαλώ. Να προσέλθω ο κ. Λακουρζέ.

Λακουρζέ.— Παρών κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος.— 'Ακούσατε, φαντάζομαι, την μάρτυρα.

Λακουρζέ.— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Τι άπολογείσθε; Λακουρζέ.— Δεν άρνούμαι κ. Πρόεδρε. Σ'ας τάπα ήδη. 'Αλλά παραξηγήθηκα με την κυρία. 'Εκανα λάθος, σαν να λέμε, στη διεύθυνση. 'Αλλην έπρεπε να σταματήσω. Κι' όλα αυτά, εκείνο τό άναθεματισμένο στοίχημα τά φταίει! Πάντως, εγώ δεν την έβρισα....

Πρόεδρος.— 'Εχετε να προσθέσετε τίποτε άλλο;

Λακουρζέ.— Τι να πω Πρόεδρε! Είμαι άθώος, άθώος ο κακόμοιρος!....

Πρόεδρος.— Και οι 5.000;

Λακουρζέ.— Αί, καλά, εκείνες τις πήρα!

Πρόεδρος.— Πολύ καλά. (Συσκέπτεται με τους παρέδρους δικαστάς). Λακουρζέ! Τό δικαστήριον σέ καταδικάζει σέ ένα έτος και 1 ημέρα φυλάκιση επί άπάτη και προσβολή της δημοσίας αιδούς, σέ 500 φρ. ψυχική δόνην προς την Καν Σανβιέ, σέ άλλα 500 φρ. για τον αυτό λόγο στον κ. Ταντινέ και επί πλέον στην άπόδοση των 5.000 φρ. του τελευταίου τούτου μετά των τόκων και έπιτοκίων.

Λακουρζέ.— 'Εν τάξει κ. Πρόεδρε. Μονάχα θά παρακαλούσα την Καν Σανβιέ για τό έξής: 'Εχω μία φίληνα δούλα ρούσα δεν την παίρνει στο άσπλό της ενόσω εγώ θάμαι μέσα; Καλού κακού....

ΣΕΠ.

Εξυπνα καί κουτά

ΑΣΙΟΧΡΕΩΣ ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ

—Και πως είναι ή πίστις του υποψηφίου πελάτου σου;

—Πρώτης τάξεως! 'Αφού χρωστά όλο τον κόσμο!...

ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στο ίπποδρομίο:

—Κύριε διευθυντά! τό λεοντάρι έφαγε τον θηριοδραστή!...

—Τόν δλάνε!... Δεν μπορούσε να περμένη να τελειώσει ή παράστασις;

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

Ο άκροβάτης έτοιμάζεται να κάνει ένα πολύ επικίνδυνον πήδημα:

Ο ρεπόρτερ (πιάνοντάς τον απ' τό μπράτσο).—Μιά σειγμή παρακαλώ, μου λέτε, προτού ξεκινήσετε, την τελευταία σας λέξη;

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ο κατηγορούμενος (στον εισαγγελέα που τον κατακραυώνει).— 'Ελάτε δά, μην τάχετε τόσο με τους καιούργους κ. εισαγγελέα! Τό κάτω κάτω είναι ή ξήση σας αυτή!...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

—Τά συγχατήρια μου! έμαθα ότι άρραβωνιάσατε σέ μία δδομάδα τις τρεις κόρες σας!

—Λάθος! 'Η μία από τις κόρες μου άρραβωνιάστηκε 3 φορές σέ μία δδομάδα.

Η όαίσις

τών Χαμένων Ερώτων

Αριστουργηματικό διήγημα του Ν. φ. Ντιουερ

Ο Γιάν Κρόμχουτ, ο μεγάλος 'Ολλανδός φυσιοδίφης, διέτρεχε εκείνο τό βράδυ μερικά φύλλα της «Χάαγκσε Πόστ» που είχαν ξεκινήσει έδω και όχτώ έβδομάδες από την Χάγη για να φθάσουν στην ζούγκλα, όπου ήμασταν θαμένοι, σαν ένας χαιρετισμός από την μακρινή πατρίδα.

Και κάθε φορά που εύρισκε κάτι που τον ένδιέφερε, ο 'Ολλανδός μουρμούριζε κάτι μέσα στα δόντια του.

Οι έφημερίδες αυτές ήσαν ο μόνος σύνδεσμός του με την πατρίδα του, από την οποία τον χώριζαν 15.000 χιλιόμετρα.

Είχε στο χέρι του τό τελευταίο φύλλο της «Χάαγκσε Πόστ» όταν εξαφνικά του ξέφυγε ένα επιφώνημα έκπληξως. —Χίμελ! φώναξε, πέθανε ο Χάμερσλεϋ!

Ο Χάμερσλεϋ; Έκανα εγώ κυττάζοντάς τον άφηρημένα.

—Ναί, ο έκατομμυριούχος Ζέφ Χάμερσλεϋ! Πνίγηκε στο Φλουδινγκ μαζί με την γυναίκα του. 'Αναποδογύρισε, λέει, ή βάρκα τους την ώρα που πήγαιναν στο γιάτ τους.

'Επκολούθησε σιωπή, και εγώ έπωφελήθηκα για να συγκεντρώσω τις άναμνήσεις μου για τον Ζέφ Χάμερσλεϋ. Θυμόμουν ότι ήταν ένας χρηματιστής που είχε κάνει πολλά λεπτά. Θυμήθηκα επίσης ότι είχαν ύποστη ξίνα μεγάλο αισθηματικό άτύχημα: ή μνηστή του είχε εξαφανισθή κατά τρόπο πολύ μυστηριώδη, ενώ ταξίδευε στην Μεσόγειο. Πέρασαν χρόνια όποτε μιά μέρα, εξαφνικά, και προς μεγάλη κατάπληξη όλων, ξανάβρισκε την νέα και την παντρευόταν.

—Τόν γνωρίζατε; ρώτησα τον σύντροφό μου.

Ο Γιάν Κρόμχουτ άφησε να του πέση ή έφημερίδα που κρατούσε, γέμισε τό ποτήρι του με «σίνταμ» και είπε άφοδ άδειασε τό ποτήρι:

—'Εγώ έχω ξαναβρή την άρραβωνιαστικιά του.

—'Εσείς! Έκανα κυττάζοντάς τον με έκπληξη.

—Ναί. Και αυτό έννέα χρόνια μετά την εξαφάνισή της. Ο Χάμερσλεϋ γιγά μου έκφράση την ευγνωμοσύνη του,

μου μέτρησε τότε χίλιες λίρες. Στρογγυλό ποσό, αί; Νυστάζετε Χίμελ; 'Αν όχι, θά σ'ας διηγηθώ την ιστορία. 'Αξίζει τον κόπο.

Κατέβασε ένα ακόμη ποτήρι «σίνταμ» και άρχισε:

—Συνάντησα για πρώτη φορά τον Ζέφ Χάμερσλεϋ στην Μασσαλία, έδω και πέντε χρόνια. Μένανε στο ίδιο ξενοδοχείο τό «Νοάι», τό ξέρετε, στην Καννεμπιέρ και περιμέναμε και οι δύο τό ίδιο βατόρι για την Αίγυπτο. 'Εγώ έρχόμουν από τό 'Αμστερνταμ, όπου πήγα να ιδώ την αδελφή μου και ο Χάμερσλεϋ έκανε τον γύρο του κόσμου για να ξεχάση τον μεγάλο του πόνο. 'Εννέα χρόνια πριν, ή νέα που αγαπούσε είχε πάει ταξίδι άναψυχής στην Αίγυπτο. Στην έπιστροφή της θά γινόντουσαν οι γάμοι τους. Μιά νύχτα όμως, στο ταξίδι της έπιστροφής, ή νέα εξαφανίσθηκε μυστηριώδως πάνω από τό βατόρι. 'Ενας ναύτης την είχε δει κατά τό μεσάνυχτα μόνη επάνω στην τελευταία γέφυρα, κατόπι, κανείς δεν τον ξαναείδε. Ούτε άφησε και κανένα σημείωμα! Τίποτε! Είχε χαθή!...

»Μόλις τώμαθε ο Χάμερσλεϋ, έτρεξε άμέσως από τό Λονδίνο στην Μασσαλία και άρχισε να έρευνά. 'Αν και είχαν περάσει μέρες, έβαλε εν τούτοις ανθρώπους με βενζινακάρους και αλιευτικά να ψάξουν σ' όλη σχεδόν την Μεσόγειο. 'Ενας άνθρωπος στα καλά του δεν θά τό έκοιτάζε βέβαια αυτό, άφοδ είχαν περάσει τόσες μέρες, αλλά ποιος μπορεί να πη πως ο δυστυχισμένος ο Χάμερσλεϋ μπορούσε να ήταν στα καλά του, όταν στα καλά καθούμενα και έτσι παράξένα, ένανε την κόρη με την όποια θά συνέδεσέ σέ λίγο για πάντα την τύχη του; Πάντως, έψαξε, γάλασε τον κόσμο, έξδωσε ένα σωρό λεπτά, αλλά τό κορίτσι δεν ξαναβρέθηκε. Τρεις μήνες βάσταξαν οι έρευνες στην θάλασσα και στις γύρω άκτές. Τίποτε, τίποτα, τίποτα!...

»'Αφού ίσα διηγήθηκε όλην αυτή την θλιβερή ιστορία, ο Χάμερσλεϋ, με ρώτησε στο τέλος τί έπρεπε να κάνω για να ξαναβρή την μνηστή του... Τι να πής ένός τέτοιου ανθρώπου, που

άν κι' είχαν περάσει τόσα χρόνια, εξακολουθούσε ο πόνος να τον κρατά σέ μιά έξαλλη κατάσταση; Το άπότησα άόριστα, προσπάθησα να τον παρηγορήσω, του έδωκα έλπίδες...

»'Η θλιβερή αυτή περιπέτεια που μου διηγήθηκε μάς έκανε από εκείνη την ημέρα φίλους. Στο Πόρτ-Σαίτ, βγήκαμε έξω μαζί φάγαμε μαζί διασκεδάσαμε μαζί, Δηλαδή, έγώ τον παρέσυρα στα διάφορα κέντρα για να τον κάνω να ξεχάση.

»Σ' ένα απ' αυτά τά κέντρα, ένα λαϊκό καμπαρέ, όπου χόρευαν γυμνές άραπίνες, κάναμε την γνωριμία ένός γέρω-άραπη παραμυθά, απ' αυτούς που γυρίζουν στις λαϊκές ταβέρνες και διηγούνται διάφορες ιστορίες στους θαμώνες, εύθυμες ή λυπητερές. Ο γέρος αυτός διηγότανε, όταν μπήκαμε έμεις, σ' έναν όμιλο Φελλάων, μία παράξενη ιστορία. 'Ηταν ο θρύλος της 'Οάσεως των Χαμένων 'Ερώτων. Ναί, της 'Οάσεως των Χαμένων 'Ερώτων. Ο θρύλος αυτός είναι παλιός, παμπάλαιος. Φαντάζομαι ότι θά τον διηγόταν και στην εποχή των Φαραώ. 'Υπάρχει, λέει ή ιστορία, ένα μέρος, χαμένο μέσα στα βάθη της έρήμου, όπου περιμένει τον άνθρωπο ή πρώτη του αγάπη: ή κόρη που πωτογνώρισε και που τον έκαμε να νοιάση για πρώτη φορά την καρδιά του να γυπα με έρωτα. 'Η κόρη αυτή, λέει ο θρύλος, περιμένει τον τολημαό άγαπημένο της να πη και να την πάρη...

»'Εξήγησα στον Χάμερσλεϋ την ιστορία και έμεινε ευβρόντητος! Τόν είδα να πάφει σέ βαθειά συλλογή. Κατόπι τά μάτια του έσπιναν έλαμψαν... Είπατε ποτέ σας τοελλό, Χίμελ; Μάτινα τοελλό; Αί, λοιπόν, εκείνη την ώρα ήταν κάτι παραπάνω από τρελλός ο φίλος μου! Με πιάνει απότομα από τό μπράτσο και μου λέει:

—'Ρώτα τον, που είναι ή όαίσις αυτή!...

»—Μακρυά, πολύ μακρυά απ' έδω, άφέντη μου, άπότησε ο γέρος.

»—Πόσο περίπου;

—Είναμε στην καρδιά της Σαχάρας, δπως φαίνεται. Μακρύτερα και από την Ουάργκλα και απ' το "Ιν-Σαλάχ. Λενε πώς είναι κρυμμένη στην έρημο του Τιντικέλτ, πού είναι η χώρα του τρόμου, η χώρα των ξεχασμένων από τον Άλλο. Με γρήγορες καμήλες, είναι δεκαπέντε μέρες δρόμος από την Γιάλη των Σκορπιών...

Ο Όλλανδος φίλος μου σταμάτησε για λίγο και άφουγκράσθηκε Μιά ύαινα, ανάμεσα από τα θηρία που είχε κλεισμένα σε κλωβούς για τις μελέτες του, δεν έλεγε να ήσυχάζει εκείνο το βράδυ. Όλο τριγύριζε μέσα στο κλωβό της. Ο Κρόμχουτ σηκώθηκε και πήγε ως τους κλωβούς. Σε λίγο ξαναγύρισε.

—Είχε υπερδέψει τα πόδια της σε μια άλυσίδα, είπε. Πού μείνουμε; Στην Όαση των Χαμένων Έρωτων... Έκείνο το βράδυ, ξαναγυρίσαμε όπως πάντοτε στο πλοίο μας, ο φίλος μου όμως δεν ήταν πιά διόλου ήσυχος. Διαρκώς μου μιλούσε για την Ιστορία του νέου παραμυθιού. Προσπάθησα να τον κάνω να την ξεχάσει. Άπλο παραμύθι, το έλεγα, τίποτε άλλο. Αυτός όμως δεν την ξεχνούσε. Μιά έμμενος ιδέα του είχε μπει απ' εκείνο το βράδυ στο μυαλό του.

Την άλλη μέρα ήταν ακόμη πιά ανήσυχος. Μου εξωμολόγηθηκε πως δεν είχε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα και στο τέλος μου έκανε την καταπληκτική πρόταση: να τον συνοδέψω στην ανακάλυψη αυτής της άσεως του θρύλου!... Έγώ στην ά... προσπάθησα να τον αποτρέψω. Έκείνος επέμενε, και σιγά-σιγά ή έπιμονή του άρχισε να με έπηρεάζει, τόσο πού να κολλήσω κι' εγώ από την μανία του να ιδώ την μυστηριώδη αυτή άσωση, αν υπάρχει. Το βράδυ ξαναπήγαμε στο λαϊκό κέντρο και βρήκαμε τον γέρω-φελλάχο. Το προτεινόμε, κατά την έπιμονή του φίλου μου, να μ'ας συνοδέψει στο ταξίδι μας. Θά τον πληρώναμε ήγεμονικά. Δέχθηκε και την άλλη μέρα βγάλαμε τις άποσκευές μας για το πλοίο κι' έτοιμαζόμαστε για το νέο ταξίδι μας. Η περιπέτεια άρχισε κίόλας να μ'ένδιαφέρει τρομερά. Είχα όμως ακόμη και την άλλη περιέργεια να ρωτήσω τον φίλο μου, γιατί το ταξίδι μας αυτό. Μου άπάντησε με μάτια που έβγαζαν άστραπές:

—Ξέρω πως θά την βρω εκεί. Είναι εκεί!... Λυπήθηκε κατάκαρδα τον φίλο μου, αλλά και δεν ξαναδοκίμασα να τον αποτρέψω. Μου είχε πη άλλωστε ότι αν δεν ήθελα να τον συνοδέψω, θά πήγαινε μόνος του. Δεν ήθελα να τον άφήσω να ρισκινδυνεύσει ολόμυοναχος, και άφου έκαμνε όλα τα έξοδα...

Αφού γιά το Άλγέρι. Απ' εκεί άρχιζε ή έκστρατεία μας. Απ'ό το Άλγέρι πήγαμε στην Μπίσηρα, και άπό κεί, μ' ένα λευκό τραινάκι στο Τουγκούρτ, άπ' όπου άρχίζουν οι άμμοθάλασσες και φθάνουν ως το Τσάδ.

—Ξέρω πως θά την βρω εκεί! Μου έλεγε διαρκώς. Κάθε βράδυ έβαζε τον γέρω-παραμυθιό και του έλεγε την Ιστορία. Την είχε μάθει πιά απ' έ-ξω.

Στο Τουγκούρτ ο Χάμερσλεϋ, άγό-ρασε έντεκα γερές καμήλες, τις άραιότερες πού βρήκε, κατόπι έκανε τις προμήθειές του σε τρόφιμα, νερό και όπλα. Μιά καμήλα της φόρτωσε μιά σαλζ-λόγκ, ένα κρεβάτι έκστρατείας, ρούχα, σκεπάσματα, σοκολάτες, γλυ-

κά...

—Είναμε για εκείνην, μου είπε, για την Ντολорέσι!...

Ντολорέσι την έλεγαν την μνηστή του, Ντολорέσι Ράντληφ...

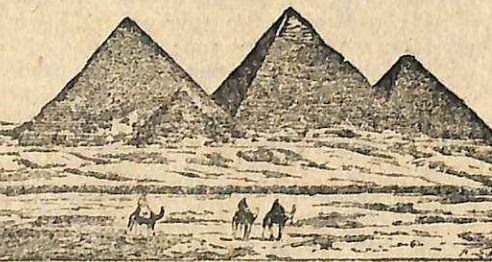
Φόρτωσε, λοιπόν, όλα εκείνα τα πράγματα στην πιά γερή καμήλα και την παρέδωσε σε δυό από τους ρωμαλεότερους άραπάδες καμηλιέρηδες με την έντολή να σκοταθούν παρά να άφήσουν κανένα να την πλησιάσει η Ήταν για την Ντολорέσι!...

Σε λίγο το καραβάνι μας βυθιζόταν μέσα στην έρημο. Σας βεβαιώ, φίλε μου, πως δεν είναι διόλου εύχαριστο πράγμα ή έρημος. Έχεις εκείνο τον ήλιο πού σε κυνηγά άμειλικτα. Δεν έχεις πού να του ξεφύγεις. Και έπειτα ή δίψα! Η τρομερή εκείνη δίψα πού όσο πίνεις, όλο και διψάς περισσότερο! Και πού πάντων όταν ξέρεις πως πρέπει να κάνεις οικονομία! Παντού άπ' όπου περνούσαμε οι άνθρωποι μ'ας κ'ύτταζαν με περιέργεια και έκπληξη. Πού πηγαίναμε; Τι ψάχναμε να βρούμε μέσα στους άτελείωτους άμμους της Σαχάρας;

Κάποτε φθάσαμε στην Ουάργκλα. Μόλις προκάνανε να ξεμουδιάσουμε λίγο. Ο φίλος μου βιαζότανε, βιαζότανε τρομερά. Η εκεί φρουρά άκούσε μ' ένδιαφέρον για τον σκοπό του ταξιδιού μας. Θέλησε να μ'ας περιποιηθή. Βλέπουν τόσο σπάνια άνθρωπους οι δυστυχισμένοι έρημιτές... Πού να μείνουμε όμως εμείς!

Το ίδιο έγινε και στο "Ιν-Σαλάχ. Όσο προχωρούσαμε τόσο περισσότερο μεγάλωνε και ή άνυπομονή, ή ή τρέλλα καλλίτερα, του φίλου μου. Ένας νεαρός αξιωματικός όταν άκούσε την Ιστορία μας, θέλησε ναρθή μαζί μας. Ο Χάμερσλεϋ δεν το θέλησε. Έκλαιε ο δυστυχισμένος νέος όταν ξεκινήσαμε για τα νοτιώτερα. Πράγμα περίεργο, όμως, οι καμηλιέρηδες μας, πίστευαν κι' αυτοί όπως και ο φίλος μου ότι ύπήρχε αυτή ή καταρμένη άσωση. Ο θρύλος, πού ήταν πασίγνωστος σ' όλη την Βόρειο Άφρική, τους είχε πιπιλίσει από παιδιά το μυαλό. Στο τέλος κατόντησε να πιστέψω και εγώ στο παραμύθι.

Αφήνοντας πίσω μας το "Ιν Σαλάχ προχωρούσαμε τώρα προς το Ταμαϊρασέτ και σε λίγο λοξοδρομούσαμε προς τα δυτικά, προς το Τιντικέλτ, την χώρα του τρόμου. Πηγαίναμε σάν ύπνωτισμένοι. Η σκέψη όλων μας είχε σταματήσει και δεν μ'ας έμεναν άπ' όλη την ύπαρξή μας, παρά τα μάτια. Η καλλίτερα, όλη μας ή ύπαρξη είχε μεταβληθή σε μάτια πού ήταν καρφωμένα μπρός και έξερευνοούσαν με λαχτάρα τον φλεγόμενο όρίζοντα. Συναντούσαμε στον δρόμο μας νομάδες πού μ'ας κ'ύτταζαν με άπορία. —Πού πηγαίναμε; —Μιά καμήλα ξαφνικά

τρελλάθηκε κι' άρχισε να τρέχει μέσα από τους άμμους. Ο καμηλιέρης έτρεξε ξωπίσω της. Δεν τους ξανάδαμε. Οι άλλοι όδηνόι είχαν άρχισεί τις προσευχές, λές και πλησιάζαμε στον Θεό: Μπίσιμιλλάχι ραχμάνι ραχέμι!... Δόξα νάχη ο Θεός, ο Κύριος του κόσμου!... Έψαλλα κι' εγώ μαζί με τους άγωγιάτες μας την προσευχή αυτή, χωρίς να ξέρω το γιατί.

Δεκαπέντε μέρες όδοιπορούσαμε έ-τσι μέσα στην έρημο: το βράδυ της δακτύας πέμπτης, διακρίναμε μακριά μιά άγνωστη άσωση. Είχε άρχισεί να σκοτεινιάζει και το φεγγάρι, ένα τεράστιο φεγγάρι φωτίζε παράξενα την έρημιά πού μ'ας τριγύριζε. Μιά καταθλιπτική σιγή βασιλευσε παντού. Σε λίγο ήμασταν κοντά στην άγνωστη άσωση. Σταματήσαμε για λίγο και κυττάζαμε. Ο κόσμος, θαρρείς, κι' είχε πεθάνει.

Ξαφνικά είδα τον φίλο μου να πετάγεται όρθιος κυττάζοντας έντατικά μπροστά του, μέσα στην νύχτα. Σηκώθηκα κι' εγώ κι' άκολούθησα την κατεύθυνση του βλέμματός του. Δεν είδα όμως τίποτε. Ο Χάμερσλεϋ, όμως, έβλεπε. Την ίδια ώρα, έβγαλε μιά στριγγιά φωνή και άρχισε να τρέχει σάν τρελλός προς την άσωση. Τον άκολούθησα τρέχοντας ξωπίσω του. Χώθηκε μέσα στην συστάδα των μισομαραμένων φοινικοδένδρων πού άποτελούσαν την άσωση αφήνοντας μιά νέα κραυγή. Και τότε, ο τότε, νόμισα πως είχα τρελλαθή κι' εγώ μαζί του!... Μπροστά μας, σε άπόσταση λίγων μέτρων, στεκόταν και μ'ας κ'ύτταζε μιά νέα κοπέλλα! Ήταν λευκή και όμορφη και τα κουρέλια πού σκέπαζαν το σώμα της άνεδείκνυν άκόμη περισσότερο την όμορφιά της.

Ντολорέσι!... Ντολорέσι!... φώναζε τρελλός από χαρά ο φίλος μου.

Η νέα ώρμησε με μιά κραυγή στην άγκαλιά του και έπεσε σ' αυτήν λιπόθυμη.

Ντολорέσι! Ντολорέσι!... μουρμούριζε τώρα κλαίοντας σάν παιδί ο Χάμερσλεϋ, ήρθα! Ήξερα πως ήσουν εδώ! Ήξερα πως θά σ' εύρισκα!... Και την φιλούσε βρέγοντας το πρόσωπό της με τα δάκρυά του. Οι άνθρωποι μας παρακολουθούσαν το θέαμα κατάπληκτοι, ψιθυρίζοντας: «Άλλάν!... Άλλάν!...» Πιστεύοντας ότι είχε γίνει θαύμα.

Βοήθησε τον Χάμερσλεϋ να άδηγήσει την νέα στην κατασκήνωσή μας πού είχε έτοιμασθή εν τώ μεταξύ. Έκεί της δώσαμε ν' άλλαξη φορέματα, την βάλαμε να φάγει και κατόπι την έαπλώσαμε να κοιμηθή στο κρεβάτι πού είχε φέρει μαζί του ο άραβωνιστικός της. Αυτός κάθισε όστερ' άπ' όλα αυτά στο προσέφαλό της, και έμεινε άγρυπνος ως το πού γαϊδεύοντας της διαρκώς τα μαλλιά. Μά όστε κι' εγώ κοιμήθηκα εκείνο το βράδυ. Η περιπέτεια αυτή με το άποσοδόκητο για όλους μας, έκτος βέβαια από το φίλο μου, φίλος της, με είχε συγκλονίσει δόκλπο.

Την άλλη μέρα, ξεκινήσαμε για την έπιστροφή. Όταν στο "Ιν-Σαλάχ, ο Χάμερσλεϋ νοίκιασε ένα αήτο-κίτητο και άγναμε για το Τουγκούρτ, αφήνοντας πίσω μας το καραβάνι μας. Προηγουμένως ο Χάμερσλεϋ άντήμειψε γενναίως τους άδηγούς μας και τον γέρω-παραμυθιό. Η νέα εν τώ μεταξύ φαινόταν σάν σαστισμένη. Μιλού-

σε λίγο, μάλλον δεν ήταν σε θέση καλά-καλά να μιλήσει, και κ'ύτταζε μόνο μ' ένα βλέμμα βαθείας εύγνωμοσύνης τον σωτήρα της...

□ □

Ο Κρόμχουτ σώπασε πάλι, σηκώθηκε, έκανε μερικά νευρικά βήματα κι' έπειτα άναψε την πίπα του. Αφού τράβηξε δυό-τρείς ρουφηξιές πρόσθεσε:

—Θά ήθελες, άσφαλώς, τώρα να μάθης ποιά ήταν ή κοπέλλα εκείνη. Γιατί, βέβαια, δεν μπορούσε νάτανε όστερ' άπό τόσα χρόνια ή Ντολорέσι Ράντληφ, πού πνίγηκε και καλοπνίγηκε, ποιος ξέρει γιατί, στην Μεσόγειο... μολοντί της έμοιαζε καταπληκτικά...

—Αλήθεια, ποιά ήταν;

—Φθάνοντας στο Άλγέρι, διάβασα στην «Ντεπές ν' Άλζερ» ότι μιά άγγλίδα άεροπόρος πού πετούσε από την Τύνιδα στ Ταμπουκτού, είχε πέσει μέσα στην έρημο. Δεκαπέντε και πά-άεροπόρος. Ο Χάμερσλεϋ εν τώ μεταξύ άδικοι όλοι οι κόποι. Αφαντή ή άεροπόρος! Ο Χάμερσλεϋ εν τώ μεταξύ πήγε με την άραβωνιστική του στο Λονδίνο και σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τους. Πέρασε ένας χρόνος, όποτε μιά μέρα, εκεί πού έτρωγαν σ' ένα έξοχικό κέντρο οι δυό τους, τους πλησίασε ένας τόντλμεν και λέγει με οικειότητα της κυρίας Χάμερσλεϋ:

«Ω! ή Μάμπελ!... Η γυναίκα διαμαρτυρήθηκε και άκόμη περισσότερο ο άνδρας της. Παρ' όλγιο να γίνη σοβαρ' έπεισόδιο. Στο τέλος ο Χάμερσλεϋ πήρε την γυναίκα του κι' έφυγε. Το πράγμα όμως κακολογήθηκε: ή Μάμπελ, ή Μάμπελ Λάσετερ είχε ξαναβρεθή.

Μάμπελ Λάσετερ ήταν το όνομα της άεροπόρου πού είχε καθή στην έρημο... Θέλεις τώρα και την έξηγήση του μυστηρίου; Δεν είναι και τόσο δύσκολο να δοθή. Η νέα πού βρήκαμε στην Όαση των Χαμένων Έρωτων, ήταν άπλούστατα ή χαμένη άεροπόρος. Αυτή στην άρχή δεν κατάλαβε τί συνέβαινε. Όταν άργότερα κατάλαβε, δεν θέλησε από φιλόφρωνια, να βγάλη τον άτυχο νέο από την πλάνη του. Και όπως έμοιαζε καταπληκτικά της μακαρίτισσας, πήρε την θέση της. Όταν όμως σε λίγα χρόνια το πράγμα έγινε γνωστό, βρέθηκαν και οι δυό σε δύ-

σκολη θέση. Ο Χάμερσλεϋ εν τούτοις πίστευε άκράδαντα πως είχε βοή την Ντολорέσι του. Για να γλυτώσει φαίνεται τόσο από τους περιέργους και πού πάντων από τους δημοσιογράφους πού τον κυνηγούσαν παντού, πήρε την γυναίκα του και πήγε να κάνει κανένα μεγάλο ταξίδι με το γιότ του. Δεν πρόσθεσε όμως όπως βλέπω... Η ίδια ή Μεσόγειος πού κατάπιε την Ντολорέσι, πήρε τώρα και τους δυό, τραγικά θύματα μιάς άδυσώπτης Είμαρμένης.

—Και ή Όαση των Χαμένων Έρωτων; ψιθύρισα εγώ με σφιγμένη καρδιά.

—Κανείς δεν ξέρει άκόμη αν ή του-φα εκείνη των φοινικοδέντρων ήταν ή άσωση πού παραμυθιού...

Z. Φ. ΝΤΙΟΥΕΡ

Τὰ άστεία της ζωής

ΕΚΑΜΝΕ ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Ο ζωγράφος κ. Μουντζοροχέρης, θρίσκει στον λαχανόκηπο του έξοχικό σπιτιού όπου παραθερίζει και ζωγραφίζει.

Η σπιτονοικοκυρά του, τον κυττάζει άπό κάποιου άπόστασης με ένδιαφέρον και εύχαρίστηση.

—Σας άρέσει ή ζωγραφική κυρά Άννέζω, ρωτά την γυναίκα του.

—Πολύ! χάρη σε σας κ. ζωγράφε τα πουλιά άφήκαν ήσυχα τα λάχανά μου!

□ □

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ένας λαοπόδτης συλλαμβάνεται ένα θράδυ μέσα σ' ένα σπίτι και οδηγείται στο τμήμα.

Σε λίγο καταφθάνει ο οίκοδεσπότης και λέγει του άστυνόμου.

—Τον έχετε άκόμη εδώ, αυτόν πού πιάσατε στην κρεβατοκάμαρά μας;

—Μάλιστα, άπαντά ο άστυνόμος, γιατί;

Και ο ξενύχτης σ'έντος:

—Ηθελα να του ζητήσω να μου πη πως κατάφερε να μπει μέσα στο δωμάτιό μας χωρίς να ξυπνήσει την γυναίκα μου!

Τρεις ιστορίες του Μπέρναρ Σω

Ο Μπέρναρ Σω, ο μεγάλος Άγγλος χιουμορίστας, σε μιά συναναστροφή πλησίασε μιά κυρία και της είπε:

—Τί όμορφές, κυρία μου! Τι μάτια! Τι δέρμα! Τι χάρη!

—Σας εύχαριστώ πολύ, μαίτρ, για τα κομπλιμέντα! Λυπούμαι μόνο πού δεν μπορώ να σας τ' ανταποδώσω! του άπάντησε ή κυρία για να κάμη την έξυπνη.

—Ω, κυρία μου, της είπε τότε ο Μπέρναρ Σω, γιατί δεν κάνετε όπως ά-γώ; Πέστε ψέμματα, κυρία μου!

□ □

Ο Μπέρναρ Σω συνηθίζει να διηγείται την έξηξ άστεία Ιστορία:

—Έχω ένα φίλο πού επί τριάντα χρόνια προσπαθούσε να γίνη έπιτήδειος πλαστογράφος, ως πού κατάφερε τέλος να μάθω καλά αυτή την τέχνη. Τότε πιά είπε κι' αυτός πως ήρθε, επί τέλους, ή ώρα να κάμη την τύχη του. Κάθισε λοιπόν κι' έμμηθηκε την ύπογραφη ενός μεγαλοταξίτη, πλαστογράφησε μερικά τσέκ και πήγε να τα έξαγυρώσει... Μά εκείνη άκριβώς την ήμερα, ο μεγαλοταξίτης αυτός, έχρεωκόπησε!

□ □

Από τις έξυπνότερες και πιά τσουχτερές άπαντήσεις είναι εκείνη πού έδωσε ο Μπέρναρ Σω σε μιάν ήθοποιό του κινηματογράφου άραιοτάτη, αλλά και έξαιρετικά άνόητη. Η ήθοποιός αυτή έγραψε στον Άγγλο συγγραφέα... να κάνουν μαζί ένα παιδί, το όποιο παίρνοντας από τον πατέρα την έξυπνάδα και από την μητέρα την όμορφιά θά γινότανε, άσφαλώς, ένα θαύμα της φύσεως!

«Και ποιος μ'ας έγγυεται, της άπάντησε ο Μπέρναρ Σω, πως δεν θά γνουν τα πράγματα άνάποδα; Άν δηλαδή το παιδί πάρη τη μορφή του πατέρα και το πνεύμα της μητέρας, τί μ'ας χρωστάει ο κόσμος να του γενήσουμε ένα...τέρας;»

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛ

Ο κ. Μπίλ, έκανε κάποτε και τον άστυφύλακα. Μιά μέρα εκεί πού περιπολούσε βλέπει μιά γυναίκα να τρέχει σ' αυτόν και να του λέγει: «Κε πόλισμαν, προφθάστε! κάποιος δολοφόνος δίνει καταναγκασίες με το πόδι του σ' έναν χριστιανό. Θά τον σκοτώσει!». Ο κ. Μπίλ τρέχει, μπαίνει στο δωμάτιο του άθνηατος και...

"Αγγελος Μαυρόπουλος

Το θέατρο είναι μεγάλη παγίδα για την νεότητά που έχει το πρότερο ή το ελάττωμα να δνειροπολή δόξες και μεγαλεία. Επιδβάλλεται διά της οφθαλμαπάτης και δημιουργεί λίγους προνομιούχους και άπειρα «θύματα». Η ψεύτικη αίσθηση που εξασφαλίζουν ή ράμπα και οι προβολείς, ή φήμη και τα χειροκροτήματα, αποτελούν τα «δολώματα» της σκηνής. Είναι δε υπεραρκετά αυτά τα «δολώματα» για να έλκύσουν ένα σωρό ψάρια, που φιλοδοξούν να γίνουν —και γίνονται ως επί το πλείστον—... ενοόροι ή πριμαντίνες!

Η άνοδος, ωστόσο, των φιλοδόξων νέων «αστρων» στην σκηνή, παρουσιάζει πολύ λιγότερες δυσκολίες από μια ανάβαση στην υψηλότερη κορυφή των Άλπεων ή το Εβέρεστον των Ιμαλαίων. Η πρώτη δε δυσχέρεια αντιμετώπιζεται άμα τη άναγγελία της σχετικής απόφασης στους γονείς:

—Θα βγώ στο θέατρο...

—Τι λές, παιδάκι μου; ρωτά ή μητέρα που κατά βάθος είναι πάντοτε επιρρεπής εις συμβιβασμούς.

—Ποτέ! αποφαίνεται βλοσυρός ο πατήρ με τόνον που δημιουργεί είδος νομικού «άσυμβιβαστου». Άν βγής στη σκηνή να ξέρης πώς δεν είσαι πιά παιδί μου...

Κλασσικός—για τις ανάλογες περιστάσεις—είναι ο διάλογος αυτός κι' ακόμη πιο κλασσική ή μουσική φυγή των υποψηφίων καλλιτεχνών προς εκπλήρωση των φιλοδόξων όνειρων των, τα όποια τις περισσότερες φορές παραμένουν—φεύ!—δνειρα και μέχρι τέλους...

Από όλα τα άνωτέρω «στάδια» πέρας για να βγής στο θέατρο και ο Άγγελος Μαυρόπουλος. Σε ηλικία 18 ετών—στο 1918—άφησε το βιβλιοπωλείο του πατέρα του, για να πάει στην Θεσσαλονίκη και να κάνει εκεί την πρώτη εμφάνισή του στο θέατρο Άφεντάκη με την «Άγνη Σουζάννα». Τα πρώτα του θεατρικά βήματα πήγαν καλά και τα μετέπειτα ακόμη καλλίτερα. Έπειδή, όμως, τα «μετέπειτα» βήματα του Μαυροπούλου είναι πολύ ενδιαφέροντα, δεν θα ήταν άσκοπο να τα παρακολουθήσουμε κατά χρονολογική σειράν...

■ ■

1921. Ο Μαυρόπουλος είναι στρατιώτης στην Μ. Ασία. Ούτε το χακί, όμως, ούτε οι πολεμικές περιπέτειες τον κάνουν να ξεγιάσει το θέατρο. Αυτόπροβιβάζεται σε θιασάρχη και ανεβάσει διάφορα έργα στο Καρατζά-Άγιον, στο Άγιατζί, και άλλες... αξιόλογες «πιάτσες» του Μετώπου. Το προσωπικό του θιάσου αποτελείται αποκλειστικά από... τσολιάδικο! Υπό τις συνθήκες αυτές δημιουργείται το πρώτο ελληνικό στρατιωτικό θέα-

τρο και ο Άγγελος αποκτά τον τίτλο του «ιδρυτού» του.

1923. Στόν θίασο Μηλιάδη, που παίζει στο θέατρο «Πανελλήνιον»—τό σημερινό «Μοντιάλ»—μετέχει και ο Μαυρόπουλος, ο όποιος εμφανίζεται τότε με έπιτυχία ως τενόρος (με πριμαντόνα την Λαουτάρη) στις γνωστές όπερέττες του Σακελλαρίδη «Γλυκειά Νανά» και «Καπετάν Τσανάκας».

1924. Ο Μαυρόπουλος προσλαμβάνεται ως τενόρος στόν θίασο Παπαϊωάννου. Η ιδιότης του τενόρου που του άναγνωρίζουν οι θιασάρχαι, τον κάνει ν' άπορη, γιατί ή φωνή του είναι πολύ

Άγγελος Μαυρόπουλος.

περιορισμένη. Εμφανίζεται με πολλή έπιτυχία μαζί με την Λαουτάρη, την Σάσα Λάμπη, τον Π. Οικονόμου κ.λ.π., στις όπερέττες «Γιαπωνέζα» και «Θερινή νύχτα». Στόν «Χορό της Τύχης» του Στόλτζ, ο Άγγελος—που άρχισε να πιστεύη ότι ήταν... τενόρος—έπιχειρεί την εκτέλεση μιας κορώνας, ή όποια παραδόξως... γεννεί πολλά... κοκκοράκια! Ο Παπαγιάννης, που του φέρνει στη σκηνή—σύμφωνα με το έργο—τό επίσημο ένδυμα που θα φορέσει για να παρουσιασθή ως κόμης, του ψιθυρίζει στ' αυτί:

—Μ' έκαψες, κ. κόμη, που να πάρη ο διάβολος το φράκο σου! Δεν σου είχα πη να μη βγάξης κορώνες...

1927—1928. Είναι ή περίοδος που ή όπερέττα πνέει τα λείθια. Ο Άγγελος άρχίζει να απελπίζεται.

—Δεν βγαίνεις στην έπιθεώρηση; του λέει ένα βράδυ στο θέατρο Κωστάκη ο γνωστός συγγαφέας κ. Βώττης.

—Άδύνατον. Δεν μπορώ μετά την όπερέττα να παίξω στην έπιθεώρηση...

Η άπόφαση, όμως, αυτή άναθεωρείται άναγκαστικά σε λίγο.

1929—1931. Στην έπιθεώρηση «Λοβι-

τούρα», στο θέατρο «Λαού» εμφανίζεται και ο Μαυρόπουλος, που κάνει μερικά νούμερα με σχετική έπιτυχία. Στο 1931 παίζει στόν θίασο Αύλωνίτη στο «Περροκέ» κάνοντας πάλι νούμερα, τα όποια, όμως, κατά βάθος δεν τον ικανοποιούν καθόλου.

1932. Ψάχνοντας να βρη στην έπιθεώρηση έναν τύπο να συνδυάζεται και με τό όπερετικό παρελθόν του και με τό έπιθεωρησιακό παρόν του, ο Άγγελος, άποφασίζει να βγη ως κομπέρ, ντυμένος, όμως, εύπρεπώς και όχι κατά τρόπον παλητασοειδή, όπως ένεφανίζοντο οι κομπέρ μέχρι τότε. Το έγχειρημα, βέβαια, είναι δύσκολο γιατί ο νέος τύπος, σύμφωνα με τις προβλέψεις που έγιναν, θα άπεγοήτευε την γαλαρία. Όποιαδήποτε ή άόλπειρα έγινε τό καλοκαίρι του 32, στο «Έντεν» του Θεοσίου, με την έπιθεώρηση «Άέρας Φρέσκος» του Γιαννουδάκη, και, παρ' έλπίδα, έσημείωσε έπιτυχία.

1933—1937. Μη έγκαταλείποντας πιά τον τύπο του κομπέρ, ο Μαυρόπουλος συνεργάζεται συνεχώς με τον θίασο Μηλιάδη, κάνοντας μόνο μια μικρή διακοπή, στο 1934, για να έμφανισθή, για λίγο διάστημα αλλά με πολλή έπιτυχία, στο «Μοντιάλ»...

■ ■

Κατά τό πολυετές διάστημα της θεατρικής του ζωής, ο Άγγελος, είχε ένα σωρό αισθηματικές περιπέτειες. Η μεγαλύτερη ήταν με την Μαρίκα Κρεββατά, την όποια παντρεύτηκε στο 1928 για να χωρίσουν έπειτα από λίγους μήνες. Γιατί χωρίσαν; Διότι άπλούστατα ο Μαυρόπουλος... νόμιζε!... —Νόμιζα πώς έφταιγε ή θεθερά μου. Σήμερα, όμως, πιστεύω πώς δεν είχα δίκιο!...

Μ' αυτά τα λόγια... δικαιολογεί τον χωρισμό ο Άγγελος, χωρίς να παραλείπει να τονίζει ότι λατρεύει τό παιδάκι του που... πρόεκυψε από τον πρώτο και... τελευταίο του —όπως λέει ο Ιδιος— γάμο.

Άλλη περιπέτειά του, ήταν ή προσωινή άπαγωγή της Ζαφειρίνης Γκιουζέππε, της αδελφής της άποσυρθείσης από διετίας από τό θέατρο πρωταγωνιστρίας κ. Κούλας Γκιουζέππε. Και αυτή, όμως, δεν... έτερομίσθισε αίσιως. Όταν τό ζεύγος γύρισε από τς ταξιδάκι της άπαγωγής, οι «οικείοι» της άπαχθείσαν—κατά την σχετικήν ειδησεογραφίαν—άπληξιασαν να την νυμφεύσουν με τον άπαγωγέα.

Έτσι ο Άγγελος έμεινε πάλι έλεύθερος και άπολύτως... διαθέσιμος, πράγμα που δεν φαίνεται να τον στενοχωρή καθόλου.

—Μέ... διώξανε, άπολογείται. Κατόπιν αυτού άπεφάσισε να γίνω... φρόνιμο παιδί. Και έγινε...

Τό πιστεύετε αυτό; Έμεις... όχι!

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η διάσημος ήθοποιός της Ν. Υόρκης Τζέην Γουίλκινσον δεν τα περνά διόλου καλά με τον σύζυγό της λόρδο Έντγκαρ τόσο πολύ, που παρακαλεί τον φίλο της, διάσημο αστυνομικό Πουαρώ, να μεσολαδήσει για να συγκατατεθή ο λόρδος στο διαζύγιο. Ο λόρδος δεν φέρνει καμιά αντίρρηση. Την άλλη μέρα όμως ξαφνικά τον βρίσκουν σκοτωμένο μ' ένα σπινέτο στο λαιμό. Οι ύπνοιες όλων στρέφονται άμέσως προς την σύζυγο του σκοτωμένου, Τζέην. Μόνον ο Πουαρώ δεν συμφωνεί. Αυτός δεν την θεωρεί ένοχο. Ο κυριώτερος κατηγορος της Τζέην, ο Ινσπέκτορ Ζάπ, άρχίζει τώρα κι' αυτός να κλονίζεται. Τον έπηρεάζει ιδιαίτερος ο άπρόοπτος θάνατος της συναδέλφου της Τζέην, Καρλόττας Άνταμς, προς την όποια τελευταία είχαν σταφρή οι ύπνοιες της αστυνομίας. Ο Πουαρώ τρέχει άμέσως να βοη τον γιατρό της Άνταμς για να εξακριβώσει τα αίτια του θανάτου. Ένκει μαθαίνει ότι ή νέα έταιρνε ναρκωτικά. Η φίλη της Καρλόττας, Τζέην, στην όποια κατόπι άπευθύνεται ο Πουαρώ, δεν του μαθαίνει και σπουδαία πράγματα.

Υπάρχει κάποιος μυστηριώδης νέος αυτός, που είχε χάρισει της Καρλόττας μέσα σ' ένα πολύτιμο κοντάκι με μια άφιέρωση την σκηνή του βερονάλ, τον όποιο έπιθυμεί να άποκαλύψη ο Πουαρώ. Οι δυο φίλοι, ο Πουαρώ και ο γράφων, ο Χάσινγκες, έναυτηγίνονται στην Τζέην. Την ρωτούν πούδ πιστεύει ότι είχε σκοτώσει τον άνδρα της. Άσφαλώς ή Γεραλδίνη, άπαντά ή Τζέην. Η Γεραλδίνη είναι ή κόρη του δολοφονημένου. Όταν έπέστρεψαν στο ξενοδοχείο, ο Πουαρώ βρίσκει μια πρόκληση της Γεραλδίνης. Την άλλη μέρα πγαίνει και την βρίσκει. Αυτή θέλει να μάθη τί πήγε να κάνει στον πατέρα της την παραμονή της δολοφονίας του. Πληροφορεί δε τον Πουαρώ, ότι μισούσε κι' αυτή τον πατέρα της. Φεύγοντας ο Πουαρώ συναντάται με τον έξάδελφο της Γεραλδίνης, Ρόναλντ. Κι' αυτός είναι της γνώμης ότι ή Τζέην σκοτώσε τον άνδρα της. Έπεκτείνοντας τις έρευνές του ο Πουαρώ πγαίνει εις έπίσκεψιν του σέρ Μόνταγκιου Κόρνερ, για να εξακριβώσει ώρισμένα πράγματα, έν σχέσει με ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα που είχε γίνει στο σπίτι του, στην λαίδη Έντγκαρ. Τώρα ο Πουαρώ έξετάζει τον μαίτη ντ' ότέλ του σέρ Κόρνερ.

9.

(Η συνέχεια)

Με ρώτησε τότε άν μου είχαν δώσει άρχικώς κανένα όνομα. Κι' εγώ άπάντησα άρνητικά. Αυτά συνέβησαν κύριε, χές βράδυ.

Δεν φαντάζομαι τό τηλεφώνημα αυτό να έχη σχέση με τό έγκλημα, είπε ή κ. Ουήντμπουρν. Συνηθίζουν συχνά και κάνουν τέτοιες φάρσες. Μου

συνέβη αυτό συχνά.

Ο Πουαρώ άποτάθηκε και πάλι στόν μαίτη:

—Ήταν γυναικεία ή άνδρική ή φωνή που τηλεφωνούσε;

—Γυναικεία θαρρώ κύριε.

—Τι είδους φωνή, λεπτή, βαρεία, μπάσου;

—Μάλλον μπάσου κύριε... σιγαλή και καθαρή. Φαινόταν μάλιστα σαν ξενική, γιατί έσερνε τα «ρ».

—Ίσως να ήταν κανένας Σκωτσέζος, διέκοψε και πάλιν ή κ. Ουήντμπουρν. Τι λές Ντόναλντ.

—Δεν φαντάζομαι να νομίζης ότι ήμουν εγώ. Δεν κούνησα από τό τραπέζι.

—Θα άναγνώριζες την φωνή της γυναικας αυτής άν την ξανάκουγες; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Δεν είμαι βέβαιος, αλλά μάλλον ναί!

—Ευχαριστώ, δεν σε χρειάζομαι άλλο. Ο ύπνρέτης υποκλήθηκε και βγήκε από τό δωμάτιο.

Ο σέρ Μόνταγκιου μās παρεκάλεσε να μείνουμε και να παίξουμε μπριτζ. Ο Πουαρώ πήρε τη θέση του Ρός, μά εγώ άνήθηκα και έμεινα παρακολουθώντας τό παιχνίδι.

Στό τέλος ο σέρ Μόνταγκιου και ο Πουαρώ βγήκαν άρκετά κερδισμένοι. Χαιρετήσαμε τον οικοδεσπότη και τους φίλους του και φύγαμε. Μας συνόδευσε ο Ρός.

Η νύχτα ήταν υπέροχη και άποφασίσαμε να περπατήσουμε λίγο και μετά να πάρουμε ταξί.

—Τι περιεργος άνθρωπάκος είπεν ο Πουαρώ άναφερόμενος στόν σέρ Μόνταγκιου.

—Πάντως είναι πλουσιώτατος, άπάντησε ο Ρός. Ένδιαφέρεται έξαιρετικά για μένα. Με την όποστήριξη ενός τέτοιου ανθρώπου μπορεί κανείς να προοδεύσει.

—Είθε ήθοποιός κ. Ρός;

Ο νέος άπάντησε καταφατικά.

—Τότε θα γνωρίζετε την Καρλόττα Άνταμς;

—Όχι. Έμαθα τό θάνατό της από τις έφημερίδες. Τι φοβερή μανία που έχουν οι ήθοποιοί να παίρνουν ναρκωτικά!

—Έτυχε να την δήτε στο «σκέτες» των άπομιμήσεών της, κ. Ρός;

—Όχι, αυτού του είδους ή τέχνη δεν μ' ένθουσιάζει.

Κάποιο ταξί περνούσε και ο Πουαρώ τό έκανε σημά να σταθί.

—Εγώ θα συνεχίσω να πεζί έως τον σταθμό του Χάμερσμιθ και θα πάρω τό τραίνο.

Ξαφνικά έξέσπασε σε γέλια νευρικά.

—Συλλογιέμαι τό χθεσινό γεύμα, είπε.

—Πώς;

—Ήμασταν δεκατρείς στο τραπέζι. Κάποιος από τους καλεσμένους την

τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη και δεν ήρθε. Δεν άντληθήκαμε όμως ό τι ήμασταν δεκατρείς παρά στο τέλος του γεύματος.

—Και πούδ έφυγε πρώτος από τό τραπέζι; ρώτησα εγώ.

Γέλασε ξανά παραξένος.

—Εγώ, άπάντησα.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Όταν φθάσαμε στο ξενοδοχείο βρήκαμε τον Τζάπ που μάς περίμενε.

—Πρίν πέσω να κοιμηθώ θέλησα να φλυαρήσω λίγο μαζί σας, μάς είπε. Ζητώ τα φώτα σας, κ. Πουαρώ. Θέλω να μου εξήγησετε πώς είναι δυνατόν μια γυναίκα να βρίσκεται συγχρόνως σε διαφορετικά μέρη.

—Για κύττα σύμπτωσης. Κι' εγώ τό ίδιο θα σας ρωτούσα, άπάντησε ο Πουαρώ. Γνωρίζετε την Καρλόττα Άνταμς;

—Κάπου έγω άκούσει τό όνομα αυτό, αλλά δεν θυμάμαι πού!

Ο Πουαρώ το εξήγησε όλη την κατάσταση και του ανέφερε τα συμπεράσματα στα όποια είχαμε καταλήξει.

—Αυτή είναι ή μόνη εξήγησις, είπε ένθουσιασμένος ο Τζάπ. Τα ρούχα, τό καπέλλο, τα γάντια και ή ξανθιά περροθκα. Κύριε Πουαρώ είσατε άφθαστος. Πάντως τα παραλάτε κάπως. Τίποτα δεν άποδεικνύει ότι ή Καρλόττα Άνταμς δολοφονήθηκε. Τό μόνο βέβαιο είναι ότι ή Καρλόττα Άνταμς σκοτώσε τον λόρδο Έντγκαρ, γι' αυτό δεν υπάρχει άμφιβολία. Κατά τη γνώμη μου πήγε να βοη τον λόρδο για να τον έκβιάσει και να του ζητήσει χρήματα. Γι' αυτό άνέφερε χαρούμενα στη φίλη της ότι θα έβγαζε πολλά λεφτά. Φαίνεται όμως ότι τσακώθηκαν. Τον σκοτώσε και τρέλλα από τον φόβο της, γι' αυτό τό έγκλημα που είχε διαπράξει σε στιγμή παραφοράς πήρε μια πιο δυνατή δόση βερονάλ.

—Και σας άρκει αυτή ή εξήγησις;

—Φυσικά μένουν ακόμη ώρισμένα σκοτεινά σημεία. Πάντως ή υπόθεσίς μου αυτή είναι άληθοφανής. Υποστηρίζω έπίσης ότι ή μεταμφίεση και ο φόβος είναι έντελώς άσχετα πράγματα μεταξύ τους. Πρόκειται περί άπλης συμπτώσεως!

Ο Πουαρώ δεν συμφωνούσε γι' αυτό τό ήμουν βέβαιος. Πάντως άπάντησε:

—Ναί, πιθανόν.

—Υπάρχει και μια τρίτη εξήγησις. Μήπως ή φάρσα της μεταμφίσεως ήταν έντελως άθώα. Κάποιος όμως, που είχε συμφέρον να σκοτώσει τον λόρδο, την άντληθήθηκε και την μεταχειρίστηκε για να θολώσει τα νερά. Δεν είναι άσχημη ή εξήγησίς μου, δεν είν έτσι; Πάντως εγώ κλίνω μάλλον προς την πρώτη. Τώρα σχετικά με τους δεσμούς μεταξύ του λόρδου και της ήθοποιού θα τους μάθουμε άργότερα.

«Ο Πουαρώ τότε ανέφερε το γράμμα που η Καρλόττα είχε γράψει στην αδελφή της στην Αμερική.

—Αυτό το γράμμα μπορεί να μ'αυ βοήθησε πολύ, συμφώνησε ο Τζάπ. Θα αναλάβω εγώ να ειδοποιήσω την αμερικανική αστυνομία. Έγώ πάντως είμαι βέβαιος ότι ο δολοφόνος είναι ή γυναίκα αυτή. Όσο για τον νέο λόρδο, τον λοχαγό Μάρς, το άλλοθι του το εξακριβώσα. Ήταν στην Όπερα με κάτι πλούσιους Έβραίους και μετά σούπαραν στο «Σοπράντο».

—Και ή μίς Γεραλδίνια;
—Αυτή ήταν καλεσμένη σε γεύμα στους Κάρθιον Ουέστ, που την πήγαν μετά στο θέατρο και την ώδηγησαν σπίτι της κατά τα μεσάνυχτα. «Υποπτος έπίσης μου φαίνεται και ο μαίτρ-ντ' οτέλ. Πολύ υποπτος μάλιστα. Για την ώρα δεν βρήκα κανένα έλατήριο που να τον ώθησε στον φόνο του κυρίου του.

—Τίποτε άλλα νέα; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Πρώτα-πρώτα χάθηκε το κλειδί της εξώπορτας που είχε ο λόρδος Έντγκαρ.

—Αυτό είναι πολύ ένδιαφέρον.
—Εξαφανίσθηκε επίσης ένα ποσό εκατό λιρών σε γαλλικά χαρτονομίσματα που είχε εισπράξει ή μίς Κάρρολ και είχε παραδώσει στον λόρδο για το ταξίδι του στην Γαλλία. Μου το ανέφερε ή ίδια ή γραμματείας του. Του είχε παραδώσει τα χρήματα στο γκαρφέο του, μέσα σ' ένα φάκελο. Ο λόρδος, που έρναζόταν εκείνη τη στιγμή, άφησε το φάκελο επάνω στο γραφείο του.

—Αυτό υπερδεύει κάπως τα πράγματα, παρατήρησε ο Πουαρώ.

—Μπορεί και να τα απλοποιή. «Α! και κάτι άλλο... Ο Ιατροδικαστής άπεφάνθη ότι το τραύμα δεν έγινε με κοινό σουγιά, αλλά με ένα στιλέτο πολύ μυτερό και με περίεργο σχήμα.

«Ο Πουαρώ είχε βυθισθή σε σκέψεις.
—Ο νέος λόρδος Έντγκαρ, συνέχισε ο Τζάπ, διασκεδάζει τρομερά με την υπόθεση αυτή, και κυρίως με το ότι θεωρείται ένοχος. Πάντως ο θάνατος του θείου του τον εμπόλεσε για καλά. Ζη τώρα σ' ένα από τα ωραιότερα κτίρια του Λονδίνου.

—Και πού τον ζούσε;

—Στην δδδ Μόστιν, μια πάροδο της Σαίντ-Τζώρτζ Ρόουντ, σε συνοικία μάλλον υποπτη.

—Σημείωσε τη διεύθυνση. Χάστινγκς, με παρακάλεσε ο Πουαρώ.

—Ο Τζάπ έτοιμάσθηκε να φύγει.

—Τι τα θέλετε; είπε. Για μένα ο δολοφόνος είναι ή μίς Άνταμς. Σας συγγαίω μάλιστα που τό ανακαλύψατε κ. Πουαρώ, αν και δεν βλέπω, για την ώρα, για ποιο λόγο τον σκότωσε.

—Κι όμως υπάρχει ένα άλλο πρόσωπο που είχε κάθε λόγο να επιθυμεί το θάνατο του λόρδου, κι όμως έθεωρήσατε περιττό ν' αναζητήτε με αυτό. Είναι ο δούε ντέ Μέρτον!

—Φυσικά, είχε λόγους, τ' έλατήριο έπάρχει, συμφώνησε γελώντας ο Τζάπ. Δεν φαντάζομαι ένα πρόσωπο της περιωπής του να διαπράττει κοινά εγκλήματα. Άλλωστε, βρισκόταν και βόσκειται ακόμα στο Παρίσι.

Και φαναρισμένος στα νέλεια με την νελοία, κατ' αυτόν, υπόθεσε το φίλου μου, μ'αυ χαιρέτησε κι' έφυγε.

Ο ΜΑΙΤΡ ΝΤ' ΟΤΕΛ

Την επομένη το απόγευμα μ'αυ έπι-

Ένα στιλέτο στο λαιμό

σκέφθηκε και πάλιν ο Τζάπ. Ήταν έξω-φρεγών.

—Έκανα μια γκάφα μεγαλοπρεπή, μ'αυ έπλε συγχισμένα.

—Αδύνατο, φίλε μου, τον διαβεβαίωσε μ' ευγένεια ο Πουαρώ.

—Δυστυχώς, ναί! Αυτός δ... (ή λέεις που μεταχειρίσθηκε δεν γράφεται), μ'αίτρ ντ' οτέλ, μ'αυ γλύστρησε μέσα από τα χέρια. Με ρεζίλιψε ο άτιμος!

«Ο Τζάπ ήταν στ' αλήθεια στενοχωρημένος. Του έτοιμάσα ένα ούτσου με σόδα και το το προσέφερα. Το ήπιε μονορροφί και συνέχισε με ύφος κάπως λιγώτερο τραγικό:

—Φυσικά, δεν λέω ότι αυτός είναι ο δολοφόνος, πάντως ή φυγή του μου φαίνεται πολύ υποπτη. Είχα βάλει να τον έπιτηροῦν και έτσι έμαθα ότι σύναζε σε κακόφημα κέντρα. Φοβόταν λοιπόν φαίνεται ο παληάνθρωπος μ'αυ τον τσακώναμε για τίποτε άλλους άθλους του. Έν τω μεταξύ εγώ είμαι βέβαιος ότι ο ένοχος είναι ή μίς Άνταμς. Έκανα έρευνα σπίτι της μ'αυ δεν βρήκα τίποτε. Κάτι καλλιτεχνικά συμβόλεια και δυο νοήματα της αδελφής της από το Ουάσιγκτων. Άνέκριναν την ύπηρεσία της καθώς και τη φίλη της την μοδίστα. Δεν μπόρεσαν να με διαφωτίσουν όμως!

—Κρίμα που ή μίς Άνταμς δεν ήταν φλύαρη. Ίσως τώρα θα έέραμε κάτι, είπε ο Πουαρώ. Άλήθεια τι έντύπωση σ'αυ έκανε ή μίς Ντορσίτερ;

—Έξαιρετικά έξυπνη γυναίκα. Δεν έμαθα όμως τίποτε απ' αυτήν. Άναγκάσθηκε να ξεποδοριασθώ κυριολεκτικά για να μάθω ότι ή δεσποινίς αυτή έβγαίνει κάπου-κάπου με τον σημερινό λόρδο, με κάποιον άλλον, τον ήθοποιό Μπράϊαν Μάρτιν και μισή ντουζίνα άλλους. Πάντως κ. Πουαρώ δεν πρέπει να φαντάζεσθε ότι υπάγει έρσενικος συνένοχος. Η κοπέλλα έκανε μόνη τη δουλειά της. Μένει να μάθουμε τους δεσμούς της με το θύμα. Κατά πάσαν πιθανότητα θα νοσηλεύη να πάω και στο Παρίσι, γιατί ή λέεις «Παρίσι» είναι νασηγμένη επάνω στο χρυσό κουτί του βερνάλ, και ο μακαρίτης ο λόρδος ταξίδευε συχνά στη ναλλική πρωτεύουσα. Το περασμένο φθινόπωρο πήνε άρκετες φορές. Την μ'αυ ν' αναλάσει κάτι π'αίνακας και άνάλματα και τις άλλες ν'αυ σνετικές πάντα υπ'αυ έπλε. Α'αυ τα έμαθα απ' την μίς Κάρρολ. Πρέπει να πεταχθώ ως το Παρίσι για λίγο καιρό.

—Θαυμάζω την δραστηριότητά σας, άγαπητέ μου Τζάπ!

—Κι' ένω την τεμπελιά σας, κ. Πουαρώ. Κάθεσθε έδω και περιμένετε να σας πέση ή πέτα να την άπτε! Έκείνη τη στιγμή ή ύπηρεσία άνοιξε την πόρτα του δωματίου και άηγγειλε τον Μπράϊαν Μάρτιν.

—Έγώ σ'αυ άόηνο, είπε ο Τζάπ. Ή τύχη σας το ένει να σ'αυ έπισκέπτονται διαρκώς κινηματογραφικοί άστέρες.

—Μ'αυ σ'αυ, τον σταμάτησε ο Πουαρώ. Πώς διέθεσε την περιουσία του ο

μακαρίτης λόρδος Έντγκαρ;

—Άφησε τα άκίνητα στην κόρη του, πεντακόσιες λίρες στην μίς Κάρρολ και τίποτε άλλο.

—Πότε συνέταξε την διαθήκη του;

—Πρίν δυο χρόνια περίπου... άφου τον έγκατέλειψε ή γυναίκα του. Δεν της άφησε ούτε πεντάρα.

—Ο Τζάπ μ'αυ χαιρέτησε για δεύτερη φορά και έφυγε. Άμέσως μετά μπήκε ο Μπράϊαν Μάρτιν ντυμένος κομψότατα.

—Με συγχωρείτε που άργησα τόσο να σ'αυ ξαναεπισκεθώ, κ. Πουαρώ, είπε. Είδα την δεσποινίδα που σ'αυ είχα π'αυ και, δυστυχώς, μου άπαγορεύσε να σ'αυ π'αυ τίποτε σχετικά με το μυστικό. Με συγχωρείτε που σ'αυ ένόλησα άδικα.

—Δεν πειράζει. Το περίμενα άλλωστε!

—Πώς; ρώτησε εξαφισμένος ο ήθοποιός. Ωστε έέρετε περί τίνος πρόκειται;

—Όχι άκριβώς. Πάντως ένας ντέτεκτιβ κάνει πάντα υποθέσεις, αν βγούν άληθινές, τότε...

—Και τι υποθέσατε σ' αυτήν την περίπτωση;

—Δεύτερη ιδιότης του καλού ντέτεκτιβ είναι ή σιγή. Πάντως σ'αυ πληροφόρω ότι είχα ήδη σχηματίσει μια γνώμη μόλις μου άναφέρατε τον άνθρωπο με το χρυσό δόντι. Άς αλλάξουμε όμως κουβέντα.

—Καλά, π'αυ μου τι σ'αυ όφείλω.

—Τίποτε, κ. Μάρτιν. Όταν μια υπόθεση μ' ένδιαφέρει δεν δέγομαι λεπτά.

—Δεν έπιμένω, άπάντησε κάπως στενοχωρημένος ο ήθοποιός.

—Ο κύριος που έφυγε πρίν λίγο, είναι έπιθεωρητής της Σκότλαντ-Γουάρντ; ρώτησε σ'αυ λίγο.

—Ναί. Είναι ο Ινσπέκτορ Τζάπ.

—Ήρθε και με βρήκε στο σπίτι μου και με άνέκρινε σχετικά με την δυστυχισμένη Καρλόττα Άνταμς.

—Την γνωρίζατε καλά;

—Ήμασταν μαζί από παιδικά, στην Αμερική. Μετά όμως χωρισθήκαμε και δεν την είχα ξαναδ'αυ. Ο θάνατός της με λύπησε πολύ. Γιατί άραγε ν' αυτοκτόνησε;

—Έγώ άποκλείω την έκδοχή της αυτοκτονίας, έδήλωσε ο Πουαρώ.

Σώπασε για λίγο και μετά ρώτησε: —Δεν βόσκετε ότι ή υπόθεση της δολοφονίας του λόρδου Έντγκαρ όσο πάει γίνεται π'αυ σκοτεινή;

—Ναί! Μ'αυ δεν μου λ'αυ, τώρα που άπεδείχθη το άλλοθι της Τζέην Γουίλκινσον, ποιόν θεωρείτε ως ύποπτο; ρώτησε ταραγμένος κάπως ο Μπράϊαν.

—Ο μ'αίτρ ντ' οτέλ του λόρδου εξαφανίσθηκε μυστηριωδώς και σε τέτοιες περιστάσεις ή φυγή του θεωρείται ύποπτος.

—Δεν το φανταζόμουν αυτό.

—Το περίεργο είναι π'αυ ο νέος αυτός, σ'αυ μοιάζει τρομερά, είπε γελαστός ο Πουαρώ.

—Ο ήθοποιός μ'αυ χαμογέλασε.

—Με κολακεύετε, κ. Πουαρώ, είπε. Σηκώθηκε μετά και σφίγγοντάς μ'αυ τα χέρια μ'αυ άποχαίριετσε κι' έφυγε.

Τρελλός από την περιέργεια ρώτησα άμέσως τον φίλο μου:

—Στ' αλήθεια το περίεργος ότι ή άγνωστη δεσποινίς δεν θ'αυ δεχόταν μ'αυ άποκαλύψει το μυστικό της;

—Φυσικά. Τώρα θ'αυ μάθω π'αυ είναι αυτή ή άγνωστη και μυστηριώδης κοπέλλα; Α! Έχω και πάλι κά-

ποια ιδέα, που μου ήρθε σαν άκουσα τον Μπράϊαν να μιλά για τον άνθρωπο με το χρυσό δόντι. Άν ή υπόθεσίς μου είναι σωστή, τότε ξέρω π'αυ είναι ή κοπέλλα και γιατί μ'αυ άρνιέται το μυστικό της. Μ'αυ μπορείτε να το βρήτε και σ'αυ σφίξετε λίγο το μυαλό σου, αν έχης μυαλό, φυσικά!

Ο ΔΟΥΕ ΝΤΕ ΜΕΡΤΟΝ

Δεν θ'αυ έκθέσω λεπτομερώς την διαδικασία της άνακρίσεως σχετικάς με τον θάνατο του λόρδου Έντγκαρ και της Καρλόττας Άνταμς. Για την δεύτερα υπόθεση ή άστυνομία άπεφάνθη ότι έπρόκειτο περί δυστυχήματος. Όσο για την άνακρίση σχετικάς με την δολοφονία του λόρδου Έντγκαρ ή άστυνομία και πάλιν άνέβαλε για λίγο τις περαιτέρω ένέργειές της, μετά την εξακριβώση της ταυτότητας και την ιατροδικαστική εξέταση του θύματος, που άπέδειξε ότι ο θάνατος είχε έπ'αυ μ'αυ, ή το πολύ δυο ώρες μετά το τέλος του γεύματος. Συνεπώς το έγκλημα διεπράχθη μεταξύ των δέκα και έντεκα. Έκράτησαν επίσης μυστικό το ότι ή Καρλόττα Άνταμς είχε μεταμφιεσθή σε Τζέην Γουίλκινσον. Οι έφημερίδες δημοσίευσαν την περιγραφή του μ'αίτρ ντ' οτέλ και ο κόσμος πίστεψε ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Έν τω μεταξύ ο Τζάπ εξακολουθούσε πυρετωδώς τις έρευνές του και μόλις ο Πουαρώ άδρανοντα, πράγμα που στο τέλος μ' έκανε να πιστέψω ότι ο φίλος μου είχε γεράσει.

—Μ'αυ Πουαρώ, του είπα μια μέρα, κουνήσου και σ'αυ λιγάκι. Όλη τη δουλειά την κάνει ο Τζάπ.

—Το βλέπω κι' ένθουσιάζομαι, μου άπάντησε ο φίλος μου, γιατί ο Τζάπ διατέλει μέσα που δεν τ'αυ έχουμε έμεις. Είναι, σαν να λέμε, το λαγωνικό μ'αυ που θ'αυ φέρει το θήραμα. Όπου ν'αυ θ'αυ μάς π'αυ φέρη ν'αυ.

«Ο Τζάπ είχε έπιστρέψει άπρακτος από το Παρίσι. Δεν είχε ανακαλύψει τίποτε. Δυο μέρες όμως άργότερα ήρθε και μ'αυ βρήκε χαρομένους.

—Έκανα μια σπουδαία ανακάλυψη, είπε. Κάποια ξανθή κυρία άφησε προσωρινά π'αυ φύλαξιν στα γραφεία του σιδηροδρομικού σταθμού του Γιοϋντον μια μικρή βαλίτσα. Δείξαμε στον υπάλληλο του σταθμού την βαλιτζούλα της κι' Άνταμς και την άνεγνώρισε.

—Ο σταθμός του Γιοϋντον είναι ο πιο κοντινός της Ρέτζαντ Γκέητ. Ίσως να μπήκε σ'αυ άποχωρητήρια για να μακιγιαρισθ'αυ άφησε μετά τη βαλιτζά της. Τ'αυ ώρα την πήρε πίσω;

—Στις δέκα και μισή. Έχω όμως και άλλα νέα. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι ή Καρλόττα Άνταμς βρισκόταν στις έντεκα και μισή στο Λάιους Κόρνερ, ένα μικρό κέντρο.

—Μπράβο! Πώς το εξακριβώσατε αυτό;

—Έντελώς τυχαία. Οι έφημερίδες είχαν περιγράψει το χρυσό κουτί του βερνάλ, και έλες είχαν δημοσιεύσει φωτογραφίες της μίς Άνταμς. Κάποια λοιπόν υπάλληλος του Λάιους, θυμήθηκε ότι εκείνο το βράδυ άκριβώς μια πελάτισσα κρατούσε ένα δυο κουτί.

Είχε μάλιστα κατορθώσει να διαβάσει και τα άρχικά του: Κ.Α. Το άνέφερε στις φίλες της και ή υπόθεση έβγαζε ως τ'αυτιά ένός νεαρού ρεπόρτερ, που έτοξε άμέσως και της πήρε σ'έντευξη.

—Και μετά;

—Μετά, ο νεαρός αυτός με ειδοποίησε γιατί είχε κι' αυτός άνάγκη από κάποια έμπιστευτική πληροφορία για κάποια άλλη υπόθεση. Έτρεξα άμέσως στο Λάιους, βρήκα την υπάλληλο και την άνέκρινα. Δεν μπόρεσε να άναγνωρίση την Καρλόττα από τις φωτογραφίες που της δείξαμε γιατί δεν είχε προσέξει πολύ το πρόσωπο της. Πάντως ή γενική έντύπώσίς της ήταν ότι ή άγνωστη ήταν μελαχροινή, νέα, λεπτή, πολύ κομψά ντυμένη και φορούσε ένα καπέλλο της μόδας. Κρίμα που οι γυναίκες προσέχουν τόσο τα ρούχα και τα καπέλλα και δεν ένδιαφέρονται για το πρόσωπο!

—Ξεχνάτε Τζάπ, ότι δύσκολα μπορούσε κανείς να συγκρατήσει τα εύπλαστα και εύκιντα χαρακτηριστικά της μίς Άνταμς!

—Η υπάλληλος λοιπόν μου είπε ότι ή άγνωστη κρατούσε μια βαλιτζά μικρή. Παρήγγειλε φαγητό και διαρκώς έβλεπε το ρολόι της, θαρρείς και περίμενε κάποιον. Κάνοντας το λογαριασμό ή υπάλληλος διέκρινε το χρυσό κουτί που ή πελάτισ έβγαλε από την τσάντα της και το άφησε δίπλα της. Άφου πλήρωσε, έμεινε λίγο άκόμη, κύτταζε ξανά την ώρα κι' έφυγε.

—Ωστε περίμενε κάποιον; ψιθύρισε ο Πουαρώ ξαφνοντας τα φρύδια του. Κάποιον που δεν ήλθε. Άραγε συνάντησε άργότερα αυτό το πρόσωπο, ή μήπως έπέστρεψε σπίτι της και του τηλεφώνησε; Θ'αυ ήθελα πολύ να το ήξερα αυτό!

—Ωστε έπιμένετε στην άρχική σας γνώμη, ότι κάποιος άνδρας έσπρωξε την Καρλόττα στο έγκλημα; Αυτό όμως δεν στέκεται! Ξέρουμε καλά ότι ή Άνταμς σε μια στιγμή παραφοράς σκότωσε τον λόρδο Έντγκαρ. Γρήγορα όμως συνήλθε. Μεταμφιεσθηκε στο σταθμό του Γιοϋντον, πήρε τη βαλιτζά της και πήγε σε κάποιο ραντεβού που είχε όρίσει από πρίν. Την κατέλαβε όμως αυτό που λέμε «άντιδραση», ή φρίκη για το έγκλημά της. Περιμένοντας μάταια το φίλο της, το ήθικό της σ'αυ σ'αυ καταπίπτει. Η μόνη λύση είναι το χρυσό κουτί. Πάιρνι μια μεγαλύτερη δόση δηλητηρίου και τελειώνει με τα βάσανα αυτής της ζωής.

—(Η συνέχεια στο προσεχές)

Για όλα αυτά είμαι βέβαιος, κ. Πουαρώ, όσο είμαι βέβαιος και για το ότι βλέπω τη μύτη σας στη μέση του προσώπου σας.
Μηχανικά ο φίλος μου έπιασε τη μύτη του.
—Πουθενά δεν βλέπω τον άνδρα, τον ήθικό αυτόργο, συνέχισε ο Τζάπ. Το μόνο που μένει είναι να εξακριβώσω τ'αυ σχέσεις μεταξύ της μίς Άνταμς και του λόρδου. Στο Παρίσι δεν κατάφερα τίποτε, άφησα όμως δυο άστυνομικούς μου να εξακολουθήσουν τις έρευνες. Φυσικά έσείς όλα αυτά τα κοροϊδεύετε και δεν τ'αυ πιστεύετε. ΈΕΙ τότε, έπιτρέψτε, κ. Πουαρώ, να σ'αυ π'αυ ότι είσθε πεισματάρης σαν μουλάρι. Συγγνώμη... μ'αυ έτσι είναι. Φεύγω λοιπόν. Έχετε μήπως να διατάξετε τίποτε;

—Όχι, άπλως σ'αυ δίνω μια συμβουλή. Προσπαθήστε να βρήτε τον άδ'αυ που ταξ'αυ μετάφερε δυο πρόσωπα από τα περίχωρα του Γκόβερσε Γκάρντεν στην Ρέτζαντ Γκέητ, την νύχτα του έγκλήματος, κατά τις έντεκα παρά είκοσι.

«Ο Τζάπ ένθουσιάσθηκε:

—Σύμφωνοι, φώναξε. Κάπου-κάπου έχετε φωτεινές ιδέες.

Μόλις έφυγε ο έπιθεωρητής ο Πουαρώ σηκώθηκε βιαστικά, πήρε το καπέλλο του και το ξεσκόνισε προσεκτικά.

—Πρό πάντων όχι έρωτήσεις. Χάστινγκς, μου είπε. Και μετά άλλαξε γραβάτα, αυτή που φορείς δεν μου άρέσει. Βουρτσίσου επίσης προσεκτικά.

—Μήπως πρόκειται να έπισκεφθώ με τον βασιληά; ρώτησε έκπληκτος.

—Όχι! Διάβασα σήμερα το πρωί στις έφημερίδες ότι άφίχθη στο Λονδίνο ο δούε ντέ Μέρτον. Πάμε λοιπόν να του υποβάλουμε τα σέβη μας. Θέλω να τον γνωρίσω.

Μάταια προσπάθησα να μάθω τι διήβολο θ'αυ κάναμε στο δουκό. Ο Πουαρώ χαμογέλουσε δίχως ν' άπαντήσει.

—Και σ'αυ άρκεί αυτή ή εξήγησίς.

Τὸ ξύπνημα μιᾶς καρδιάς

Δραματικό διήγημα τοῦ Κλώντ Ζεβέλ

Παρ' ὅλη τὴν ἔκπληξη, τὴν ἀπειλὴ τοῦ ρεβόλβερ καὶ τὴν δεξιότητά του κακοποιοῦ τὸ θῦμα στάθηκε τυχερό.

Ἡ νυκτερινὴ ἐπιθεσις ἐναντίον του, ποὺ σκοπὸ εἶχε τὴν κλοπὴ, ἀπέτυχε κατὰ τὸν πῦρ οἰκτρὸ τρόπο. Καὶ ὁ λωποδύτης ντροπιασμένος καὶ τρομοκρατημένος ἐγκατέλειπε τὸ πεδὶον τῆς δράσεώς του βάζοντάς το στὰ πόδια.

Ἐτρεχε, ἔτρεχε σὰν τρελλὸς ὁ Οὐρμπάν, ὁ λωποδύτης, ὁ ὁποῖος ἐπωνομαζόταν καὶ «Μελαγχολικὸς Κλέπτης» ὅπου ἦκουσε θόρυβο βηματικῶν ἐπιστὰς του. Ὁ Οὐρμπάν στάθηκε. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ παλλαγή ἀπ' τοὺς διώκτες του κ' ἄλλως τὸν ἔπληρξε παρὰ νὰ τοὺς φοβισθῇ. Κατήυθνε τὴν κἀνήν τοῦ ρεβόλβερ του πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ τράβηξε τὴν σκανδάλη: «μπούμ!»

Αὐτὸ ἦταν. Τὰ βήματα ἔπαψαν καὶ ἡ καρδιά τοῦ Οὐρμπάν ἦρθε στὴ θέση της. Ἰσως ὁ διώχτης τὸν νὰ εἶχε φοβηθῇ καὶ ἀνέκοιπε τὸ κυνήγημά του, ἰσως καὶ νὰχε τραυματισθῇ ἀπὸ τὴν σφαῖρα τοῦ σκεφτόταν.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Οὐρμπάν διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του στὸ τακτικὸ του καφενεῖο, ὅταν τὸ βλέμμα του ἔπεσε σὲ μιὰ εἰδηση ποῦφερε τὸν ἐξῆς τίτλο:

«ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥ. — Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ»...

— Δὲν εἶναι δυνατόν! ἔκανε μέσα του ὁ Οὐρμπάν.

Καὶ ὅμως, ἔτσι εἶχε συμβῇ. Περί τὰ πενήντα μέτρα ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐπιθέσεως, εἶχε βρεθῇ αἰμόφυρτη μιὰ γυναῖκα. Μιὰ σφαῖρα ἦταν σφηνωμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καρδιάς της. Καὶ οἱ πρῶτες ἀνακρίσεις — ὅπως διετύπωνε ἡ εἰδησις τῆς ἐφημερίδος — ἀπέδειχναν ὅτι τὸ ἐλατήριο τῆς μυστηριώδους αὐτῆς δολοφονίας ποῦχε σχέση μὲ τὴν ἀποτυχημένη ληστεία τοῦ ταμίου τῆς Τραπεζῆς — δὲν ἦταν ἡ κλοπὴ... Ἡ τσάντα τῆς γυναίκας ἦταν ἀπείραχτη, ὁσὸς τὸ πρᾶγμα θὰ διαλευκανόταν ὅταν τὸ θῦμα, ποὺ στὸ μεταξύ εἶχε μεταφερθῇ στὸ νοσοκομεῖο σὲ κακὰ χάλια, θὰ μπορούσε νὰ μιλήσῃ.

□ □

Δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος ὁ Οὐρμπάν. Ἦταν λωποδύτης μόνον καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἡ μοῖρα τὸν εἶχε ρίξει στὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τῆς ζωῆς. Ἡ γοητεία τοῦ ὀλέθρου βρήκε μεγάλη ἀντίσταση ὅσπου νὰ τὸν κερδίσῃ. Πάλαψε δυνατὰ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ ὡς τὸ τέλος...

Χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ περιβάλλον κακῶν ἀνθρώπων καὶ μὲ τὸν καιρὸ, ἔγινε ὁποιος ἦταν.

Ἀλλὰ καὶ τώρα ποὺ γινόταν καὶ φωνῆς!

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ διάβασε τὴν συνταρακτικὴ καὶ ἀπροσδόκητὴ εἰδηση ἐφημερίδας, ὁ μόνος του λογισμὸς ἦταν τὸ θῦμα του. Γιά τὸν ἑαυτὸν του οὐτὸ σκέπτεται: Μήπως πιστεῖται ἀπὸ τὴν συννομία γιὰ τὸ ἐγκλήμα του αὐτό, μή-

πως ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του. Γιά ὅλα αὐτὰ δὲν ἀνησυχεῖ διόλου. Σὰν μάννα ποὺ ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ παιδί της, ἔτρεξε στὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχαν βρῇ. Ρώτησε τὸν κόσμον, μήπως καὶ μᾶθη πάρα πάνω ἀπ' ὅσα γινώριζε. Ὅλες, ὅμως, οἱ πληροφορίες δὲν τὸν ἱκανοποιούσαν. Τοῦ ἦσαν γνωστὲς καὶ τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἐπέσθηκε ἦταν ὅτι ἡ σφαῖρα ποὺ ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶχε δημιουργήσει δὲν αὐτὴν τὴν ψυχολογικὴ του κατάστασι.

Ἄλλο δὲν τοῦμενε παρὰ νὰ πάῃ νὰ ρωτήσῃ γι' αὐτὴν στὸ νοσοκομεῖο τῆς «Εὐαγγελίστρας» ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸ θῦμα του.

□ □

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ μπορούσε νὰ διατρέξῃ πῆγε ἐκεῖ καὶ πλησίασε τὸν θυρωρὸ καὶ τοῦ ζήτησε πληροφορίες. Ἐκείνος τοῦκαμε ἀμέσως μερικὲς ἀνακριτικὲς ἐρωτήσεις στὶς ὁποῖες ὁ Οὐρμπάν ἀπάντησε προθυμότητα χωρὶς νὰ πῇ τὸ παραμικρὸ ψέμμα. Οἱ τύψεις τὸν εἶχαν ἀφοπλίσει ἀπὸ κάθε ἐσκεμμένη σκέψη.

Πλησιάζοντας ἀργότερα τὸ γιατρὸ ἔμαθε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μαρίαν Βιέρζ. Μπορούσε, ὅμως, νὰ τῆς φέρῃ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε: φρούτα, λεμόνια κλπ. γιὰτὶ ἦταν ἄπορος καὶ δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο.

Ὁ «Μελαγχολικὸς» ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο μὲ μιὰν ἀπόφαση κλεισμένη στὴν καρδιά του: Πῶς νὰ μεταδώσῃ τὴν πρωτόγνωρὴ συγκίνηση τῆς καρδιάς του στὴν καρδιά τῆς Μαρίας Βιέρζ. Ἡ φωτογραφία τῆς εἶχε δημοσιευθῇ στὶς ἐφημερίδες τὴν πρώτη ἡμέρα. Τὴν ἔδειχνε αἰσχυρῇ ἀλλὰ αὐτὸ οὐτε εἶχε ἀπασχολήσει τὸν Οὐρμπάν.

Γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ δροιστικά τῆς Μαρίας ὁ «Μελαγχολικὸς» δὲν ἐπληρώσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶχε μετρήσῃ τὰ λεπτὰ του καὶ διεπίστωσε ὅτι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν καρδιά του ἔπρεπε νὰ δισαρεστήσῃ τὸ στομάχι του.

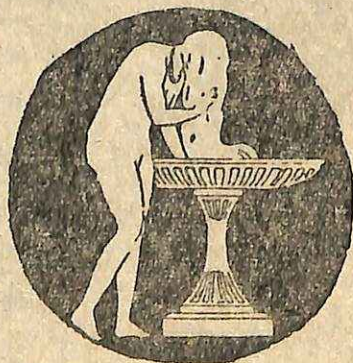
Ὁ θυρωρὸς μάλιστα τὸν εἶδε φορτωμένο νὰ πλησιάζῃ τοῦ εἶπε παρεξηγώντας τὸ ἐνδιαιφέρον του:

— Πῶς φαίνεται πῶς εἶστε ἀρραβωνιασμένοι;

Ὁ Οὐρμπάν χαμογέλασε καὶ ἦταν αὐτὸ τὸ πρῶτον φωτεινὸν χαμόγελο τῆς ζωῆς του.

□ □

Ἡ Μαρία Βιέρζ, ἐξαπλωμένη στὸ

κρεβάτι τοῦ πόνου, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τῆς ἔστειλε τὰ φρούτα, ἀσφαλῶς, θὰ εἶχε κάμει κάποιον λάθος. Εἶχε ἀνατραφῇ καὶ μεγαλώσει στὸ Δημοτικὸ Ὁρφανοτροφεῖο, καὶ ἡ ἀσχήμια τῆς εἶχε ἐγκαταστήσει στὴν ψυχὴ τῆς μιὰ μόνιμην ἔρημιάν. Ἦταν μόνιμη, ἀγνωστὴ μεταξὺ ἀγνώστων.

Ὁ πυρετὸς τῆς ἔκαψε ὅλο τὸ κορμί, καὶ μέσα στὸ παραμυθιό της, τὰ χεῖλη τῆς ἀνοιγόκλειναν καὶ σχηματίζαν τ' ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τῆς τὰ εἶχε δροσίσει:

— Οὐρμπάν... Οὐρμπάν...

Ὡστε ὑπῆρχε ἕνας ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ τὴν σκεπτόταν; Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἀγωνίας στὸ κρεβάτι, μὲ τὸν πόνον στὸ κορμί καὶ τὸ γλυκὸ ὄραμα στὸν νοῦ, οἱ γιατροὶ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις. Ἐπιτέλους! Θὰ τὸν ἔβλεπε;

Ποιὸς δὲν ἦταν ὅμως; Κανεὶς γνωστὸς τῆς; Ποιὸς;

Μιὰν ἀπότομην θανατερὴ σκέψη τῆς ἔφερε τὰ χεῖρα στὸ πρόσωπό της, σκεπάζοντάς το. Θυμήθηκε τὴν ἀσχήμια τῆς.

Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου τῆς ἀνοίξε. Στὸ κατώφλι στεκόταν ἕνας νέος: Κακοντυμένος, ἄθλιος. Πλησίασε στὸ κρεβάτι τῆς...

Ἡ Μαρία πῆγε νὰ χαμογελάσῃ προσδοκώντας μὲ ἀγωνία κάποια ἀπάντησιν στὸ μειδίαμά της αὐτό.

Καὶ τὴν εἶχε. Καί, τῆς χαμογέλασε ὁ Οὐρμπάν, δὲν ἦταν ψέμμα.

— Θεέ μου! ψέλλισε, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν εἰκόνα αὐτὴ παντοτεινά.

Τὸν ἐνοίωσε ποῦρθε καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι τῆς. Κατόπιν ποὺ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τσάφισε. Ἐμειναν ἔτσι ἀμίλητοι ἀρκετὰ λεπτά.

Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς ἡ Μαρία, ὁ Οὐρμπάν εἶχε φύγει.

Ξανάρθε μετὰ τρεῖς μέρες μὲ λουλούδια. Πόσο εἶχαν πλησιάσει οἱ καρδιές τους. Αὐθόρμητα κι' οἱ δύο μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα.

— Μοῦφες τὴν εὐτυχία, τῆς εἶπε στὸ τέλος. Ἐπίασα δουλειά.

□ □

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ἡ Μαρία εἶχε γίνει πιά καλὰ κι' ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ Οὐρμπάν τὴν περιμένει στὸ προαύλιον... Καὶ τότε ἔγινε κάτι τὸ πολὺ συγκινητικόν: Τὸ θῦμα ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά τοῦ δολοφόνου.

Ὁ νέος τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα λαϊκὸ ρεστοράν κι' ἐκεῖ μὲ τὰ μάτια δακρυβρεκτα τῆς ἐξιστόρησε τὰ δραματικὰ γεγονότα: τὴν ἀπόπειρα τῆς κλοπῆς του, τὴν φυγὴν του, τὸν πυροβολισμό... Ὅλα, ὅμως αὐτὰ ἀνήκαν πιά στὸ παρελθόν.

— Καταλαβαίνω... τρέμισαν τὰ χεῖλη τῆς Μαρίας. Οἱ τύψεις σὲ ὡδήγησαν κοντὰ μου.

Ὁ Οὐρμπάν ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ὅχι μόνον αὐτές, εἶπε.

Αὐτὲς ἦσαν οἱ δύο πρῶτες ἐρωτικὲς τους λέξεις.

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

Ἕνας καμαριέ-ρης μὲ ἀρχές

Εὐδυμογράφημα τοῦ Μαξίμ

Εἶχα πάντα μεγάλη συμπαισία, γιὰ τὸν γέρον ἐκεῖνον Φρομαντέν τὸν καμαριέρον τοῦ φίλου μου, κόμητος Ἰωακίμ ντε Βιεμελάνζ. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀγαποῦσα τὸν ὑπῆρθε περισσότερον ἀπὸ τὸν κύριον, τὸν φίλον μου. Ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ὁ Φρομαντέν ἕνα καλὸ παλληκάρι ἐργατικόν, πρόσχαρον, πρόθυμον νὰ σὲ ἐξυπηρετήσῃ. Μὲ λίγα λόγια μιὰ χρυσὴ καρδιά. Ἐτσι λοιπόν, ὅταν τὸν εἶδα ὕστερα ἀπὸ τριάντα ὀλόκερα χρόνια χάρηκα πολὺ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς συγκινήθηκε ἐξαιρετικὰ. Μόνον ποὺ δὲν ἀγκαλιαστήκαμε νὰ φιληθοῦμε καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

— Ὁ! ὁ Φρομαντέν!...

— Ἀ! ὁ κ. Πυναίξ!...

Σπρίσαμε θερμὰ τὰ χεῖρα καὶ φρεσινὰ ἡ πρώτη μου ἐρώτησις ἦταν τί ἔγινε ὁ φίλος μου ὁ κόμης, τὸν ὁποῖον ἐπίσης εἶχα νὰ δῶ τριάντα χρόνια...

— Ὁ! ὁ κ. κόμης τώρα πιά!... ἔκανε ὁ Φρομαντέν!

— Τί δηλαδὴ! ἔκανε ἀνέσυχος. Πέθανε;

— Ὁ! ἔχι κ. Πυναίξ. Κάθε ἄλλο.

Ὁ κ. κόμης ἔχῃ καὶ βασίλευει στὴν Ἀμερική, κολλυμπώντας στὰ ἐκατομύρια του!...

— Τί μοῦ λές; Πολυεκατομμυριοῦχος, λοιπόν;

— Βέβαια καὶ ποῦ νὰ ἔλασσε ποῖδες ἦταν ἡ αἰτία!

— Ποιός;

— Ἐγώ!

— Τί μοῦ λές!

— Μὰ βέβαια, ἔτσι τώρα ἐκεῖνος εἶναι μέσα στὰ δολλάρια καὶ ἐγὼ τὸ σπιτάκι μου κι' ἕνα μικρὸ εἰσόδημα ποὺ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ περνῶ τὰ γηραιά μου ἄνετα καὶ μὲ ἀξιοπορέπεια. Ξέρετε κ. Πυναίξ ὅτι ἡμουν πάντα ἕνας ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος... Εἰμεθα καμαριέρηδες πάντοτε πρὸς πάπον καὶ ἕνας πρὸς παπὸς μου, ὑπῆρθε τὸν δούκα τοῦ Τιρελλί-ντε-Φριμοσί-ἂν Μαρί!...

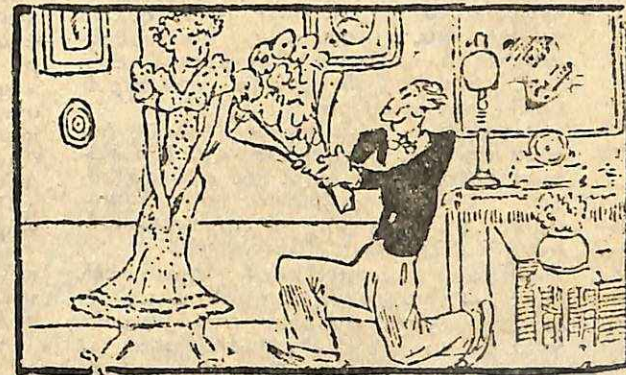
Ἐλάττε ὅμως καλλίτερα νὰ καθίσωμε σ' ἕ-

κείνον ἐκεῖ τὸ καφενεδάκι γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὰ καθεύαστα. Θὰ εὐχαριστηθῇτε πολὺ.

□ □

Σὲ λίγο ἤμασαν καθισμένοι σ' ἕνα παρὰμερὸ τραπέζι μὲ μὲν σὲ δύο ποτηράκια κουαντρέ.

— Θυμάστε βέβαια καλὰ, ἄρχισε ὁ Φρομαντέν τὸν φίλον σας κ. κόμητα. Ἦταν ἕνας τύπος γλεντζέ ἐλάττωμα— ἂν εἶναι ἐλάττωμα—ποὺ τὸ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα του. Ὅταν πέθανε ὁ κ. μακαρίσιος τοῦ ἀφῆκε τοῦ κόμητος μιὰ ἀρκετὰ στερογγυλὴ περιουσία. Μὰ μόλις αὐτὸς εἶδε νὰ περνᾷ τὸ βαρὺ πένθος, εἰχτηκε μὲ

Ὁ κόμης ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν δίδα Τριπιέ....

τὰ μούτρα στὶς διασκεδάσεις. Στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἔλεγε πῶς ἦταν γιὰ νὰ παρηγορηθῇ, κατόπι μοῦ ἐξομολογήθηκε—ἐμένα μὲ ἐξωρῶντε πάντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ εἶχε σὰν ἐμπιστὸν του—ὅτι ἦτανε στὸ αἷμα του καὶ δὲν μπορούσε νὰ κἀνὴν διαφοροποιεῖται. Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογώ, μέσα σὲ λίγο διάστημα, εἶχε ξεκοκαλιάσει σὲ γλέντια καὶ γυναικὲς ὅλη σχεδὸν τὴν πατρικὴ κληρονομία. Ἀρχίσε τότε τίς οἰκονομίες. Ἀπέλυσε τὸν καμαριέρον του—ἐγὼ ἤμουν τότε μαῖτρ ντ' ὀτέλ—ἔπειτα τὸν δεύτερον ὑπῆρθε, κατόπι τὸν σωφῆρ καὶ τέλος τὸν μάγερ. Κράτησε μονάχα ἐμένα. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μὲ ἀποχωρήσῃ ἂν καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν διευκολύνω, τοῦ ὑπέβαλα τὴν παραίτησή μου. Ἀς εἶναι ἦταν πάντα καλὴ καρδιά ὁ κ. κόμης...

Καὶ κατασυγκινημένος ὁ γέρον-Φρομαντέν, ἀπὸ τὴν ἀναπόληση ὅλων αὐτῶν, σκούπισε ἕνα δάκρυ. Κατόπι, ἄδειασε τὸ ποτηράκι του καὶ συνέχισε.

— Μείναμε ποὺ λέτε οἱ δύο μας. Στὴν ἀρχὴ ὁ κύριός μου ἔδειξε ὅτι θὰ ζοῦσε στὸ ἔξῃ φρόνιμα, ἐκμεταλλευόμενος τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει. Εἶχε πῇ μάλιστα νὰ ἐργασθῇ. Νὰ ζητήσῃ καμιά θέσιν. Σ' αὐτὸ ἐγὼ κατεβασόμην: «Ὁ κ. κόμης νὰ ἐργασθῇ!...» φώναξα. «Ὁ ἀπόγονος τῶν Βιεμελάνζ ποὺ ὑπῆρξαν αὐτάρχει τοῦ Καρλομάγνου!... Ποτέ, ποτέ!... Νὰ τοποθετήσῃτε τὰ χρήματά σας σὲ μιὰ καλὴ ἐπιχείρη-

ση καὶ ἐσεῖς νὰ μαζεύετε ἀπλῶς τὰ κέρδη!...» Ἐχεῖς δικήν Φρομαντέν, μοῦ εἶπε ὁ κ. κόμης. Καὶ δὲν ἐργάσθηκε. Σὲ λίγο ὅμως, εἰχτηκε καὶ πάλι μὲ τὰ μούτρα στὶς διασκεδάσεις καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἔρχεται καὶ μοῦ λέγει: «Φρομαντέν, καλὴ μου Φρομαντέν, θέλεις μιὰ καλὴ εἰδηση; Εἰμεθα τελείως κατεστραμμένοι!... Ὅχι μονάχα ἐφυγε καὶ τὸ τελευταῖον φράγκα μας, ἀλλὰ ἔχω καὶ χρεὴ 150.000 φράγκα!...». Ἐγὼ τρέμαξα. Δὲν περίμενα εἶναι ἀλήθεια τόση καταστροφή. Τὸν κύτταξα σὰν χαζὸς ὅποτε ὁ κύριός μου μοῦ λέγει: «Καὶ τώρα Φρομαντέν, δύο πράγματα μοῦ μένουν ἢ νὰ αὐ-

τοκτονήσω ἢ νὰ παντρευθῶ, πρᾶγμα ποὺ εἶναι τὸ ἴδιον». Πάντως, τοῦ λέγω, κ. κόμη νομίζω ὅτι εἶναι προτιμότερον τὸ δεύτερον...». Καὶ ἐγὼ αὐτὸ σκέφθηκα: μοῦ εἶπε. Καὶ γι' αὐτὸ ἔβρα νὰ σὲ συμβουλευθῶ. Εἶναι μιὰ μικρούλα ποὺ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί μου. Τὴν γινώρισα στὸ τέννις. Ὁ πατέρας τῆς εἶναι τραπεζίτης, ἔχει πολλὰ λεφτά, καὶ τὸ σπουδαιότερον, δέχεται λέγει νὰ μοῦ συγχωρήσῃ ὅλο μου τὸ παρελθόν, μιὰ καὶ ἡ κόρη του μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὲ κἀνὴν γαμβρὸν του. «Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τραπεζίτης κ. κόμη, ἂν ἐπιτρέψαι;» — Ὁ κ. Τριπιέ!... Ἐγὼ μόλις ἀκουσα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀναπήδησα καὶ φωνάζω: «Ὁ κ. Τριπιέ! φώναξα, αὐτὸν θὰ κάνατε πεθερό, σὲς ὁ ἀπόγονος τῶν μακαρίτων ντε Βιεμελάνζ!... Ποτέ δὲν θὰ ἐπιτρέψω ἕνα τέτοιο γάμο!...». Ὁ κύριός μου δὲν περιέμενε αὐτὴν τὴν ἐκρηκξιν. Μὲ κύτταξε σαστισμένος. Θὰ σκεπτόταν ἰσως ἂν ἔλασσε νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ γελᾷ μὲ τὸ θράσος μου. Δὲν ἔκανε ὅμως οὐτε τὸ ἕνα οὐτε καὶ τὸ ἄλλο. Ψέλλισε μονάχα τρεμαγμένος: «γιάτι καλὴ μου Φρομαντέν. Μήπως ἔχουνε καμιά ἀρραβωνία;» Γιά ἀρραβωνία μὴ φοβάσθε κ. κόμη, οἱ κατ' εὐθείαν ἀπόγονοι τῶν καρδουναριῶν καὶ τσομπάνηδων τοῦ Πιτ-ἂν-λαίρ εἶναι γερὰ κόκκαλα, ἀλλὰ σὲς! Ὁ κ. κόμης Ἰωακίμ Βενεδί-κτος - Ὁνῶριος - Ἀρθούρος - Ροδεφρίδος - Ἰωσήφους ντε Βιεμελάνζ ντε Βατούρ ντε-λα Φουρεστ, νὰ πάρει τὴν κόρη ἐνὸς πρῶην καρδουναριῆ καὶ τοκογλύφου ποὺ ἔκανε περιουσία καταλέγοντας τὸν κόμη! Ὁ κ. κόμη δὲν θὰ θελήσῃτε νὰ μαυρίσετε τὸ ἐνδοξὸν ὄνομά σας. Πῶς νὰ ἀκούσῃ ὅμως ὁ κόμης. Ἀχ αὐτοὶ οἱ μοντέρνοι νέοι οἱ κόμης, οὐτε παραδόσεις σέβονται οὐτε κύριόν μου, οὐτε παραδόσεις σέβονται οὐτε τίτλους, οὐτε προγόνους. Ἕνα μονάχα τοὺς ἐνδιαφέρει, τὸ γλέντι καὶ ἡ γυναῖκα δηλαδή τὸ χρέμα, γιὰτὶ μόνον μ' αὐτὸ ἔχουν τὰ δύο ἄλλα. Ἐπειτα, ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ κύριός μου ἦταν καὶ κατεστραμμένος. Οἱ δαμνιστοὶ τοῦ τὸν ἐπειγαν, κινδύνευσε. Ὅλα αὐτὰ μοῦ τάπε. «Θὰ σᾶς βρῶ ἐγὼ κ. κόμη, εἶναι καλὸ κορίτσι μὲ λεπτὰ. «Σ' εὐχαρι-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

— Παντρεύτηκα μιὰ χαριτωμένη νέαν!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ὀλίβ καὶ ἡ Φανέτ, δύο νέες καὶ ὡραίες ἀδελφές, φθάνουν μιὰ μέρα ξαφνικά στὴν Σεβίλλη, στὴς θείας τῶν Μαρίας Ραμίρεθ. Βρισκόμεστε στὸν Μεγάλο Πόλεμο καὶ οἱ δύο νέες ἐπιχειροῦν τὸ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴν κινητοποιημένη Γαλλία ὡς τὴν Ἰσπανία, σὰν δραπέτιδες. Πράγματι, ἡ Φανέτ ἔχει δραπετεύσει ἀπὸ τὴν συζυγικὴ στέγη, καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, ἦρθε νὰ ζητήσῃ, καταφύγιο σὸ σπίτι τῆς θείας της.

Παντρεμένη μὲ τὸν Βραζιλιανὸ γιατρὸ Φελίππε ντὲ Κολόμπο, ποὺ ὑπηρετεῖ τώρα, ὡς ἐθελοντὴς σὸ γαλλικὸ μέτωπο, ἔχει ἱσθεῖ μαζί του χροῖνια μαρτυρικά. Τὸν πήρε ἀπὸ ξωτὰ, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν ἐνοιῶσε τίποτε σχεδὸν μέσα του γι' αὐτὴν γι' αὐτὸ ἔπρεπε ἀπὸ τὸ ὄψος τῶν ὀνείρων της στὴν πιδ ἀπύθμενη ἀπογοήτευση. Ἐφθασε, μάλιστα, ὁ τύραννός της φεύγοντας γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, νὰ κλείσῃ τὴν Φανέτ σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ. Καὶ ἡ Ὀλίβ διηγείται, πὺς κατάρθωσε, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς κινηματογραφικῆς εταιρίας νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀδελφή της καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὴν Ἰσπανία. Καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς εἶναι ὅτι ἡ Φανέτ πρέπει νὰ πῇ τὸ διαζύγιό της. Σ' αὐτὸ ὅμως ἀντιτίθεται ἡ Μαρία. Μετὰ τὸ δείπνο ὁ δὸν Κάρλος παίρνει τὴν ἀνεψιά του καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ πάνε σὲ μιὰ νυκτερινὴ ἐορτή. Ἐκεῖ συναντῶνται μὲ τὸν σενιόρ Βιθέντε Μπενεδίτες, ἕναν πενηντάρη ποὺ ζοῦσε ἀποτραπημένος ἀπὸ τὸν κόσμο στὰ κτήματά του. Στὴν ἴδια γιορτῇ, ἡ Ὀλίβ, παρατήρησε καὶ ἕνα νεαρὸ «καμπαλιέρο» ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν θεῖο της. Εἶχε ὄψος κυρίου τῆς παλαιῆς ἐποχῆς. Εἶναι ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρμπόνα τὴν πληροφορεῖ ἡ θεία της. Ὁ νέος κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στὴν Ὀλίβ. Ὅταν ἔμειναν μόνες, ἡ θεία Μαρία καὶ ἡ Φανέτ, ἡ θεία Ραμίρεθ θέλει νὰ συμβουλευθῇ τὴν ἀνεψιά της γιὰ νὰ μὴν προχωρήσῃ ὡς τὸ διαζύγιο. Καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, τῆς διηγείται τὴν ἱστορία της πὺς εἶχε ἀπατήσει τὸν ἄνδρα της καὶ πὺς τὴν τελευταία στιγμὴ ἐσώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό. Στὸ τέλος θέλει νὰ κἀν τὴν ἀνεψιά της νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Σ' αὐτὸ ἐπ'ἀνὰ φθάνει ἡ Ὀλίβ καὶ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι πρόκειται νὰ χωρισθῶν ὅτι δηλ. αὐτὴ καὶ ἡ ἀδελφή της θὰ πᾶνε νὰ κατοικήσουν ἀλλοῦ. Μάλιστα

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ἐνα παθητικὸ καὶ ἀριστουργηματικὸ ἰσπανικὸ

ἡ θεία της ἱκετεύει, προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ τὴν Φανέτ. Οἱ δύο ἀδελφές ἀγαπῶνται πολὺ ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατόν νὰ χωρισθοῦν. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ θεῖος της παίρνει καὶ τὶς τρεῖς καὶ τὶς πηγαίνει σ' ἕνα λαϊκὸ κέντρο νὰ διασκεδάσουν.

5. (Ἡ συνέχεια)
Ἡ θεία Μαρία ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω της καὶ δὲν ἀπέκρυψε τὴν δυσανεξία της.

Θα μόνον! Κανένα γνωστὸ πρόσωπο. — Ὁ Σάστρε καὶ ὁ Σανταντέρ θα εἶναι γείτονές μας. Ἐπὶ τὴν τὸ θεωρεῖ τὸν μαζὶ μὲ ἐμένα, ἀπῆντησε ὁ θεῖος Κάρλος, ποὺ ἐνθουσιασμένος ἔβλεπε τὶς δύο νέες νὰ εὐχαριστοῦνται μὲ τὸ νέο ἐκεῖνο θέαμα.

Καθισμένες στὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ θεωρείου, ἀκούοντες τὸν ἐξῆλτο προτεῖχισμα, οἱ δύο νέες προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν τί συνέβαινε κάτω τῶν, μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφο ποὺ περιέβαλλε τὴν αἴθουσα.

Λίγο-λίγο, μέσα στοὺς θολοὺς αὐτοὺς καπνοὺς, φάνηκε κατὶ σὰν μιὰ φωτεινὴ ἐξέδρα. Οἱ τοῖχοι ποὺ συγκρατοῦσαν τὴν μεγάλη αἴθουσα, ἦσαν ἀσπρισμένοι μὲ ἀσθέτη, καὶ τρυπημένοι ἀπὸ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ μεγάλες σκιές.

—Καφέ! Μανσανίλλια! Ἄντὶς ντὲλ Μόνο! — φώναζαν τὰ γκαρσόνια ποὺ ἐκυκλοφοροῦσαν ἀνάμεσα στοὺς θεατὲς γέμιζαν τὰ ποτήρια καὶ σκουπίζαν μὲ τὶς πετσέτες τῶν τὰ λερωμένα τραπέζια.

Σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισαν νὰ διακρίνουν μέσα στὴν ἀνακατεμένη ἐκείνη μάζα, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἐργάτες, ἐκφορτωτὲς τοῦ λιμένος, χωρικοὺς ἀπὸ τὰ περίχωρα, ποιμένες, στρατιῶτες, καπνεργάτες, ἀνάμεσα στὸν κατώτερο ὄχλο τῆς Σεβίλλης. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν, ἔπιναν, κἀπνίζαν, φώναζαν, σφύριζαν. Οἱ κάπως ἀνοικτότερες κηλίδες, ἔδειχναν τὰ πρόσωπά των ἢ σκοτεινὴ κηλὶς τῶν ρούχων, χανόταν μέσα σ' ἕνα γενικὸ σύνολο.

Στὸ μέσο τῆς φωτισμένης ἐξέδρας, μιὰ χορεύτρια μὲ κόκκινο φόρεμα, ἐκτελοῦσε ἕνα «φαντόνγκο» ποὺ ἐχειροκροτεῖτο ζωηρότατα.

Ἡ Ὀλίβ στράφηκε πρὸς τὸν θεῖο της.

Ἐνα χαμίνι, ποὺ σήκωνε σὸ κεφάλι του ἕνα φαντασμαγορικὸ καλῶδι μὲ λουλουδία, πήγαινε ἀπὸ τὴν μιὰ συντροφιά στὴν ἄλλη. Μία ὁμάς χορευτριῶν, ποὺ ἦσαν καθισμένες, γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, λεηλάτησαν τὸν σωρ ἐκεῖνο τῶν λουλουδιῶν καὶ ἄρχισαν νὰ καρφώνουν τὰ μπουκέτα στὰ μαλλιά τῶν καὶ σὸ κοίλωμα τῆς χτένης τῶν, ποὺ ἀπλόωναν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν σὰν πύργος. Μπρὸς τὰ μάτια τῶν θεατῶν ἔβλεπαν ποῦδρα καὶ φτιασίδι, χωρὶς νὰ παραλείπουν νὰ ρίχνουν ματιές, δεξιά, ἀριστερά, ἐπάνω, κάτω, στὴν αἴθουσα ἐκείνη ποὺ ἦταν τὸ πεδίο τῶν κατακτήσεων τῶν.

Οἱ νεοφώτερες ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτὸ

τῶν χορευτριῶν, κοριτσάκια σχεδὸν ἀκόμη, φοροῦσαν χρωματιστοὺς φιάγκους, φουστάνια μὲ «θολὰν» καὶ εἶχαν τὰ μαλλιά τῶν δεμένα σὲ κοτσίδες. Στὸ μέσο τῶν μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα, ἦταν ντυμένη κατὰ τὴν παλαιὰ συνήθεια, μὲ σάλι κεντημένο μὲ διάφορα πουλιά. Σὲ ἀπόσταση ὀλίγων ἐπιμάτων στεκόταν ἕνας ἄνδρας τῆς φυλῆς της, ἀδύνατος σὰν τσακίλι, ποὺ χωρὶς αἰτία ζητοῦσε νὰ τὴν προκαλέσῃ σὲ φιλονεικία. Αὐτὴ προσποιόταν ὅτι δὲν ἔβλεπε καθόλου τὸν καυατζῆ αὐτόν, χαμογελοῦσε στοὺς καλλιτέχνες ποὺ ἔπαιρναν σκίτσας, ἔστειλε ἐνῆμερα φιλήματα στὸν στρατιώτη ποὺ κάθεται σὲ μιὰ γωνία ἐκεῖ κοντὰ ἀκίνητος καὶ τὸν πυρπολοῦσε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ βλέμματά της. Ὁ τσιγγάνος ἔκαμνε διάφορους μορφασμούς, ἀλλὰ αὐτὴ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

Πάνω στὴν σκηνὴ μιὰ κόρη τῆς Μακαρένα, μὲ σάλι οὐρανὸ καὶ φόρεμα ἀπὸ κίτρινο σατέν, ἐκτελοῦσε ἕνα χορὸ τοῦ στήθους. Οἱ θεαταὶ εἶχαν διακόψει τὶς ὁμιλίες τῶν, τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς τὸν περίεργο χορὸ ποὺ ἀπογύμνωνε λίγο κατ' ὀλίγο τοὺς ὤμους τῆς γυναίκας καὶ παρέδιδε τὰ μάτια ὅλων σ' ἕνα ἀπολαυστικὸν θέαμα. Πίσω ἀπὸ τὴν θεντάγια της, ἡ σενιόρα Μαρία, πειραγμένη ψιθύριζε:

—Αὐτὸ τὸ θέαμα εἶναι αἰσχρὸ! Ἐπρεπε νάρθοιμε ἀργότερα. Οἱ τσιγγάνοι αὐτοὶ δὲν ξέρουν παρὰ μόνον αἰσχροὺς χορούς! Εὐτυχῶς, τελειώσε.

Λαχανιασμένη ἡ χορεύτρια σκέπαζε πάλι τὸ γυμνὸ στήθος της καὶ ἀποσύρετο σκορπίζοντας φιλήματα σ' ὅλη τὴν αἴθουσα.

Τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ ἔκαμναν τὸν ἀέρα ἀποπνικτικὸ. Ἡ βαρεὶὰ μυρωδιὰ στεκόταν στὸν λαϊκὸ—μιὰ μυρωδιὰ κοπιᾶς ἀνακατεμένη μὲ τὰ ἀρώματα τῶν χορευτριῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν... Στὸ διάλειμμα ἀνοίχθηκαν οἱ πόρτες. Ὁ καθαρὸς ἀέρας διέλυσε τοὺς καπνοὺς καὶ ἔδωξε τὴν διαπεραστικὴ μυρωδιὰ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἔφευγαν ἤδη γιὰ τὰ μακρὰν προαετιὰ των, ἐνῶ ἄλλοι ἔπαιρναν τὶς θέσεις ποὺ ἀδειαζαν. Ὁ στρατιώτης, ἀφήνοντας τὴν γωνία του, εἶχε πλησιάζει ἤδη τὴν τσιγγάνα μὲ τὸ ὡραῖο σάλι. Αὐτὴ τοῦ πέταξε τὸ ἄνθος ποὺ κρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ δόντια της. Ὁ ζηλιάρης ὅμως εἶδε τὴν χειρονομία αὐτὴ καὶ ὥρμησε ἀγριεμένος. Μερικοὶ θεαταὶ ἔχωσαν τοὺς ἀντιζήλους, ἐνῶ ἡ χορεύτρια, ἀδιόφορη, ἀπομακρύνονταν.

Στὸ γειτονικὸ θεωρεῖο ἔχεν ἤδη ἔλθει ὁ γιατρὸς Σάστρε. Ἦταν θερμὸς φίλος τῆς λαϊκῆς μουσικῆς καὶ εἶχε γράψῃ ἕνα θιάλι, ἐκτιμώμενο σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία, γιὰ τὰ «κάντορ», τὰς «κόπλες», τὰς «σεγεδιλίας». Κοντὰ του ἦσαν οἱ φίλες τῆς δόνας Μαρίας, ἡ σενιόρα Σανταντέρ μαζί μὲ τὶς κόρες της καὶ τοὺς συζύγους τῶν.

Ἀρχισαν ἀμέσως συνομιλίες μετὰ τῶν δύο θεωρειῶν καὶ τὰ γέλια ἔσβυναν τὴν στενωρότητα ποὺ εἶχε προκαλέσει ὁ ρεαλιστικὸς ἐκεῖνος χορὸς. Ὁ Σανταντέρ ἐξέφραζε τὴν λύπην του

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Ρεβᾶλ

γιατὶ εἶχαν χαθῇ πιά οἱ παλαιοὶ καλοὶ καιροί, ὅταν οἱ ἀστέραι τοῦ χοροῦ ἔμεναν πιστοὶ στὴν Σεβίλλη, στὴν ταπεινὴ αὐτὴ σκηνὴ τῶν «Νοβεδάδες», ἐνῶ τώρα τοὺς προσεῖλκε ἡ Μαδρίτη καὶ ἡ Ἀμερικὴ. Πολὺ λίγοι εἶχαν προλάβει νὰ χειροκροτήσουν τὴν Ἀργεντινὴ!...

—Θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν «Νίνια ντὲ λὸς πένες», σενιόριτσα; ἔλεγε ὁ Σάστρε. Καμμία ἄλλη στὴν Ἰσπανίαν δὲν τραγουδοῦσε ὅπως αὐτὴ τὰ «φλαμένκος». Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο φωνὴ ὅμοια μὲ τὴν δική της, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ περιμένετε νὰ ἀκούσετε μιὰν Πάττι... Εἶναι κάτι πολὺ διαφορετικὸ.

Ἡ αὐλαία σηκώθηκε. Ὅταν γύρισαν διαστικὰ στὰ θεωρεῖα τοὺς ἐπεκράτησε μεγάλῃ σιωπῇ. Ἐπειτα στὴν σκηνὴν εἶχαν τοποθετηθῇ δύο καθίσματα. Ἡ «Νίνια ντὲ λὸς πένες» κάλεσε τὸν συνοδὸ της νὰ καθῇ. Ἐνῶ αὐτὸς χόρδισε τὴν κιθάρα του, αὐτὴ διάβαζε τὰ τραγούδια ποὺ θὰ ἐκτελοῦσαν.

Ἦταν μιὰ ὡραιότατη τσιγγάνα. Τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν στρογγυλότητα τῶν δεκαεξέτων, τὰ χαρακτηριστικὰ της ἔδειχναν μιὰν εὐγένεια γραμμῶν. Τὸ δέρμα της εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ ροδάκκινου, τὰ μακρουλά μάτια της ἦσαν μαύρα καὶ θελούδινα. Τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν της ἦταν τόσο τέλειο, σὰν ἕνα φτερό ἀπὸ χελιδόνι. Καὶ ὁ λαϊκὸς της, ποὺ τὸν ἀνῶρθανε μὲ ὑπερηφάνεια, ἔδινε στὴν στάση της τὴν ὄψη ἐνὸς εἰδώλου. Μέσα στὰ μαύρα μαλλιά της εἶχε καρφώσει τὴν κοκκάλινη χτένα ποὺ ἦτο ἐργασμένη σὰν ἀκριβὴ δαντέλλα, καὶ δύο κόκκινα τριαντάφυλλα σκόρπιζαν τὴν θερμὴν τῶν ἀνάμεσα στὰ μαλλιά της. Τὸ φόρεμά της χανόταν κάτω ἀπὸ ἕνα «μαντόν» ἀπὸ κίτρινο μετάξι, ποὺ τύλιγε τὸ στήθος καὶ τὴν μέση της μὲ ἕνα θώρακα ἀπὸ ἀνήθ.

Ὅταν ἡ κοντράτο φωνὴ τῆς σκόρπισε τὶς πρῶτες νότες τῆς «φλαμένκος», ὅλος ὁ γύρω ὄχλος διάκοσμος ἐξαφανίσθηκε διὰ μιᾶς μπρὸς στὴν θαύσιλίσσα ἐκείνη ποὺ θρηνοῦσε γιὰ τὴν σκληραβία της. Ἡ φωνὴ της, ποὺ εἶχε ἐξαιρετικὸν πλάτος, ἀνηχοῦσε μὲ τόνον τόσο συγκινητικὸ, ὥστε ὀρισμένες νότες θὰ μπορούσαν νὰ ἀποσπᾶσαν τὰ δάκρυα, ἂν ἀκούονταν ἀλλοῦ καὶ ὄχι σὲ μέρος ἐκεῖνο.

—Εἶναι μιὰ «σολεδάδ», ψιθύρισε ὁ Σάστρε σὸ αὐτὴ τῆς κυρίας ντὲ Κολόμπο, ποὺ μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα, θυθισμένη σὲ ἔκσταση, ἀκούε τὸ θεῖο τραγούδι:

«Πᾶω, σὰ νὰ μὲ σέρνουν στὴ σιλαβία ἀγνὸς ὁ ἴσκιος μου μ' ἀκολουθεῖ
ἐμπρός ἡ σιγή μου βαρεὶὰ, βαρεὶὰ καὶ θλιβερὰ τραβᾶ...»

—Βλέπετε, πρόσθεσε ὁ γιατρὸς μὲ χαμηλὴ φωνὴ γιὰ μᾶς τοὺς Ἰσπανοὺς, τὸ τραγούδι εἶναι μιὰ σταγόνα μέλι ποὺ ξεχειλίζει ἀπὸ τὴν καρδιά.

Ἡ «Νίνια» ἄρχισε τώρα μιὰ ἄλλη «σολεδάδ» μὲ σκοπὸν περιέργω, γεμάτο νωχέλεια. Οἱ νότες, παρατεινόμενες ἔσβυναν ἀργά, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ σκορπίσουν σ' ὅλην τὴν πόλιν τὸν παθητικὸ θρήνο τους:

«Πὼς μοιάζει τὸ κορμὶ σου μ' ἐκκλησιὰ γεμάτη σκαλοπάτια.

Στὸ μέσο τῆς φωτισμένης ἐξέδρας, μιὰ χορεύτρια μὲ κόκκινο φόρεμα, ἐκτελοῦσε ἕνα «φαντόνγκο»

ποὺ φτάνουν ὡς τῆς δόξας τὰ παλάτια. Μοιάζει ἡ ψυχὴ σου μὲ τ' ἀγέρι ποὺ φυσᾷ μὰ εἶν' ἡ δική μου βαρεὶα.
Ἐσὺ περνᾷς καὶ μένω ἐγὼ μονάχος.
Ἐσὺ ποὺ τὸ αἷμα μου βαθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνδρεία μὲ σὺν σωθιῶν σου τὴν ἀγάπην (κάλῃ) ἐλὰ κοντὰ μου πάλι.

—Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι! ἐπανελάμβανε ἡ νεαρὰ γυναῖκα, συγκινημένη ἀπὸ τὴν παθητικὴ ἐκείνη φωνή.

—Ὅλη ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Ἀνδαλουσία μας θρῖσκονται μέσα στὴν φωνὴ αὐτῇ.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτὲς οἱ τσιγγάνες; ρώτησε ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο.

—Ἀπὸ τὴν Τριάντα, ἀπὸ τὴν Γρενάδα. Ζοῦν στὰ ὄρη καὶ μετέχονται τὰ καταιγιστικὰ ἀπὸ τὰ μέλας.

σπῆλαιά των οἱ ἄνδρες κατεργάζονται τὸν χαλκὸ. Οἱ γυναῖκες πλέκουν καλῶδια, χορεύουν καὶ λένε τὴν μοῖρα, πράγμα ποὺ τὶς φέρνει κοντὰ μὲ τοὺς θεοὺς.

—Πὼς μπορεῖτε νὰ τοὺς κρατήσετε σεις οἱ Ἰσπανοὶ ποὺ διώξατε τοὺς Μαυριτανούς;

—Αὐτοὶ εἶναι καθολικοὶ! Παταγώδη χειροκροτήματα σκέπασαν τὴν φωνὴ τοῦ γιατροῦ. Ἡ «Νίνια» εἶχε σηκωθῇ καὶ χαιρετοῦσε τὸ πλῆθος γελαστή.

Μὲ ἐκπληξὴ οἱ θεαταὶ τὴν ἔβλεπαν τόσον μικροκαμωμένη, γιὰτὶ ἡ ἔντασις τῆς φωνῆς της τὴν ἔκαμνε νὰ φαίνεται μεγάλῃ, σὰν ὑπεράνθρωπο ὄν. Καὶ τὴν φαντάζονταν νὰ παρακολουθεῖ τοὺς περιπλανώμενους λαοὺς τῆς Ἀφρικῆς, παρηγορώντας τὶς θλίψεις τῶν, ἐμψυχώνοντας τὶς δυνάμεις τῶν, ἐξωθώντας τὸ θάρρος τῶν, μὲ τὸ θαυματουργὸν τραγούδι της.

Τέτοια τραγούδια, σὰν τὸ δικό της, θὰ μάγευαν ἄλλοτε τοὺς σουλτάνους σὲ θάθος τοῦ Ἀλκαζάρ.

Ἡ κιθάρα ἄρχισε νὰ σιγοπαίζει. Ἐγινε πάλι σιωπῇ. Οἱ θαμῶνες ἔχασαν τὰ ποτὰ των καὶ ἔπαισαν νὰ καπνίζουν. Ὅλων τὰ βλέμματα κύνταζαν μὲ λατρεία τὸ μικρὸ τοῦς εἰδώλου.

—Αὐτὴ εἶναι μιὰ «κόπλε», εἶπε ὁ Σάστρε, ὅταν ἀκούσθηκαν οἱ πρῶτες νότες. Καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς στίχους της:

Σὰν σὲ κυττάω σοὺ γελῶ
κι' ἐσὺ θαρρεῖς πὺς σὲ λατρεύω.
Μὰ ὅλους ἐγὼ τοὺς ξεγελῶ
κι' ὅλους τοὺς κοροιδεύω.

Τὰ κύματα στὴν ἀμμουδιὰ σωροὺς μαργαριτέρια θγάζουν, σὲ μέρος ποὺ εἶδα μιὰ θραυτὴ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ στάζουν.

Μὲ τὸ κεφάλι της ἐλαφρὰ γεμμένο πρὸς τὰ πίσω, ἡ «Νίνια» τελειώσε τὸν τελευταῖο στίχο, ποὺ ἔσβυσε σὰν ἕνας λυγμός.

Τὰ κασκέττα πέταξαν στὸν ἀέρα δὲν ἐκρίβωτο κοροῖο ἡ. Ὅλα πρόσλογ ἀπὸ τὶς ἐπευφημίες. Οἱ «σενιόρες» ἀπὸ τὰ θεωρεῖα πετοῦσαν τὰ μπουκέτα των ἐνῶ ἡ «Νίνια» χαιρετοῦσε μεγαλοπρεπῆς καὶ γελαστή. Ἀποσύρθηκε ἀργά, χαιρετώντας πάντοτε τὸ πλῆθος, παρ' ὅλες ὅμως τὶς ἀνακλήσεις, ἡ χορεύτρια δὲν ἔναρξεν στὴν σκηνή.

—Τί λέτε γιὰ τὸ ἀηδόνι μᾶς;

Ὁ θεῖος Κάρλος εἶχε σκύψει πρὸς τὶς ἀνεψιές του καὶ διάβαζε στὰ πρόσωπά των τὰ αἰσθήματα ποὺ τὶς συνειλόνιζαν.

—Εἶναι μιὰ μεγάλη καλλιτέχνης! ἔλεπεν ἡ Ὀλίβ. Τί πρωτοτυπία!

Στὸ γειτονικὸ θεωρεῖο ἡ δόνα Μαρία καὶ ἡ δόνα Ἐλβίρα, ποὺ εἶχαν ἀναπαύσει ἐπὶ σκεπὴ συνωμιλοῦσαν μὲ ζωηρότητα. Οἱ δύο κυρίες εἶχαν νὰ ποῦν μετὰ τῶν πολλὰ πράγματα, ἀσχετὰ ἀπὸ τὴν τέχνη. Ἡ Ὀλίβ, δὴν τὴν γοητεία τῆς μελωδικῆς ἀγαμνῆς, σέως δὲν εἶδε καμμίαν προσοχὴ στὰς ἀνταλλασσόμενες φράσεις, ὅταν τὸ νομα τοῦ μαρκησιου ντ' Ἀρμπόνα, ποὺ ἐπαυλῆθηκε πολλὰς φορὲς ἀπὸ τὴν κυρίαν Σανταντέρ, κίνησε τὴν περιέργειά της.

—Ὁ ἄνδρας ποὺ τελειώνει τὸ πορτραῖτό του, ποὺ θὰ σταλῇ στὴν ἐκθεση τῆς Βαρκελώνης, ἔλεγε.

—Ὅστε δέχεται νὰ θυγῇ ἀπὸ τὸ ἐρημητήριό του! Τί ἐκπληξὴς ποὺ τὸν εἰ-

δαμε χθές στον χορό των Σταυρών του Μαΐου!

—Ο μαρκήσιος είναι πρόεδρος της λέσχης. Άφου, λοιπόν, ήταν στην Σεβίλλη, δεν μπορούσε να μη παρουσιασθή. Έξ' άλλου, μία στιγμή μόλις τον είδαν να διασχίζει την αίθουσα...

—Άλλοτε ο μαρκήσιος τὰ περιφρονούσε όλα! Ο πόνος του δεν σάς φαίνεται υπερβολικός;

—Αν είχατε γνωρίσει, όπως εγώ, την δόνα Μερθεντές, δεν θα τον έβρισκατε υπερβολικό. Είμαι θεαία ότι ο δόν Λουίς εξακολουθεί να κλαίει για την γυναικά του, όπως την πρώτη μέρα.

—Είχατε γνωρίσει την μαρκησία; ρώτησε η Όλιβ, η οποία φλέγονταν από την επιθυμία να μάθει μερικές λεπτομέρειες.

Είχεν ελπίζει ότι θα έδλεπε τον «Γκρέκο» της στίς «Ντελθίας», με το πλατύγουρο καπέλλο των Άνδalousiανων καθαλιέρων.

—Την γνώρισα πολύ καλά, δεσποινίς. Η δόνα Μερθεντές άγαπούσε τις τέχνες. Ο σύζυγός μου της είχε κάμει ένα θαυμάσιο πορτραίτο! Ήταν η κόρη του κόμητος ντε λας Σιέρρας, μεγιστάνος της Ισπανίας, από άριστο-κρατικήν οικογένειαν, τόσο παλιά, όσο και η βασιλική. Ο μαρκήσιος την λάτρευε, ο γάμος των είχε γίνει από έρωτα. Είχε κτίσει γι' αυτήν ένα αληθινό παλάτι. Ίσως να το είδατε.

—Όχι ακόμη.
—Ένα αληθινό θαύμα! είπε η θεία. Η νέα γύρισε την ράχη της στην σκηνή και κάθισε σε τρόπο, πού να ήμπορη να συνομιλήση άνετως με τις δύο κυρίες.

Ολόγουρα τὰ θεωρεία είχαν αδειάσει. Οι καλλιτέχνες έσπευδαν στα παρκακίνηνα να συγχαρούν την τραγουδίστρια.

—Πώς πέθανε η μαρκησία;

—Ω, έθρηκε πολύ φρικτό θάνατο, σε-νιορίτσα. Σ' ένα θαλάσσιο περίπατον άναμυχής, στην Μαλάγα, η έάρκα άναποδογύρισε, κανείς δεν ξέρε πώς. Η δυστυχισμένη πνίγηκε μαζί με τον συνοδό της, τον νεαρόν δούκα της Θεόντα... Έπειτα από λίγες μέρες, τα κύματα έφερναν τὰ πτώματά των στην ακτή. Ήσαν σφιχτά άγκαλιασμένοι και αυτό έξηγεί πώς ο δούδ, πού ήταν εξαίρετος κολυμβητής, δεν μπόρεσε να σώση την δυστυχισμένη γυναικά, άφου δεσμευόταν στις κινήσεις του... Ο θάνατος αυτός θύβισε σε πένθος δύο ένδοξες οικογένειες. Ο δόν Λουίς άπο-σώθηκε από τον κόμο. Άλλά ο Θεός τον έλυπήθηκε και του άφηκε ένα παιδί, σάν ένθύμο του έρωτος της δόνας Μερθεντές. Το παιδί αυτό σπουδάζει τώρα στο Κολλέγιο των Εύγενών, στο Έσκουριάλ.

—Πώς ή φώναξε η νέα. Ο μαρκήσιος δεν κράτησε το παιδί του κοντά του;

—Ο δόν Λουίς, άπήνησε η σενιόρα Σανταντέρ, προτίμησε να τó άπομακρύνει από τον πόνο του, πού ήταν πολύ μεγάλος. Δεν είναι καλό να γνωρίζη πολύ νωρίς τὰ δάκρυα ή παιδική ήλι-κία.

—Άλλωστε είναι τύπος, ιδιόρρυθμος αυτός από πάσης άπόψεως, έπλεν η δόνα Μαρία, η οποία φαινόταν να είχε πολύ ζωηρή συμπάθεια για τον «Γκρέκο» Έφυγε μακριά από όλους τους φίλους του Έγινε αληθινός έρημιτής και άδιαφορεί για κάθε τι γύρω του.

—Εκτός από τους πτωχούς. Είνε μέ-γας φιλόανθρωπος, και ξέρω όλες τις άγαθοεργίες πού έχει κάμει στην Σεβί-λλη.

—Πιθανόν, αλλά έμένα δεν μου άρέ-

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

σει καθόλου ο άρχοντας αυτός, πού δεν άγαπά την Γαλλία.

Αδιαφορώντας προς τó θέαμα, προς την συνομιλία πού είχαν άλλάξει θέμα, η Όλιβ έφερνε στο νού της την μελαγχολική μορφή του «Γκρέκο» της, την άριστοκρατική του όψη, τὰ μεγάλα έελού-δινα μάτια του, πού ήξευραν ακόμη να χαμογελούν. Παρ' όλα όσα έλεγε η σε-νιόρα Σανταντέρ, ο πόνος δεν του είχε σβύσει τον πόθο της χαράς. Δεν είχε έλ-θει στον χορό των Σταυρών του Μαΐου ο έρημιτής αυτός για να έκπληρώση έ-να έπίσημο καθήκον, αλλά για τó πνευ-μα του πού είχε ανάγκη να ξαναέρη την ό-ψη της χαράς και της ευτυχίας. Τί τó έλκυστικό είχε ο άνθρωπος αυτός, ώστε ή συνάντησις εκείνη να μείνη τόσο ζωη-ρά χαράζαμένη στην άνμνήσή της και ώστε για να τον ξαναδη να άποτολή-ση τó πιο ριψοκίνδυνο διάθεμα;

—Αν έβρίσκαται σ' αυτήν την ψυχική κατάσταση, ή έπιστολή μου θα τον πλη-γώση. Θα νομίση, ότι πρόκειται για έι-ρωνικό πείραγμα μιάς φιλαρέσκου! Με-ταξύ μας θα άρχιση αληθινή μάχη! Για-τί να χαίρωμαι γι' αυτό; Γιατί να πα-ρακαλώ να τον νικήσω, και έν ανάγκη να τού κάμω κακό;... Μήπως για να τον τιμωρήσω έπειδή δεν άγαπά την πατρι-δα μου; Μήπως για να τον κάμω να ό-μολογήση την ήττα του;...

Επάνω στην σκηνή, πού ήταν θα-λωμένη από τó πυκνό νέφος των κα-πνών, ή μεσόκοπη τσιγγάνα, τυλιγ-μένη με τó σάλι της, είχε σηκωθεί. Με ένα τιναγμό της μέσης έκαμε την μακριά φούστα της να άνεμίζει. Όλο της τó σώμα ήταν σε κίνηση. Τρε-μούλιαζε, έγενε προς τὰ πίσω, με τὰ χέρια της σάν είδος τζόδο προκα-λώντας ένα άόρατο έραστή.

—Ολέ! Ολέ! φώναζαν οι «κασου-λος» και οι κοπέλλες της Μακαρένας. Οι φωνές των άνηχούσαν σ' ένα δια-περαστικό τόνον πού έσχίζει τὰ αυ-τιά:—Ολέ! Ολέ!

Η χορεύτρια στριφογύριζε σάν δαι-μονισμένη, φλόγιζε την αίθουσα με τον προκλητικό χορό της. Οι χωριά-τες χειροκρότησαν ένθουσιασμένοι ό-ταν αυτή λαχανιασμένη, με τó στόμα άνοιχτό και τὰ χέρια άκουμπισμένα στην μέση σταμάτησε τέλος.

—Άς φύγωμε! Άς φύγωμε!

Ήταν η σενιόρα, πού πειραγμένη στην σεμνοτυφία της, τραβούσε τις ά-νεπιές και τον σύζυγό της. Τὰ θεωρεία άδειάζαν, ή αίθουσα σκόρπιζε στον δρόμο τó φλογισμένο πλήθος. Όμιλοι σχηματίζονταν, συνωμιλούσαν, φώνα-ζαν, χειρονομούσαν. Άλλοι ροφούσαν την νυκτερινή δροσιά, πού γίνονταν ά-κόμη πιο άπολαυστική με τó ωραίο φεγγάρι.

Έξαφνα, άκούσθηκαν άγριες φω-νές. Οι άνθρωποι έτρεξαν στο γειτονι-κό δρομάκι. Ο δόκτωρ Σάστερ τούς άκολούθησε. Ή σενιόρα πιάσθηκε από τó μπράτσο του δόν Κάρλος.

—Μήν πάς! Μήν πάς, πόρ Ντίος!

—Τί συμβαίνει;

Οι νέες κύτταξα άπορώντας την τα-ραχή εκείνη. Κάποιος καλλιτέχνης γύ-ρισε και έφερε τὰ νέα και τὰ έρρι-χνε από όμίλου σε όμιλον:

—Δέν είναι τίποτε! Ένας τσιγγά-

νος τράβηξε την «αναβάχα» του. Ο στρατιώτης δεν πέθανε, αλλά δεν θα την γλυτώση!

V

Η λειτουργία είχε τελειώσει όταν ή δόνα Μαρία και οι άνεπιές της μπήκαν στην «Καριδάς».

Όχι πολύ μακριά από τον Γκα-βολκιέιρ και τον Χρυσό Πύργο, έρί-σκεται ή έκκλησία αυτή, στην ό-ποία άναπαύεται ή σποδός του Δόν Ζουάν. Γυναικες με μαντίλιες έμεναν πεσμένες πάνω στις πλάκες. Άν-δρες παρακολουθούσαν την ιεροτελε-στία γονατισμένοι πάνω στα μανδή-λια των ή τὰ γάντια των. Μερικές κά-λόγρηες, με μπλε ράσα, σιωπηλές και σοβαρές πηγαινοέρχονταν γύρω από τον θωμό. Ένα λεπτό φως παιγνίδι-ζε πάνω στα χρώματα των πινάκων του Μουρίλλιο, και στα θαμπά χρυσα-φικά του ιερού. Ένα άρωμα από λι-θάνι και μύρα γέμιζε την έκκλησία με μευστική μυρωδιά.

Η δόνα Μαρία προσεύχεται με ό-λη την ψυχή της για την σωτηρία της και την σωτηρία των άνεπιών της, πού της ένένειαν κάποια άνησυχία. Ο χαρακτήρ της Όλιβ διαγράφονταν με τόσο δύναμη, ή έπιρροή πάνω στην άναποφάσιτη Φανέρ ήταν τόσο δυνατή ώστε ή σενιόρα σκέπτοταν «Χωρίς την βοήθεια του Χριστού, δεν θα μπόρεσω να την έπαναφέρω στην αλήθειαν. Και την βοήθεια αυτήν, άκριβώς, έπεκαλεί-το, ένω πίσω της οι δύο νέες άντήλλα-ζαν ένα θλέμμα άπογοητεύσεως. Ο δόν Λουίς δεν είχαν έλθει! Έπρεπε να τó περιμένουν! Ίσως μάλιστα ο μαρκή-σιος να είχε φύγει από την Σεβίλλη. Ή ίσως, περιφρονώντας την ρωμαντική εκείνη πρόταση ή έμενε στο σπίτι του, άνάμεσα στα θιέλια του και στίς θλι-θερές άναμνήσεις του.

—Τόσω τó χειρότερο! Ψιθύρισε ή δε-σποινίς ντε Ρομανέν.

Με μιά ματιά εξέτασε την διακόσμηση της έκκλησίας. Οι τοίχοι ήσαν γε-μάτοι από πίνακες αξίας, ζωγραφημέ-νους ως επί τó πλείστον για την άγία «Ερμανδός» από τον Μουρίλλιο: «Τό θαύμα του ύδατος και του άρτου», «Ο Εύαγγελισμός», «Τό θείον Βρέφος» και «Ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής».

Ένα τρομερό θέαμα συνεκράτησεν έξαφνα τó θλέμμα της. Για να παρ-ακολουθή ή ιδέα του θανάτου τούς πι-στούς κατά την έξοδό τους και είχε τοπο-θετηθή πάνω από την κύλη της ο πίναξ του Βαλντές Λεάλ, πού παρίστανε ένα άρχιεπίσκοπο και ένα ίπποτή της «Κα-λατράδας», έαπλωμένους μέσα στα ά-νοικτά φέρετά των και κατατρωγ-μένους από τὰ σκουλήκια.

—Θυμάσαι τó Κάμπο - Σάντο, της Πί-ζας; τραύλισε ή Φανέρ μπρος στην ά-ποτροπιαστική αυτή όπτασία του θανά-του.

—Πού! Είπε η νέα, αυτός ο πίναξ έ-χει μιά άνυπόφορη δυσσομία!

Και γύρισε τó πρόσωπό της με άη-δία.

Πόιος τάχα είχε διαλέξει για την ώ-ραία εκείνη έκκλησία τόν φρικιαστικό εκείνο πίνακα, και ποιος σαδισμός εί-χεν άνακατέψει μαζί με τις άγνότερες εικόνες την φρικαλέα εκείνη άποσύν-θεση! Μήπως τάχα κανείς «Ερμάνο», θέλοντας να δώση στους πιστούς «ένα μεγάλο και τρομερό μάθημα;». Και ποιος ήταν ο σκοπός του;

(Η συνέχεια στο πορσεξές)

Τὰ περίεργα της έπιστήμης

Καταγόμεδα λοιπόν από τόν πίδηκο;

Ο «Συνάνθρωπος» του Πεκίνου

Τό πρόβλημα της καταγωγής του ανθρώπου, έχει λυθή, λένε οι σοφοί κατά τρόπον όριστικόν, με την θεωρία της εξέλιξεως των ειδών. Ο άνθρωπος, όπως και κά-θε ζών οργανισμός, προέρχεται από ένα ολιγώτερο πολυσύνθετο είδος, αυ-τό πάλι κατάγεται από ένα άλλο εί-δος απλούστερο, τούτο από ένα άλλο είδος ακόμη πιο άπλο, ώσπου φθάνο-με στα πιο ύποτυπώδη και πρωτόγο-να όντα των πρώτων χρόνων του άν-θρωπίνου βίου.

Ποιό, όμως, είναι αυτό τó ζώον; Αυτό είναι πού δεν έχει ακόμη διευ-κρινισθή. Είναι μήπως ο πίδηκος, όπως υποστηρίζει ο Δαρβίνος; Πιθανόν. Δεν μπορεί όμως κανείς να παραδε-χθή ότι είναι τó σημερινό είδος των πιδήκων, αυτό πού έκανε τον άνθρω-πο γιατί άπλούστατα θάπρεπε αυτό, άνθρωποποιούμενο, ναχε έν τώ μεταξύ έξαφανισθή. Θάνα κανένα άλλο εί-δος άνθρωποειδούς μαστοφόρου, πού θάχη έν τώ μεταξύ έξαφανισθή για τούς ίδιους λόγους όπως και ο άνθρω-ποπιδήκος του Δαρβίνου.

Μεταξύ όλων των προϊστορικών όν-των πού έφερε εις φώς ή έρευνα του παλαιοντολόγου, υπάρχουν δυό πού μπορούν βασίμως να θεωρηθούν ότι υπήρξαν πρόγονοί μας. Αυτά είναι ο Πιθηκάνθρωπος της Ιάβας και ο Συνάνθρωπος του Πεκί-νου.

Η άνακάλυψη του τελευταίου, σχε-τικώς πιο πρόσφατος, προεκάλεσε μιά ζωηροτάτη περίεργεια. Ο Συνάνθρω-πος έχει βρεθή στο Σου-Κου-Τιέν, κοντά στο Πεκίνο. Και δεν έπρόκειτο για ένα μονάχα σκελετό, αλλά για τὰ λείψανα μιάς δωδεκάδος παιδιών, δυό έφήβων και δεκαπέντε νέων άν-δρων.

Τό κρανίο του Συνανθρώπου είναι ιδιαίτερος ένδιαφέρον για τὰς διαστά-σεις του και την κατασκευή του. Εί-ναι κάτι μεταξύ κρανίου ανθρώπου και κρανίου πιδήκου. Η έγκεφαλκή κοιλότης παρουσιάζει χωρητικότητα μεταξύ 900—1200 κυβικών έκατοστο-μέτρων ένω των μεγάλων πιδήκων δεν ξεπερνά τὰ 600. Τού ανθρώπου είναι 1400. Πηγοδνι σχεδόν δεν υπάρχει διόλου, τὰ δόντια είναι μεγάλα και γερά, και ποιδ μεγάλα άπ' όλα οι κυ-νόδοντες της έπάνω σιαγόνος πού μοιά-ζουν στον άρρενα Συνάνθρωπο, άλ-θινοι γαυλιόδοντες σε μικρογραφία.

Είναι λοιπόν πρόγονός μας ο Συ-νάνθρωπος; Οι σοφοί δεν μπορούν να τó βεβαιώσουν, πάντως είναι κάτι με-ταξύ μεγάλου πιδήκου και ανθρώπου του Νεάντερλαντ.

ΖΩΟ Η ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Ο Πιθηκάνθρωπος της Ιάβας πα-ρουσίαζε ήδη τις ίδιες άναλογίες. Και διερωτάται κανείς, άν ο Συνάνθρωπος δεν είναι άπλούστατα ένας Κινέζος Πι-θηκάνθρωπος. Τὰ δυό αυτά προϊστο-ρικά όντα, έχουν πολλά τὰ κοινά, ζού-

σαν στην ίδια περίπου εποχή και κα-τά τον καθηγητή Μαρσελέν Μπούλ, πού είναι ή μεγαλύτερα γαλλική αυ-θεντία στην ανθρώπινη παλαιοντολο-γία, ο Συνάνθρωπος είναι άσφαλώς έ-νας κινέζικος Πιθηκάνθρωπος.

Την άποψη αυτή δεν την συμμερίζε-ται ο Ντάβινσον Μπλάκ πού έχει ά-νακαλύψει τον Συνάνθρωπον, ούτε ο Εύγένιος Ντυμπουά, πού βρήκε τον Πιθηκάνθρωπο, ούτε ο Πατήρ Τελάρ ντε Σαρντέν, ούτε ο Άββας Μπρέλ. Όλοι αυτοί συμφωνούν ότι ο Συνάν-θρωπος είναι ένα ιδιαίτερο όν, ολιγώ-τερο ζώο και περισσότερο άνθρωπος.

Είναι βέβαιον, τώρα, ότι στο Σου-Κου-Τιέν, έχουν βρεθή επίσης και

στηρίζουν ότι τὰ κρανία του Συναν-θρώπου πού βρέθηκαν εκεί, είναι τρό-παια κυνηγίου πού τὰ έχουν μαζέψει οι άνθρωποι της εποχής εκείνης.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

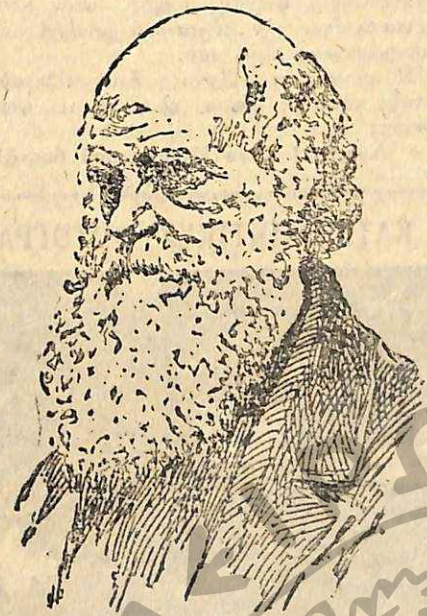
Τό άν ο Συνάνθρωπος υπήρξε ο πρώτος άνθρωπος, ο προάνθρω-πος, σάν να λέμε ή όχι, τó άν άναψε ή όχι φωτιά, έουλεψε ή έπέξεργασθη τις πέτρες, δεν έχει καμιά ιδιαί-τερα σημασία για τó πολύ κοινό. Έ-κείνο πού έχει σημασία, είναι να γνω-σθή ότι υπήρξαν όντα ένδιάμεσα μετα-ξύ τού ζώου και τού ανθρώπου. Άν ναι, ένα από τὰ όντα αυτά ήταν και ο Συνάνθρωπος του Πεκίνου. Δεν ξε-ρομε άν άξίζει την προσωνυμία αυτή, και άν ή σκέψη του είχε άρχισει να έυπνά μέσα στο μικρό μυαλό του, ξε-ρομε όμως ότι ή εμφάνισή του έση-μείωσε σταθμό στην εξέλιξη των όρ-γανικών όντων. Υπό ποίας συνθήκας, όμως, ο σχεδόν-άνθρωπος έγινε άνθρωπος; Πώς τó χαμηλό έ-κείνο μέτωπο του Πιθηκανθρώπου ή τού Συνανθρώπου, ύψώθηκε και έγινε τó ψηλό ανθρώπινο μέτωπο με την διευρυσμένη κρανιακή κοιλότητα; Και πώς οι άσυμμάζετοι εκείνοι κυνόδον-τες τού Συνανθρώπου τραβήχθηκαν και μικρυναν;

Η σήμερα... έν δράσει βιολογική θεωρία σχετικώς είναι τού μεταβολι-σμού. Για να έξηγηθή ή γένεση των νέων ειδών, έπικαλούνται οι υποστη-ρικτά της θεωρίας διάφορες άπότο-μες μεταβολές πού έπήλθαν στα υπό εξέλιξιν όντα. Υπό ποίους πάλι όρους; Έγιναν οι άπότομες αυτές μεταβολές και άντικαταστάσεις διάφορων έξωτε-ρικών ή και γενικωτέρων γνώρισμά-των τού ανθρώποειδους όντος, δεν μάς είναι ακόμη γνωστό. Γι' αυτό δεν μπο-ρούμε να παραδεχθούμε άνεπιφύλα-κτως, την θεωρία περί μεταβολισμού. Πάντως, δεν μπορούμε και να πούμε ότι ή εξέλιξη των ειδών και ή άνθρω-ποποίηση των πρώτων όντων, υπήρξαν ζητήματα τύχης. Η εξέλιξη των ειδών είναι μιά βεβαιότης, αλλά τὰ αίτια και οι παράγοντες είναι ή μεγάλη ά-βεβαιότης με την οποία άσχολούνται ακόμη οι σοφοί, βιολόγοι και πα-λαιοντολόγοι. Πάντως τὰ αίτια αυτά, όποιαδήποτε και άν ήσαν δεν μπορεί πο-ά να είναι τὰ ίδια για όλα τὰ όντα.

Τό πρόβλημα της καταγωγής του ανθρώπου δεν παρουσιάζει καμιά ί-διαίτερη δυσκολία. Άκολουθεί τó κοι-νό πρόβλημα της προελεύσεως όλων των ζώντων οργανισμών. Ένδιαφέρει δε την έπιστήμη τόσο ή γένεσις τού ανθρώπου όσο και ή γένεσις της μυ-γας.

Όταν, υποστηρίζουν οι σοφοί, μά-θουμε πώς ή μυίγα έγινε μυίγα, θα μάθουμε και πώς ο άνθρωπος έγινε άν-θρωπος.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

Ο Δαρβίνος υποστηρίζει ως γνωστόν, ότι καταγόμεδα από τόν πίδηκο.

Επικαιρότητες από παντού

Ο ΑΡΙΘ. 23 ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Οι προληπτικοί ως προσθέσουν στους γνωστούς των γρουσουζίκους αριθμούς και έναν ακόμη: είναι ο αριθ. 23 που υπήρξε η καταστροφή ενός Ουγγρου γαιοκτήμονος του Ναυταλάντ.

Τον Απρίλιο του 1936, και ακριβώς στις 23 του μηνός, μια μεγάλη θύελλα συννοδουμένη από κεραυνούς γκρέμισε το σπίτι του γαιοκτήμονος αυτού. Ο ίδιος δέ, ή γυναίκα του και τα δύο των παιδιά έσώθησαν ως ει θαύματος.

Ο γαιοκτήμων ξανάχτισε το σπίτι του, και χωρίς ν' άκούση τις συμβουλές των φίλων του, ξανάβασε πάνω από την πόρτα του τον αριθμό 23. Ένα χρόνο ακριβώς ύστερ' από τα γεγονότα αυτά, ο κεραυνός ξανάφευγε δυο φορές κατά συνέχειαν, στο ξαναχτισμένο σπίτι μεταβάλλοντάς το κυριολεκτικώς σε στάχτη. Αυτή την φορά, ο κεραυνός, βρήκε και τη γυναίκα του γαιοκτήμονος, την ώρα που έτρεχε να σωθή μέσα από της παιδιά. Εύτυχως όμως, ο κεραυνός χωρέθηκε μόνον τα ρούχα της γυναίκας χωρίς να της προξενήσει ούτε μια άμυχή, ενώ άλλος κεραυνός, σκότωνε την ίδια στιγμή το άλογο και την αγελάδα του γαιοκτήμονος. Αυτή την φορά ο άτυχος άνθρωπος ήταν τελείως κατεστραμμένος. Οι γείτονές του, συγκινημένοι από τις άλλεπάλληλες καταστροφές που τον βρήκαν, ενήργησαν στην κοινότητα, και ξανάχτισαν το σπίτι του με έξοδά της, υπό τον όρον όμως να χτισθί το σπίτι σε μια άλλη θέση, αυτή την φορά, και το σπουδαιότερο, χωρίς τον φοβερό αριθμό.

Σημειώστε ότι οι κάτοικοι της περιφέρειας του Ναυταλάντ, έχουν τον αριθμό 23 όπως έμεις τον αριθμό 13.

Το περίεργο εν τούτοις είναι ότι ο κεραυνός δεν έπαισε να πέφτει στο ίδιο μέρος και χωρίς να υπάρχει το σπίτι. Φαίνεται μάλλον ότι τον κρατούσε το μέρος.

■ ■

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Τον τελευταίο αυτό καιρό παρατηρείται σημαντική αύξηση των μικτών συννοικεσιών στα αυστρουγουνγκολαυικά σύνορα. Οι αυστριακοί χωρικοί των συνόρων παντρεύονται γραμμή γιουγκοσλαβες. Τό πρόγμα εξηγείται ως εξής: οι γιουγκοσλαβες νύφες του χωριού εκείνου, δίνουν για προίκα κοπάδια δρόκληρα προβάτων και βωδιών ανυλόγως με την κατάσταση τους. Λοιπόν, ή εισαγωγή κτηνών στην Αυστρία δασμολογείται βαρεία. Έξ άλλου, είναι ελεύθερα τελών όλα τα αντικείμενα προικός, και όταν ακόμη είναι κτήνη. Έτσι οι Αυστριακοί χωρικοί, βρήκαν τώρα ένα πρακτικό τρόπο να εισάγουν άτελως κτήνη από την Γιουγκοσλαβία, φορτωνόμενοι με χόρτα τους και την νύφη!...

Προτίμησε τα θηρία από την γυναίκα του

Τό παρακάτω κινηματογραφικό ανέκδοτο τό διηγήθηκε ο περίφημος σκηνοθέτης Ρομπέρ Μπουλιάν, που βρίσκεται αυτές τις μέρες στο Παρίσι, σ' έναν παρισινό συνάδελφο:

Μέσα στο πλήθος των «φιγκυράν» που υπάρχουν στο Χόλλυγουντ, είναι και μια θηριοδασάστρια, ή περίφημη άνδρουνάικα «Όλγα, που την θαυμάζουμε συχνά σε σκηνές λιποδρομίου.

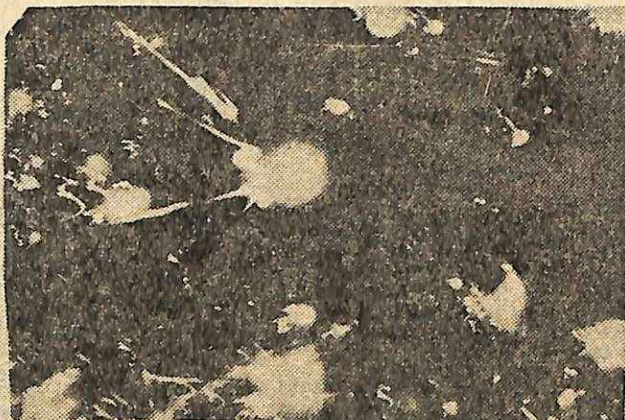
Ο άντρας της «Όλγας είναι κι' αυτός θηριοδασάστης. Κάποτε ή «Όλγα έμαθε ότι ο σύζυγος άρχισε να της κάνει άπιστίες και μια μέρα πραγματικά τον έπιασε σ' ένα ραντεβουδάκι του. Έξαλλη ή άπατωμένη έβγαλε ένα τεράστιο μαχαίρι και άρχισε να κυνηγά τον άπιστο.

Αυτός τρέχοντας έφθασε στον ζωολογικό κήπο. Έκείνες ακριβώς τις μέρες είχαν φέρεϊ ξέ νέα λεοντάρια κατ' ευθείαν από την Αφρική και τα είχαν κλεισμένα σ' ένα μεγάλο κλωβό. Ο σύζυγος, πανικόδολητος στέκεται μια στιγμή μπρος στον κλωβό έπειτα άνοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα. άμπαρώνοντας πίσω του.

Η μαινομένη σύζυγος όταν είδε αυτό, πέταξε κάτω με λύσσα τό μαχαίρι, φωνάζοντας:

— Άνδρε! έβγα έξω άν σου βαστά!...

ΔΥΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Οι σημερινές φωτογραφίες μας, θυμίζουν λίγο Γαλαξία και λίγο έναστρον ουρανό. Δεν είναι όμως ούτε τό ένα ούτε τό άλλο. Είναι απλούστατα —ό λόγος τό λέγει... —δυο καταπληκτικές φωτογραφίες του ανθρώπινου μυαλού που πήρε ένας Άγγλος καθηγητής με ένα μηχάνημα δικής του εφευρέσεως. Η πρώτη παριστάνει τό μυαλό ενός ανθρώπου που κοιμάται την στιγμή της φωτογραφισώς του ήσυχος και χωρίς συνταρακτικά όνειρα. Η δεύτερη παριστάνει τον ίδιο εγκέφαλο δεινότερα συγκλονιζόμενο από εφιαλτικά όνειρα!...

Ίστορίες γιατρών και δικηγόρων

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Ένας διάσημος γυναικολόγος δέχεται την επίσκεψη μιας νέας γυναίκας πολύ ώραιας... και μοντέρνας.

—Είσαθε παντρεμένη; την ρωτά, προτού την εξέταση:

—Μάλιστα γιατρέ μου.

—Από πότε;

—Είναι τώρα τρία χρόνια.

—Και ο Θεός εύλόγησε τόν γάμο σας;

—Μάλιστα γιατρέ μου, δεν μάνωμε ούτε παιδί...

■ ■

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΑΜΜΑ!

Στον χειρουργό δορα Χ. φέρνουν μια γυναίκα που είχε πάθει σκολειοσειδίτιδα για να την έγχειρήση. Η γυναίκα όμως, ήταν μικρούλα και φοβισιάρικα. Λέει λοιπόν, τού γιατρού:

—Ω! γιατρέ μου! Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να έγχειρισθώ.

—Τό ένα δεν έμποδίζει τό άλλο, άπαντά με ένα προστατευτικό χαμόγελο ο γιατρός.

■ ■

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Σ' ένα κινηματογράφο πιάνει φωτιά και ο κόσμος τρέχει πατείς με, πατώ σε να βγή έξω. Ξαφνικά και ένας από τό πλήθος ανεβαίνει σ' ένα καθίσμα και φωνάζει:

—Μια στιγμή κυρίες και κύριοι...

Τό πλήθος σαστισμένο σταματά.

Και ο άλλος συνεχίζοντας:

—Αν κανείς από σας πάθη τίποτε, σας παρακαλώ να με προτιμήσετε για την άποζημιώσή σας. Σημειώστε την διεύθυνσή μου: Δικολαβίδης, δικηγόρος, Μέγαρον Τ. αριθ. 402!

■ ■

ΑΛΛΟΣ ΕΙΧΕ ΣΕΙΡΑ!

Ο κ. Κ. πηγαίνει να συμβουλευθί έναν δικηγόρο για μια υπόθεση κληρονομίας.

—Πότε πέθανε ο θεός σας; ρωτά τον πελάτη.

—Δεν πέθανε ακόμη...

—Τότε πηγαίνετε πρώτα να δώτε τόν γιατρό που κάθεται στο επάνω πάτωμα και ύστερα έλάτε σε μένα...

■ ■

ΔΕΝ ΣΩΦΟΝΙΣΤΗΚΕ

Μια κοσμική κυρία θέλει να χωρίση από τόν άνδρα της. Είναι ξενόχτης, γυναικάς και τεμπέλης. Πηγαίνει λοιπόν σ' ένα δικηγόρο και ζητά την γνώμη του.

—Δυστυχώς της λέγει αυτός, δεν φτάνουν μόνον αυτά. άν ήταν σουλάχιστον δίγαμος

—Είναι!

—Πώς αυτό;

—Μ' έχει παντρευτή ως τώρα δυο φορές!...

Η δηλητηριώδης άράχνη

Ένα διήγημα του Βάν Χάρισον

Τό παρατσούκλι της Θείας Προνοίας είναι: Τύχη. Αυτό, όμως, δεν τό ήξερε ο Έγκνταρ Σρίμπτον όταν άπεφάσισε να έκτελέση τό τέλειο έγκλημά του. Πραγματικά, τά είχε όλα άπολογισή. Καμιά λεπτομέρεια δεν έμενε άνεξέλεγκτη στο μυαλό του. Αποδείξει ότι ήταν έφωδιασμένος με τό πιο πρωτότυπο φονικό όργανο: μια δηλητηριώδη άράχνη την όποια διατηρούσε μέσα σ' ένα κουτάκι. Τό πρώτο θύμα τού ύποψηφίου δολοφόνου θά ήταν ο σέρ Χένρυ Μάριος, διάσημος έντομολόγος και φιλάργυρος, για την έκκεντρικότητα τού όποιου μιλούσε όλη ή περιφέρεια.

Τό μέγαρό του ήταν τό μόνο σ' αυτή την περιοχή. Θεόκλειστο, άπροσπέλαστο και σκοτεινό και σιωπηλό σαν τάφος. Δυό μπουλντόκ ήσαν οι φύλακές του, και ή ασφάλεια τού διάφορα δπλα με τά όποια ήταν φορτωμένος μέρα-νύκτα ο περίεργος αυτός φυσιοδίφης.

Όπως είπαμε, όμως, στην αρχή, ο Έγκνταρ Σρίμπτον είχε τόν εγωισμό να πιστεύη ότι κατέστρωσε τό τέλειο έγκλημα, κι' έτσι όλα τά διασφαλιστικά μέσα τού Μάριος δεν τού προκαλούσαν τόν φόβο και την επιφύλαξη.

Μια μέρα, έφωδιασμένος με τό φονικό του όργανο — την άράχνη — πήγε και χτύπησε την βαρεία σιδερένια έξώπορτα τού σπιτιού του. Άγρια γαυγίσματα και φωνές ύπεδέχθησαν τά χτυπήματά του, ενώ σε λίγο ένας κακομούτσουνος γέρος άνοιγε την μικρή θυρίδα και τόν ρωτούσε:

— Ποιος είναι;

— Ο Έγκνταρ Σρίμπτον. Κι' έχω κάτι να σας δείξω που σας ενδιαφέρει. Μια μαύρη άράχνη: της Κεντρικής Αμερικής. Μόλις έπέστρεψα από κεί.

— Διάβολε! έκαμε ο Μάριος. Ο θησαυρός σου μ' ένθουσιάζει. Πέρασε μέσα.

— Τά σκυλιά; ρώτησε πονηρά ο Έγκνταρ.

— Αλήθεια, ξέχασα.

Πήγε και περιώρισε τά σκυλιά στην άποθήκη και σε λίγο επέστρεψε. Έμπασε τόν άπροσδόκητο επισκέπτη του μέσα στον κήπο, και τό όπε να τόν ακολουθήση στο σπίτι.

Είσα βέβαιος πώς είναι ή δηλητηριώδης μαύρη άράχνη της Κεντρικής Αμερικής αυτή που έχεις; Τόν ρώτησε.

— Βεβαίωτατος. Μοϋ την έδωσαν οι Έρυθρόδερμοι.

— Καλά. Θα τό δοϋμε αυτό. Αλήθεια, όμως, πώς σοδρε ή ιδέα να μ' έπισκεφθής;

— Όλος ο κόσμος ξέρει, σέρ, ότι ένδιαφέρεσθε για σπάνια είδη έντόμων.

■ ■

Μόλις μπήκε στο φωτισμένο δωμάτιο ο Έγκνταρ, ήρθε και τρίφτηκε στο πόδι του ένα γατάκι. Στο μεταξύ ο Μάριος άναψε την επιτραπέζια λάμπα κι' έκανε νόημα στον επισκέπτη του να πλησιάση.

— Ας δοϋμε τό έντομο που έχεις στο κουτί, τό όπε. Με προσοχή, όμως, σε παρακαλώ, Υποθέτω πώς ξέρεις ότι τό

δάγκωμά του είναι θανάσιμο έκαστό τά έκαστό.

— Άλλοίμονο, σέρ. Μη φοβάστε, όμως... Οι Έρυθρόδερμοι μούδειξαν τόν τρόπο πώς να μεταχειρίζωμαι αυτό τό κακοηθέστατο έντομο. Έχετε κανένα ποτήρι;

Ο σέρ Χένρυ έδωσε στον κακοποιό τό ποτήρι που ζήτησε και κάθισε στην πολυθρόνα του να παρακολουθήση τό θέαμα.

Ο Έγκνταρ πλησίασε τό κουτάκι στο στόμιο τού ποτηριού.

Νεκρική σιγή έπικρατούσε. Τό άνοιξε σιγά-σιγά και τά λίγο πρόβαλε από τό άνοιγμα τό συχαμένο έντομο. Με άστραπιαία κίνηση, τότε, ο Σρίμπτον άναποδογύρισε τό κουτάκι μέσα στο ποτήρι και μόλις τό έντομο έπεσε, άναποδογύρισε και τό ποτήρι πάνω στο τραπέζι.

Η δηλητηριώδης μαύρη άράχνη, φάνταζε τώρα φυλακισμένη, μέσα στο ποτήρι, κάνοντας διάφορες άτελεισμένες κινήσεις, ενώ ο φυσιοδίφης την κατέρωγε με τό βλέμμα του.

— Λοιπόν; έκαμε ο Έγκνταρ. Είναι ή άράχνη που σας ενδιαφέρει;

— Φυσικά, φυσικά, τραύλισε ο φυσιοδίφης ενώ τό βλέμμα του εξακολουθούσε να μένη καρφωμένο στο έντομο. Λοιπόν; πόσα λεπτά θέλεις για να μού την πουλήσης;

Και παρ' όλη τη φιλαργυρία του σηκώθηκε από τό κάθισμά του κι' έβγαλε από την τσέπη του τά κλειδιά. Κατόπιν, όμως, έμεινε άναποφάσιτος.

Ο Έγκνταρ δεν είχε άπαντήσει στην έρώτηση τού σέρ Χένρυ. Αντιθέτως άφησε μια μικρή κραυγή ενώ κρατούσε τό ποτήρι με τό άριστερό του χέρι, και με τό δεξι τραβούσε μια κλωστή, δεμέ-

τηιά.

— Άκούσε σέρ Χένρυ Μάριος, τού εί-

πε με άπάθεια. Σε έλο τό σπίτι βρισκό-

μαστε μόνον έμεις οι δυό—χωρίς να με νοιάξη άν βόσκωνται κι' άλλοι. Όσο

για μένα ήρθα εδώ για να σου πουλήσω

αυτό τό σπάνιο είδος της άράχνης, πο-

φερα ειδικώς για σας από την Κεντρική

Αμερική... Και τό λάθος δεν θά είναι

δικό μου άν αυτό τό έντομο σας ταιμ-

πήση.

— Είσαι τσελλός. Οδύλιασε ο Μά-

ριος. Τράβα πίσω την άράχνη!

—Τά έχω σχεδιάσει όλα σε κάθε τους

λεπτομέρεια, κι' ούτε αυτή ή τύχη δεν

θά με κάνει ν' αποτύχω στον σκοπό

μου. Σ' ένα λεπτό ή άράχνη θά καϊδεύη

τό πρόσωπό σας. Και άν την έμποδίσετε

με τά χέρια σας τόσο τό χειρότερο; Θα

σας ταιπήση άγρια... Θα πεθάνετε άν

μέσας και θά σας πάρω τά κλειδιά. Κά-

τω από τό σαικάκι μου έχω κρυμμένη

μια βαλίτσα από πανί για να τοποθετή-

σω μέσα ό,τι βρω. Σκοτένιασε και κα-

νεις δεν ξέρει ότι έχω μαζί μου αυτή

την άράχνη. Μετά τό έγκλημά μου θά

βρουν την άράχνη στο δωμάτιο, θ' άνα-

καλύψουν τό τοίμημά της στο δέρμα

σας και όλοι θά με... άγνωσούν.

Με προσοχή άρχισε να κουνά την

κλωστή, κάνοντας την άράχνη να δια-

γράφη στο κενό μεγάλα τόξα μπρος

στο προμοκρατημένο πρόσωπο τού φου-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ

ή ήθοποιός με το πιο
είλικρινές βλέμμα

«Αν θάθελε κανείς να χαρακτηρίσει, όπως πρέπει, την Βέρα Κορέν, προτού την πιάσει μεγάλη καλλιτέχνης, θάπρεπε να πηγαίσει στην πόλη της ήθοποιός με το είλικρινέστερο βλέμμα.

Την πιστεύουν ψυχρή, με το ωραίο εκείνο πρόσωπο που το φωτίζουν δυο έκφραστικώτατα μάτια, με το στόμα που φανερώνει—όπως λένε πάντα—περιφρόνηση. Το ύψος της ανάστημά, τα μακρυά της χέρια, ή περπατησιά της ενισχύουν με την υπερφάνειά τους τον επιτόλαιο ψυχολόγο στις παρατη-

ρήσεις του. Και όμως, φθάνει να την κοιτάξετε κατάματα για να αισθανθείτε κάτι να σας αγκαλιάζει ξαφνικά, να σας σκλαβώνει, και να σας κρατά καρφωμένους στην θέση σας.

Είναι καμιά γόσσα ή Κορέν; «Εγώ μήπως την δύναμη να υπνωτίζω;» Όχι. «Υπήρξε μάλιστα κακό μέντιουμ, όταν κάποτε θέλησαν να την δοκιμάσουν: είναι απλώς μια είλικρινής γυναίκα και το βλέπει αυτό κανείς ολοκάθαρα στο βλέμμα της, το οποίο άλλωστε, πολύ λίγοι είναι εκείνοι που τόλμησαν να το αντιμετωπίσουν. Τόσο είναι βαθύ, έρευνητικό... ψυχαναλυτικό! Συνήθως, δύσκολα υποφέρει κανείς παρόμοια βλέμματα. «Η ζωή δεν μας έχει συνηθίσει σε μια τόσο «απερίφραστη», ως την πούμε, είλικρινεία, σε μια τόσο έκδηλη ευθύτητα...

Αυτό, λοιπόν, το είλικρινές και έντονο βλέμμα και η θερμή, ή βαθειά εκείνη φωνή κάνουν έκ πρώτης όψεως την Βέρα Κορέν.

«Ο έσωτερικός της κόσμος; Πλούσιος σε φλόγα! «Όταν σας μιλεί βλέπετε ή μάλλον αισθάνεστε την φράση της να ξεπηδά από τα χείλη της σαν ολεγόμενη λάβα, οι λέξεις της, φωτεινά γράμματα που αντανακλούν το φως του μυαλού της. Και τι σαφήνεια εκφράσεως, διατυπώσεως μίας σκέψεως!

Και όμως, μη φαντασθήτε την Βέρα Κορέν για καμιά δρμητική γυναίκα, που εκδηλώνεται θορυβωδώς, που μιλεί με μεγάλες χειρονομίες. Είναι ήσυχη και φιλάργυρη, θάλεγε κανείς, σε χειρονομίες. Δίνει, για όσους την γνωρίζουν καλά, την εντύπωση ενός ήφαιστείου που συγκρατεί αυτό έαυτό!

—Τι αγαπάτε περισσότερο; την ρωτούμε μόλις βρεθήκαμε μόνης.

—Την ζωή! μου απάντησε αδίστακτα. «Όταν κανείς αγαπά την ζωή, πρόσθεσε έπεξηγηματικά, μπορεί να αγαπήσει και την τέχνη, και το επάγγελμά του και ό,τι άλλο θέλει.

—Επειτα από τη ζωή;...

—Την ελευθερία! Δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα, ύστερ' από τη ζωή. Καθώς δεν υπάρχει και ζωή χωρίς την ελευθερία...

—Εν τούτοις!...

—«Ω! καταλαβαίνω... Οι γλυκές εκείνες σκλαβίες που κάνουν την ευτυχία τόσων άλλων ανθρώπων... «Εν τούτοις, για ένα καλλιτέχνη, που θέλει να δημιουργήσει, ή ελευθερία του είναι ο πρωταρχικός όρος προς την πραγμάτωση των ιδανικών του. «Αναπνέει, κινείται, δρᾷ, ζῇ, τέλος πάντων!...

—Και ύστερ' από την ελευθερία;...

—Το θέατρο!

—Και ο κινηματογράφος;

—«Ω! «Υστερα από το θέατρο!...

Δεν έχετε στην δήλωση αυτή της Βέρα μια τρανή απόδειξη της είλικρινείας της; Ποιά ήθοποιός απ' όσες έλιποτάκτησαν από την σκηνή για να κάνουν κινηματογράφο, ή απ' όσες κάνουν και τα δυο θα είχε το θάρρος να περιφρονήσει έτσι τον συντελεστή της μεγάλης δημοτικότητός της; και γιατί όχι;— το πόλυτό της; Βέβαια, ή Βέρα Κορέν έχει ένα επί πλέον λόγο να αγαπά το θέατρο, αφού ανήκει στην Γαλλική Κωμωδία, αλλά μήπως και άλλες, πριν απ' αυτήν, έταίροι της Γαλλικής Κωμωδίας δεν έχουν κινηματογράφο; Και όμως δεν τον έβαλαν σε δεύτερα μοίρα.

—Αγαπάτε, λοιπόν, πολύ το θέατρο;...

—Αγαπάτε, λοιπόν, πολύ το θέατρο;...

—Αγαπάτε, λοιπόν, πολύ το θέατρο;...

θέατρο;

—Το λατρεύω! Το σκέπτομαι και όταν ακόμη κάνω κινηματογράφο!

—Τι σας έκαμε, λοιπόν, να τ' αγαπήσετε τόσο, να το αφοσιώσετε τόσο; Μήπως ο ρομαντισμός σας;

—«Όχι, ή αγάπη μου προς τα όρατα θεατρικά έργα... Με τραβούσαν πάντα οι κλασσικοί, οι θαυμαστοί αυτοί αναλυταί των ανθρώπινων παθών! «Όταν αποφάσισα να γραφώ στο Κονσερβατούαρ, τώκανα μονάχα με την επιθυμία να τους γνωρίσω καλύτερα. Δεν σκεπτόμουν, σας βεβαιώ, διόλου να ανεβώ στη σκηνή! «Ο ένθουσιασμός μου, όμως, για το θέατρο ως θεατρικό έργο, έκανε τον καθηγητή μου να με πιέσει να συνεχίσω τις σπουδές μου.

Σε ηλικία δέκα έπτά ετών έπαιζα στο «Όντεόν, κατόπι κρέαρα στο «Απολλό τον «Αριθμό 33» και τέλος μπήκα στην Γαλλική Κωμωδία.

«Η Βέρα Κορέν λέει τα τελευταία αυτά λόγια με μια καταφανή χαρά. Και σαν να μάντεψε τις σκέψεις μου:

—«Ω! κανένα θέατρο δεν δίνει ρόλους όπως ή Γαλλική Κωμωδία. Δεν μπορεί να παίξει κανείς άλλοδ Ρακίνα, Κορνίλιο... «Αλήθεια όμως, με συνεπήρε ο θεατρικός ένθουσιασμός μου και αφήσαμε πίσω τον κινηματογράφο, τον ξεχάσαμε...

—Φαίνεται να μην τον αγαπάτε τώρα όπως πριν, όπως όταν αρχίζατε, με το «Δεύτερο Γραφείο». Τι σας έχει φταίξει;

—«Ω! τίποτε. «Ο κινηματογράφος μ' αρέσει επίσης. «Εκείνο που δεν μου αρέσει και τόσο είναι εκείνοι που συνήθως τον περιτριγυρίζουν. Και έπειτα, οι δυσκολίες εκείνες που χαρακτηρίζουν τις περισσότερες κινηματογραφικές επιχειρήσεις, το ακατάρτιστο, το άσπαστο, το ακατάστατο των ανθρώπων του σινεμά!

«Η Βέρα Κορέν δεν περιποιείται, βλέπετε, διόλου τους κινηματογραφικούς, ούτε κρατά και τα λόγια της...

—Πρέπει, συνέχισε, να βρεθῇ πρώτα ένας χρηματοδότης, έπειτα ένα σενάριο, κατόπι ένας σκηνοθέτης και τέλος ο πρωταγωνιστής με όλο τον άλλο θίασο!... Και το αποτέλεσμα; Σπάνια βλέπετε στον κινηματογράφο ένα έργο με σημασία, με αληθινή αξία, ολκής, τέλος πάντων. Οι «βεντέτες», οι «στάρ», αν θέλετε να μιλήσουμε αμερικανιστί, κυττάζουν πως να αποκτήσουν μια εμπορική, μια καθαρώς εμπορική αξία, και κατόπι να επαναπαυθούν στις δάφνες των. Βέβαια υπάρχουν και οι «εξαιρέσεις, μια Γκρέτα Γκάρμπο π.χ., ένας Σαρλώ, και μερικοί άλλοι, αλλά αυτοί είναι τόσο λίγοι...

«Ομολογούμε, ότι δεν περιμέναμε έναν τέτοιο φιλικό από γυναίκα που ανήκει σήμερα τόσο στον κινηματογράφο... «Αλλ' είπαμε, ή Βέρα Κορέν είναι πρό παντός είλικρινής. Πάντως, προσπαθούμε να μετατοπίσουμε την συζήτηση από το επικίνδυνο σημείο στο οποίο είχα φθάσει. «Αν συνεχίζα-

ταν τ' αποκαλυπτήρια υπήρχε φόβος να απογοητεύσουμε πολλούς θιασώτες του κινηματογράφου. Την ρωτούμε λοιπόν:

—«Αν είσασταν παντρεμένη και ο άντρας σας σας ζητούσε να αφήσετε την καριέρα σας, θα το κάνατε;

—«Αν έπρόκειτο για τον κινηματογράφο, μάλιστα. Για το θέατρο, κάπως δυσκολότερα. Πάντως, ξέρετε κανείς πώς το φέρνει ή ζωή τα πράγματα; Δεν μπορώ να πω τίποτε το κατηγορηματικό με υποθέσεις...

Θίγουμε τώρα ένα πολύ ενδιαφέρον για μια γυναίκα του θεάτρου, θέμα:

—Και οι άνδρες; ρωτούμε. Τι γνώμη έχετε γι' αυτούς;

Με κυττάζει πιδ έντονα τώρα. Το βλέμμα της τρυπά κυριολεκτικώς.

—Οι άνδρες; Γιατί οι άνδρες κι' όχι οι γυναίκες! Θα περιμένατε ίσως κανόνες μου αυτό το έρώτημα να σας κάνουν τις συνεισισμένες διαφημιστικές εκμυστηρεύσεις. Να σας μιλήσω για κατακτήσεις. Λοιπόν σας άπαντώ ως έξης: Τίποτε δεν με πειράζει περισσότερο από την ευκολία με την οποία πολλοί ήθοποιοι βγάζουν την ιδιωτική τους ζωή στην δημοσιότητα, με το πρόσχημα ότι ανήκουν στο κοινό... «Ο καλλιτέχνης, ο αληθινός καλλιτέχνης ανήκει πρό παντός στον έαυτό του. Και πρό παντός στην ιδιωτική του ζωή. Να μιλήσω στον δημοσιογράφο για την τέχνη μου, για τα καλλιτεχνικά μου όνειρα, για συγγραφείς και έργα ακόμη, αν έχω την απαιτούμενη Ικανότητα, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί να μιλήσω για το τι κάνω έξω από την δουλειά μου! Μήπως έχω ενδιαφέρον να ρωτήσω τι κάνει όταν φεύγει από το θέατρο. Ένας έστω, από τους θεατάς που με άκουσαν;...

Και μερικές λεπτομέρειες για την Βέρα Κορέν, για όσες από τις αναγνώστριάς μου θα είχαν την επιθυμία να τις ξέρουν. Αυτές δεν μας τις έπενε ή Κορέν, τις μάθαμε από το περιβάλλον της.

Λοιπόν, ή Βέρα Κορέν ουδέποτε έκανε την παραμικρή διαίτα για να διατηρήσει την υπέρση σιλουέττα της. Τρώγει ό,τι τύχη και όπως τύχη. Δηλαδή βρεθῇ. Είναι μάλλον λαίμαργη, αγαπά τα γλυκά πολύ και τρώγει άφθονα. Και όμως δεν παχαίνει!

«Υστερ' από τα γλυκά, ή μεγάλη της αδυναμία είναι τα βιβλία. Διαβάζει πολύ, πάρα πολύ. Θα την ήπτε συχνά στα βιβλιοπωλεία, και οι «μπουκνίστ» οι υπάλληλοι παλαβοβιβλιοπωλά με τα σπάνια βιβλία, των όχθων του Σηκουάνα, την ξέρουν όλοι με τ' όνομά της. «Όταν τους πείρη κάτι στο χέρι θα της το φυλάξουν.

«Αν τώρα θελήσετε να σπρώξουμε ακόμη περισσότερο την αδιακρισία μας, θα σας λέγαμε ότι υπάρχει ίσως στην ζωή της και ένας άλλος έρωας... Δεν είμαστε όμως βέβαιοι. Είπαμε: έσως.

ΖΑΚΕΛΙΝ ΔΕΝΟΥΑΡ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Το Χόλλυγουντ...

ανύπαρκτο!

Ξέρετε ότι από δικηκτικής απόψεως Χόλλυγουντ δεν υπάχει στην «Αμερική; Πραγματικά, το Χόλλυγουντ ως τοπωνυμία, είναι άγνωστο στο αμερικανικό Κράτος. Δεν έχει ούτε σιδηροδρομικό σταθμό, ούτε ταχυδρομείο, ούτε σχολείο! Για όλα αυτά όμως, οι ευτυχείς κάτοικοί του δεν έχουν κανένα λόγο να είναι δυσαρεστημένοι!

Ένας... διασκεδαστικός
λογαριασμός

Το «Διεθνές Ημερολόγιο του Κινηματογράφου» δημοσιεύει στο τελευταίο του τεύχος έναν πολύ ενδιαφέροντα τους περιέργους που θέλουν να μάθουν, λογαριασμό για το που ξοδεύονται τα τρομερά λεπτά που στοιχίζει συνήθως—και κατά την σχετική διαφήμιση...— μια ταινία.

Λοιπόν σ' ένα από τα τελευταία φιλμ, που στοίχισε ένα εκατομμύριο δολάρια—χωρίς ρεζέβες!— το ποσό αυτό ξοδεύτηκε ως έξης:

«Ηθοποιοί:	250.000	δολ.
Ντεκόρ:	125.000	»
Σκηνοθέτης και βοηθοί	120.000	»
«Αγορά του σενάριο:	50.000	»
Προετοιμασία του σενάριο:	70.000	»
Φιγюράν:	50.000	»
Μηχανισμοί ταινίας και ήχου:	31.000	»
Φωτισμός:	20.000	»
«Ασφάλεια:	20.000	»
Κοστούμια:	15.000	»
«Οπαρατέρ:	14.000	»
Φωτογράφοι:	12.000	»
Δοκιμές:		
«Ηλεκτρολόγοι μηχανικοί κλπ.:	9.000	»
Ράφρες, μακιγιέρ κλπ.:	9.000	»
Δικηγόροι:	2.000	»
Διάφορα:	183.000	»

«Όπως βλέπετε, προτού αρχίσει ο έπτερας τέρ να γυρνά την μηχανή του, θα χρειασθούν 132.000 δολάρια για το σενάριο την προετοιμασία του και τους σκηνοθέτας.

Μια ειρηνική στρατιά

«Όχετε πολλές φορές θαυμάσει στα μεγάλα, τα ιστορικά ιδίως φιλμ, το πλήθος των ανωνύμων και των «άφανων» ηνείων ήθοποιων που συντελούν έντοτους τόσο στην επιτυχία μίας ταινίας. Είναι οι περιφημοί «αφυγκράν» οι κομπάρσοι. Λοιπόν, ξέρετε, πόσοι τέτοιοι άγνωστοι καλλιτέχναι υπάρχουν στο Χόλλυγουντ; Περί τους 5.000.

«Από αυτούς, οι μισοί έχουν πάντα δουλειά,

«Αιγυπτιακή και όρατα ή Βέρα Κορέν αναδεικνύεται όπως υποστηρίζουν οι ειδικοί, ότι ποτέ, στα δυο της αυτά χαρακτηριστικά, στο τελευταίο της φιλμ «Διεπλό «Εγύμνημα στη Γραμμή Μαζινόν».

κτος την κυρίως συγχρόνως, όταν σκεφτόταν ποιά θα ήταν η παιδική ηλικία του νέου αυτού.

Πώς είχε ζήσει άραγε; Είχε έλαττώματα; Είχε τις δυο μεγάλες αρετές που η Μαργαρίτα εκτιμούσε περισσότερο απ' όλα: την καλωσύνη και την δικαιοσύνη;

Ο Ζιρόντ είχε σηκώσει το κεφάλι του και της χαμογέλουσε έπαναλαμβάνοντας:

—Μητέρα μου!

Εκείνη δεν απήντησε. Τον παρατηρούσε με άγωνία μελετώντας όλα τα χαρακτηριστικά του, αναζητώντας να βρή σ' αυτόν κάποιαν ομοιότητα με τον Ροζέ Ρεμοντέ, τον πατέρα.

Οι γιοι δεν είναι πάντοτε το πορτραίτο των πατέρων τους, το ήξερε. Είναι σπάνιο να μὴν υπάρχει σ' αυτούς απόλυτως τίποτα πού να θυμίζει το πατρικό αίμα.

Αυτό άκριβώς προσπαθούσε ν' ανακαλύψει στον Ζιρόντ. Νά γιατί τον κύτταζε μ' ένα είδος άπληστίας, όπως ένας πεινασμένος θα κύτταζε ένα κομμάτι ψωμί, όπως ένας φιλάργυρος έναν ποθητό θησαυρό!

Μά τίποτε, σ' αυτόν, δεν θύμιζε τον Ροζέ Ρεμοντέ. Ο Ροζέ είχε καστανά μαλλιά, μάτια άνοιχτοκάστανα, μουστάκι μαύρο. Είχε ένα ώραιότατο μέτωπο, πρόσωπο λεπτό και έντονα σχεδιασμένο πηγούνι. Ήταν ψηλός και δυνατός.

Ο Ζιρόντ ήταν μάλλον κοντός, πολύ κομψός και πολύ καλοφτιαγμένος, με χέρια και πόδια μικροσκοπικά. Τα μάτια του ήταν μαύρα και άμυδαλωτά σκιασμένα με ματόγλαδα τόσο μακρυνά και τόσο πυκνά πού κάποτε έκρυβαν το θλέμμα, γλυκαίνοντας την δυνατή λάμψη του, και δίνοντάς του μια παρξενή ήδυπάθεια. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα σαν κάρβουνα.

Σε κανένα από όλα αυτά τα χαρακτηριστικά δεν φαινόταν ίχνος του Ροζέ.

Κι' εκείνη, η Μαργαρίτα, ήταν σχεδόν ξανθή, με γλυκύτατα γαλανά μάτια.

Αναστέναζε. Τίποτα στο νέο δεν θύμιζε τον αξιωματικό πού χάθηκε. Έμενε λίγο έκπληκτη και λυπημένη. Και την πρώτη στιγμή η καρδιά της κλείστηκε, διπλώθηκε στον έαυτό της, και δεν βρήκε ούτε μια λέξη τρυφερότητας, ούτε μια φιλική φράση για να φανερώσει στο παλληκάρι αυτό πόσο ήταν ευτυχισμένη πού τό ξανάβρισκε. Κι' όμως πόσα πράγματα είχε να του πει! Είχε τόσο πολύ όνειροπολήσει την άφανταστα ευτυχισμένη αυτή μέρα, σε τόσο άπιθονα όνειρα, όταν μια έλπίδα φώτιζε ακόμη το μυαλό της! Και απ' όλα αυτά τό όνειρα κανένα δεν έρχόταν στην μνήμη της! Και απ' όλες τις γλυκές και τρυφερές φράσεις με τις όποιες είχε υποσχέθι να του χαϊδέψει την ψυχή του, δεν θυμόταν πιά καμιά!

Και ο Ζιρόντ φοβήθηκε. Μήπως κάποιο ένστικτο άπεκάλυπτε στην γυναίκα αυτή ότι την εξαπατούσαν;

Τό πίστεψε και κύτταζε την Μαργαρίτα. Τα μάτια του εξέραζαν την άγωνία του, μά η Μαργαρίτα γελάστηκε. Νόμισε ότι εκείνος έβλεπε την ψυχή υποδοχή πού τό έκανε η μητέρα του και ενώ θα περίμενε με τόση χαρά την εύλογημένη αυτή μέρα, έπεφτε τώρα από τό ύψος του ένθουςιασμού του στο βάθος της άπογοητεύσεως, βλέποντας ότι η γυναίκα αυτή πού ήταν μητέρα του ένοιωθε μονάχα άδιαφορία για τό παιδί της.

Δική σου για πάντα!

Η φτωχή γυναίκα εξέλαβε τον φόβο και την τύψη πού βασάνιζαν τον νέο ως πίκρα και παράπονο. Και θιάστηκε να διαλύσει την έντύπωση αυτή.

—Άγαπητό μου παιδί, είπε χαμηλόφωνα—σαν να φοβόταν ν' άκούση την ήχώ των ιδίων της λόγων—τί σκεφείς θά έκανες για την μητέρα σου! Χωρίς άλλο θά σκέφθηκες ότι έφταικα έγω για την εγκατάλειψή σου...

—Ποτέ δεν τό πίστεψα αυτό... ποτέ...

—Τί σκεφτόσουν λοιπόν;

—Ότι η τύχη σάς είχε στερήσει του παιδιού σας... ή ίσως καμιά θέλησις άνώτερη της δικής σας στην όποία θά είχατε άντισταθί μάτια.

—Αυτό είναι πραγματικά... Υπήρξε σχεδόν ένα έγκλημα παιδί μου και δεν είμαι έγω ή ένοχος. Σε θρήνησα σ' όλη μου τη ζωή.

—Κυρία...

—Λέγε με μητέρα σου, παιδί μου.

Η καρδιά του νέου σφίχθηκε από μια τόσο έντονη συγκίνηση πού τό έκανε κακό.

—Μητέρα μου, είπε κλείνοντας τα μάτια του ενώ ή φωνή του άλλοιόνονταν, μητέρα μου... ήθελα να σάς ρωτήσω...

—Τί λοιπόν;

—Ο πατέρας μου ζή ακόμη; —Όχι. Πέθανε την ίδια μέρα της εγκαταλείψεώς σου. Θά σου διηγηθώ, καμιά μέρα την θλιβερή αυτή ιστορία. Είναι όμως και μια όμολογία, πού πρέπει να σου κάνω σήμερα κι' όλας, με μεγάλη μου ντροπή.

Στάθηκε, σκούπισε τα μάτια της. Ήταν κατακόκκινη. Δυσκολευόταν πολύ να τό πει αυτό. Τί τιμωρία για μια μητέρα μια παρόμοια όμολογία του σφάλματος της νεότητός της σ' έναν γιο πού ρωτά και κρίνει!

Εκείνος λυτήθηκε την γυναίκα αυτή: —Ποιός ό λόγος, μητέρα μου, άν ασάς κάνει να υποφέρετε...

Η Μαργαρίτα τον διέκοψε με μια χειρονομία: —Ο κ. ντέ Σεθερν άγνοεί την ύπαρξή σου, άγνοεί τό λάθος μου... Προτού γίνω γυναίκα του, αγαπούσα έναν άλλο... Υπήρχαν όρισμένοι σοβαρώτατοι οικογενειακοί λόγοι πού έξεβίασαν την θέλησή μου μετά τον θάνατο του πατέρα σου... Αλλά τό σφάλμα είχε γίνει... Τό πλήρωσα σκληρά...

Κι' έσύ ό ίδιος γιό μου είσαι θύμα του σφάλματος αυτού... Σε παρακαλώ να μού τό συγχωρήσεις... Συγχώρησέ με, παιδί μου, για όλες τις άγωνίες μου, όλες τις άπελπίσιες μου, όλα τα δάκρυα πού έχυσα μυστικά... Συγχώρησέ με για όλη την άγάπη πού διατήρησα για σένα σε μια γωνιά της καρδιάς μου πλημμυρισμένη από την θύμισή σου και για όλες τις τρυφερότητες πού έκρυφα για να σου προσφέρω στο μέλλον... Συγχώρησέ με, παιδί μου, συγχώρησε τη μητέρα σου πού είναι ένοχη για την γέννησή σου, αλλά άθώα γά την εγκατάλειψή σου.

Κι' εκείνος, συγκινημένος έως τα κατάβασθα της ψυχής του, άπήντησε με φωνή υπόκωφη.

Κι' εκείνος, συγκινημένος έως τα κατάβασθα της ψυχής του, άπήντησε με φωνή υπόκωφη.

—Σας συγχωρώ, μητέρα.

Και άν τον παρατηρούσε καλά, αυτή την στιγμή, θά έβλεπε ότι μετά την φράση αυτή, τα δόντια του είχαν ματώσει τα χείλη του, σε μια σύσπαση λύσσας και πόνου, και τα νύχια του θυβίζονταν στις παλάμες του με δύναμη.

Η Μαργαρίτα σκούπισε τα μάτια της. Η πρώτη δυσφορία διαλύόταν. Η καρδιά της έλυωνε σιγά-σιγά. Κι' αίσθανόταν τώρα μια ίσχυρή ανάγκη έκμυστηρεύσεων. Ήθελε μετά την συνάντηση αυτή, να μὴν της είναι πιά ένας έένος εκείνος, όπως ήταν τώρα ακόμη. Τότε θά μπορούσε πιά να τον αγαπή όπως ήθελε, αφού θά είχε μάθει όλη τη ζωή του.

—Διηγήσου μου όλη την ιστορία σου, είπε. Θυμήσου τις πιο μακρινές άναμνήσεις της παιδικής σου ηλικίας. Μίλησέ μου πού πάντως για τους καλούς ανθρώπους πού σου χρησίμευσαν ως γονείς και τους όποιους δεν μπορώ δυστυχώς να εύχαριστήσω, αφού πέθαναν. Πές μου πώς μπήκαν, παρ' όλη την φτώχεια τους να σ' εκπαιδεύσουν. Ποιός σε ύποστήριξε; Ποιός σου έδωσε θάρρος; Πώς έφυγες από τό χωριό; Πώς σε ξαναβρήκα στο Παρίσι, καλοντυμένο, κομψό, εύγενικό; Όλα αυτά μ' ενδιαφέρουν, παιδί μου, και θέλω να τα μάθω όλα. Μή διαίξασαι. Μην ξεχνάς τίποτα. Όλο τό άπόγευμά μου θά τό άφιερώνω σε σένα.

Εκείνος ύπήκουσε. Ήταν προετοιμασμένος στις έρωτήσεις αυτές. Ήξερε πώς έπρεπε ν' άπαντήσει. Διηγήθηκε μια ιστορία.

Και, πράγμα παράξενο, στις λεπτομέρειες αυτές τις φανταστικές ανέφερε γεγονότα πού είχαν πράγματι συμβεί στην ζωή του Ζάν χωρίς καν να τα γνωρίζει.

Ετσι μίλησε για τον μάρμπα Ζιρόντ όπως θά μιλούσε ό Ζάκ για τον μάρμπα Ροτάρ, λέγοντας πόσο ήταν καλός και άφωτισμένος και τί χρυσή καρδιά είχε. Διηγήθηκε—όπως θά μπορούσε να τό κάνει κι' ό Ζάκ—ότι είχε διαβάσει όλα τα θιβλία πού του είχαν δανείσει και ότι αυτό του έδωσε τον πόθο της καθήσεως. Ότι πολλές φορές μελετούσε την νύχτα κι' ότι όταν ό θάνατος του θετού πατέρα του, τον άνάγκασε να κερδίσει μόνος του την ζωή του, έφυγε πεζός για τό Παρίσι, σχεδόν χωρίς χρήματα, πλαγιάζοντας στους άχυρώνες, δουλεύοντας, σ' άγροκτημάτα για να πληρώσει τό ψωμί και τό τυρί ή την σούπα πού του προσέφεραν.

Στό Παρίσι δυσκολεύθηκε πολύ να βρή δουλειά. Πήγε πρώτα γκαρσόνι, σ' έναν έμπορο κρασιού, ύστερα κρατούσε έπί δυο ώρες κάθε μέρα τα θιβλία ενός μικροκαταστηματάρχου πού είχε πεθάνει ή γυναίκα του και ήταν κι' ό ίδιος άρρωστος. Από κεί προσελήφθη σ' ένα δικηγορικό γραφείο. Ύστερα εργάσθηκε στον Έρβέ και τέλος έφυγε από τον Έρβέ για να προσληφθί από τον Άντουάν ντέ Πονταλές.

—Τον άδελφό μου; είπε ή Μαργαρίτα μ' έκπληξη και άνησυχία. —Εμπα πού δυο ήμερών μονάχα, ότι ό κ. ντέ Πονταλές είναι άδελφός σας. Και είμαι εύτυχής, μητέρα μου, γιατί ό κ. ντέ Πονταλές, στον όποιον εργάζομαι περισσότερο από ένα χρόνο, μπορεί να σάς μιλήσει για μένα άν τον ρωτήσετε.

—Τον άδελφό μου; είπε ή Μαργαρίτα μ' έκπληξη και άνησυχία.

—Εμπα πού δυο ήμερών μονάχα, ότι ό κ. ντέ Πονταλές είναι άδελφός σας. Και είμαι εύτυχής, μητέρα μου, γιατί ό κ. ντέ Πονταλές, στον όποιον εργάζομαι περισσότερο από ένα χρόνο, μπορεί να σάς μιλήσει για μένα άν τον ρωτήσετε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Χαστουκίστε μέ...

Ευδυμο διήγημα του Πιέτρο Φρασκαρόλλι

Ο Ρενάτο Τζιάβα άνοιξε την πόρτα, διέσχισε τό χώλλ, τον θάλαμο της στενοδακτυλογράφου πού, όπως συνήθως, στις έννιά δεν είχε έρθει ακόμα, και μπήκε στο γραφείο του.

Απάνω στα χαρτιά του βρήκε έναν φάκελλο πού έγραφε «αύστηρώς προσωπική». Τον άνοιξε και διάβασε ένα μπιλιετάκι:

«Προσοχή: ή σύζυγός σας σάς άπατά με έναν νεαρό ξανό πού πηγαίνει να τον συναντήσει καθημερινός, 3-5, στην όδo Φερρέρο άρ. 9.

Ένας φίλος»

Ο Ρενάτο Τζιάβα χαμογέλασε χωρίς να συγχύσει καθόλου. Κύτταξε μόνο σκεπτικός τον φάκελλο, τό γράψιμο, την ύσταση. Δεν χωρούσε άμφιβολία: ήταν γι' αυτόν. Μόνο πού ό άνώνυμος έπιστολογράφος δεν είχε προσέξει μια μικρή λεπτομέρεια: ότι ό Ρενάτο Τζιάβα... δεν ήταν παντρεμένος.

Κι' ούτε είχε έπίσημη έρωμένη πού να την περάσει κανείς για γυναίκα του. Έδω και δέκα χρόνια πού είχε έρθει απ' τό Μιλάνο και σταδιοδρόμησε ραγδαία, έμενε μαζί με μια γρηά παραδοχή στην ζωή του. Ποτέ δεν είχε σκεφτή να ησέσεις με μια γυναίκα, ούτε να παντρευτή. Έβαλε, λοιπόν, τό γράμμα στην τσέπη του και συνέχισε την εργασία του.

Κι' όμως, τον βασάνιζε ή ύσταση: «όδός Φερρέρο 9». Άθελα, μηχανικά, άφησε τα έγγραφα του και σηκώθηκε σαν ύπνωτισμένος. Έσπευσε στον αριθμό 9 της όδου Φερρέρο.

Τί ζητούσε εκεί; Ήταν γελοίο αυτό πού είχε κάνει. Σαν να τό άντελήφθη, ό Ρενάτο έκανε να γυρίσει πίσω. Σαφνικά όμως, απ' την πόρτα του 9 βγήκε μια κοπέλλα πού κύτταζε με προφυλάξεις όλόγυρά της. Είχε χρυσόξανθα μαλλιά κι' άνοιχτογάνα μάτια.

—Έλάτε μαζί μου γρήγορα, του είπε σιγά.

Ο Ρενάτο την άκολούθησε έκπληκτος. Έκείνη συνέχισε:

—Τώρα, πιάστε τό μπράτσο μου, τραντάξτε το... Τί περιμένετε; Είμαι ή γυναίκα σας και σάς άπάτησα! Με τσάκωσατε την στιγμή πού έβγαينا απ' τό σπίτι του έραστού μου! Χαστουκίστε με! Μάς κυττάζουν ό φαρμακοπώτες κι' ό κομμωτές! Τώρα, κυττάξτε με άγρια, να μπήξω τα κλάμματα!

Ο Ρενάτο άρχισε να μπαίνει στο ρόλο του:

—Άθλία ύπαρξες, σε τσάκωσα έπί αυτόφωρό! της φώναξε.

Καί σκεπτόταν: «Ή τρελή είναι... ή γυρίζει κάποιο φίλμ... Πού είναι όμως, τό μηχανήμα, ό όπερατέρ;»

Εκείνη, στο άναμεταξύ, έκλαιγε γοερά.

Είχαν φθάσει στην καμπί του δρόμου. Εκείνη σταμάτησε.

—Φτάνει, του είπε. Άφήστε με τώρα και πάψτε να κάνετε τον κουτό...

Και την έχασε από μπροστά του.

Η γυναίκα του! Ήταν να σκάσει στα γέλια. Ή να τρελλαθί. Στο γραφείο του, άδύνατο να έργασθί ό Ρενάτο. Διάρκως θαρρούσε πώς άκουγε τα λόγια της άγνωστης: «Είμαι ή γυναίκα σας και σάς άπάτησα! Χαστουκίστε με!» Διάρκως θαρρούσε πώς έβλεπε ένα προσώπακι πλαισιωμένο από χρυσόξανθα μαλλιά πού έναρμονίζονταν τόσο καλά με τα άνοιχτογάνα μάτια...

Ένοιωθε έναν φλογερό πόθο να μάθι. Να τα μάθι όλα. Τί μυστήριο κρυβόταν.

Τέλος, ή δακτυλογράφος του άνήγειλε κάποιον άγνωστο. Μπήκε ένας νέος με άθλητική κορμοστασιά πού στά-

—Σ' ένα οικοτροφείο της όδου Τόρτοιο. Έδω κοντά.

—Εσύ, όμως, πώς τώμαθες;

—Από καιρό, ή διαγωγή της Κιάρας ήταν ύποπτη. Άνησυχίσαμε οι γονείς μου κι' έγώ. Μολοντί ήταν παντρεμένη μ' έναν απ' τους καλύτερους δικηγόρους της πόλεως (ό Ρενάτο ύποκλήθηκε), ζητούσε διαρκώς χρήματα κι' έλεγε να της γράφουμε στο πόστ-ρεστάντ. Για να ξεδιάλυνω τα πράγματα, είπα ναρθώ ό ίδιος. Άλιγες μέρες πριν κρυβόταν.

«Η άδελφή σας διατρέχει μεγάλο κίνδυνο. Σκέψαστε ενόσω είναι άπείροκα ιπρός κι' έπιτηρήστε τό ύπάρισθό μ' όσον σίτι της όδου Φερρέρο».

»Εσπευσα... κι' όμως έφθασα πολύ άργά! Δεν είς τίποτα;

—Όχι, τίποτα... κάτι θά κάνω, όμως.....

□ □

Εκείνο τό «κάτι» τώκανε τό ίδιο βράδυ. Πήγε στο οικοτροφείο κι' ή Κιάρα ήρθε εις συνάντησή του χαμογελαστή.

Της διηγήθηκε τί είχε συμβή.

—Σας όφειλω μια εξήγηση, του είπα. Άκούστε την ιστορία μου... και θά καταλάβετε... Στο μακρινό μου χωριό, άνέκαθεν άνειρευόμουν ναρθώ στο Μιλάνο όπου ζούσε μια γρηά έξαδέλφη των γονέων μου. Αυτοί, όμως, έναντιώνονταν άπόλυτα στο σχέδιό μου. Τέλος, βοηθούμενη απ' τον άδελφό μου, κατάρθωσα να πάρω την άδεια να μείνω για πολλόν καιρό στην ύπεροχη πόλη σας, όπου ήταν τό δεινρό της ζωής μου να κατοικώ παντοτείνά. Άτυχώς, ή έξαδέλφη αυτή πέθανε κι' έμεινα όλομόνηχη. Οι γονείς μου με άνεκάλεσαν έπειγόντως, τρομαγμένοι πού έμεινα όλομόναχη σε μια πόλη του Σατάν... όπως έλεγαν τό Μιλάνο. Τί να κάνω; Έπέμεινα λέγοντας πώς είχα βρή μια καλή θέση και δεν μπορούσα να την παρατήσω. Μάφθαν άκόμα λίγο καιρό. Άρχισαν όμως να μού στέλλουν άπειλητικά γράμματα. Δεν μού έμενε παρά να έπιστρέψω, άν δεν ήθελα να... Σαφνικά, είχα μια τρελή έμπνευση. Κι' έγραφα πώς είχα παντρευτή έν στενοτάτω οικογενειακό φίλο, έναν απ' τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Μιλάνου, τον Ρενάτο Τζιάβα. Τό δίωμά τό βρήκα τυχαία στον τηλεφωνικό οδηγό. Τό έκανα αυτό, χωρίς να συλλογισθώ τις συνέπειες. Σκέφτηκα μονάχα πώς θά μάθηναν έπί τους στην ήσυχία μου! Όπως κι' έγινε.

»Άρχισα να μελετώ στενογραφία κρυφά μ' έναν νεαρό ξανθό καθηγητή πού κάνει τις παραδόσεις του στον αριθμό 9 της όδου Φερρέρο. Αφού εύρισκα δουλειά κι' έξασφάλισα την οικονομική μου ανεξαρτησία, δεν θά φοβόμουν μὴ μού κόψουν τό επίδεμα οι δικόι μου. Τότε θαποκαλυπτόταν πώς ό γάμος μου ήταν φάρσα! Στο άναμεταξύ, ό άδελφός μου μού έγραψε πώς θαρόχταν να μ' έπισκεφθί. Η καμωδία θά λάβαινε τέλος, θά

—Άθλία ύπαρξες, σε τσάκωσα έπί αυτόφωρό! φώναξε.

θηκε χαμογελώντας μπροστά στον Ρενάτο.

—Τί έπιθυμείτε; τον ρώτησε ψυχρά ό δικηγόρος.

—Με συγχωρείτε, Είμαι ό Άντόνιο, ό άδελφός της Κιάρας.

—Ποιάς Κιάρας;

—Της γυναίκας σου. Έχω πολλά να σου πώ, Ρενάτο. Δικαιολογώ άπόλυτως τον θυμό σου. Περιττόν να μού εξηγήσης. Τα είδα όλα με τα μάτια μου, όλα όσα συνέβησαν σήμερα στην όδo Φερρέρο όπου αυτή ή άθλια... Ή τιμία οικογένειά μας να κυλισθί στο βορκό!

Μά πώς δεν ήξερες έσύ τίποτα;

Ο Ρενάτο κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του.

—Καύμενε Ρενάτο! Τώρα, όμως, πρόσέξε τί θά σου πώ. Άν την συγχωρέσης, άν την ξαναπαρής στο σπίτι σου για να μὴν κυλισθί πού βαθείά μέσα στην άτιμία, θά συνετισθί. Μού τώρκιστηκε. Κι' άν δεν κρατήση τον όρκο της έγώ θά την σκοτώσω!

—Πού βρίσκεται τώρα; ρώτησε ό Ρενάτο αφού ξεροκατάπιε δυο-τρεις φ-

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

Περίληψις
Προηγούμενων

Η Έβελιν
Προτέρου είχε παν-
τρευτή τον Τζιμ

Λαίηντον που είχε κι' έναν εξάδελφο τόν Ζάκ. Στόν Μεγάλο Πόλεμο, οι δυο αδελφοί υπηρέτησαν στὸν ἀγγλικὸ στρατὸ ποὺ πολεμᾶ στο γαλλικὸ μέτωπο. Μιά μέρα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δυο, καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἀκοῦει γι' αὐτοὺς. Πέρασαν δέκα χρόνια. Ἡ Έβελιν σκέπτεται ὅτι εἶναι ἴσως καιρὸς νὰ ξαναπαντρευτῇ, ὁπότε ὁ σύζυγος τῆς ἐξαδέλφης τῆς Λούση, ταγματάρχης Μάννινγκ, τὸν ὁποῖο ἀποκαλοῦν χαϊδευτικὰ «Πίθηκο» θοῖσκει μιὰ μέρα ἕναν μισογλήσιο χωρικό. Αὐτὸς μάλιστα τὸν βλέπει τοῦ μιλά μὲ τὸ παρατσούκλι του καὶ τοῦ λέγει γιὰ τὶς πολέμικες μέρες ποὺ πέρασαν μαζί. Ὁ Μάννινγκ φέρνει τὸν χωρικό σπίτι του κι' ἐκεῖ κατὰληπτος τὸν βλέπει νὰ συνέχευται ἀπὸ τὴν ἡλιθιότητα του καὶ νὰ λήγῃ πῶς εἶναι ὁ Λαίηντον. Ὁ Μάννινγκ φέρνει τὸν συγγενὴ του στὸν πύργο τῶν Λαίηντον, ὅπου γίνεται οἰκογενειακὴ συγκέντρωση καὶ ὅλοι, ἐκτὸς τῶν Ἀμποτ, ποὺ θὰ κληρονομοῦσαν μιὰ μέρα τὸν γέρω-Κόττερελ, λένε πῶς εἶναι ὁ Τζιμ Λαίηντον. Ἡ Έβελιν ὅμως δὲν τὸ πιστεύει ἀκόμη. Ἡ ἐξαδέλφη τῆς Λούση ἐξ ἄλλου προσπαθεῖ τώρα νὰ τὴν πείσῃ ὅτι εἶναι ὁ Τζιμ ἢ ὁ Τζάκ. Ρωτᾷ τί ἔγινε. Τὴν ἐπομένῃ ἡ Έβελιν πηγαίνει νὰ βρῇ τὴν Ἄννα Μπλούμ, στὴν ὁποία λέγει ὅτι εἶναι σύζυγος τοῦ Τζιμ Λαίηντον, καὶ τῆς ζητεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ μάθῃ ἂν αὐτὸς ποὺ παρουσιάζεται σήμερα ὡς Λαίηντον, εἶναι ὁ Τζιμ ἢ ὁ Τζάκ. Ἡ Ἄννα ὅμως δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν πληροφορήσῃ. Θυμᾶται μόνον ὅτι μιὰ μέρα ποὺ ἦταν ἄρρωστος ὁ ἀντρας τῆς ἐπαναλάμβανε στὸν πυρετὸ του τὴ φράση «Πέρλα, πρέπει νὰ φύγω».

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνο, ἡ Έβελιν συναντᾷται στὴς φύλῃς τῆς Ζέσουκα Σάννινγκ μὲ τὸν Κόττυ Ἀμποτ. Αὐτὸς τὴν πληροφορεῖ ὅτι γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ παρουσιαζόμενος ὡς Λαίηντον δὲν εἶναι αὐτὸς, ἔβαλε ἕναν ντέκετιβ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ. Αὐτὸς τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ὁ δῆθεν Λαίηντον, πῆγε καὶ θοῖσε τὴν Πέρλα Πάλιζερ, ἀφοῦ προηγούμενως πῆγε στὸ ληξιαρχεῖο καὶ πληροφορήθηκε γιὰ ἕνα γάμο ποὺ εἶχε γίνει στὰ 1914 μετὰξὺ ἐνὸς Τζιμ Φύλντ καὶ τῆς Πέρλας. Ὁ Κόττυ Ἀμποτ ἐπιμένει ὅτι ὁ παρουσιαζόμενος σήμερα ὡς Λαίηντον εἶναι ἀπλῶς ὁ Τζιμ Φύλντ. Ἡ Έβελιν ὅμως τὸν ἀντικρούει. Πρὸς τὸ θράθυ ἐπισκέπτεται τὴν Έβελιν ὁ Λαίηντον. Ἀφοῦ

μίλησαν τὴ ρωτᾷ γιὰ τὴν ζωὴ τῆς σὰ χρόνια ποὺ αὐτὸς ἔλειπε. Νέες περιπέλειες ὅπως ἀρχίζουν.

14.

(Ἡ συνέχεια)

Ἡ Έβελιν σηκώθηκε ζωηρὰ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο αὐτὸ, ἀφήνοντας τὴν πόρτα μισάνοιχτη, οὕτως ὥστε ὁ Λαίηντον μποροῦσε νὰ παρακολουθῇ μέρος τῆς συνομιλίας.

— Ἀλλό! Ἀ! Κρίς, εἰσθε σεῖς; Ποῖος ἦταν ὁ Κρίς; Ὁ Λαίηντον εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι κάποιος εἶχε προφέρει μπροστὰ τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Κρίς Ἑλερσι, κι' ὕστερα εἶχε μιλήσῃ ἀπὸτομα γι' ἄλλο πράγμα.

— Ὁχι, ἀδύνατον ἀπόψε. Ὁ θεῖος Χένρυ θὰ δειπνῇ ἐδῶ... Αὔριο; Ναι, εὐχαριστῶς. Τί ὥρα; Ὁ, μὰ τότε, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ γιορτή;

Ὁ Λαίηντον τὴν ἀκούσε νὰ γελά, νὰ λήγῃ καλὴνύχτα. Ὑστερα ἐπέστρεψε γαμογελώντας στὸ σαλόνι καὶ ἐκεῖνος ἐνοιῶσε ἕνα ἀκαθόριστο συναίσθημα ὅτι ἦταν ὥρα νὰ φύγῃ. Δὲν κουνήθηκε μολαταῦτα κι' ἔμεινε ὁρθος.

Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ Ἑλερσι; Προσπάθησε ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ κύματος τῆς ζήλειας ποὺ ὤφνονταν μέσα του. Ἄν εἶχε ἐπιστρέψῃ καὶ διεπιστῶνε ὅτι ἡ Έβελιν ἦταν γαμμένη γιὰ κείνον θὰ αἰσθανόταν μιὰ βαθύτατη πικρία... Ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ τὴν βοηθῇ ἐλεύθερον καὶ νὰ τὴν δῇ, μπροστὰ στὰ μάτια του, νὰ ἀποφασίσῃ νὰ παντρευτῇ ἕναν ἄλλον ἄνδρα, ἦταν ἕνα ἀνείπωτο μαρτύριο. Ἐξάφνα ὁ Λαίηντον πῆρε μιὰ ἀπότομη ἀπόφαση καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ὅσο ἦταν δυνατόν ἤρε-
μη:

— Ἡθελα νὰ σὰς παροκαλέσω νὰ δειπνήσετε μαζί μου αὔριο βράδυ. Ἀυτοῦμαι πολὺ, ἀλλὰ μοῦ τὸ λέτε πολὺ ἀργά. Ποῦ δόλιγου δέχθηκα τὴν πρόσκληση τοῦ Κρίς Ἑλερσι.

Τὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας εἶχαν πάρει εἰρωνικὴ ἐκφραση ποὺ ἔλεγε: — Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν τὸ ἀκούσατε.

— Ποῖος εἶναι ὁ Κρίς Ἑλερσι; ρώτησε ὁ Λαίηντον ἀπότομα.

Ἡ Έβελιν κοκκίνισε λίγο καὶ ἀπάντησε:

— Εἶναι ἕνας πολὺ παλῆς φίλος. Θὰ δειπνήσωμε μαζί, ὕστερα θὰ χορεύσωμε καὶ θὰ σοῦπάρωμε.

Μορφές ποῦ

Αἰσθανόταν κάποια νευρικότητα νὰ τὴν κυριεύῃ κάτω ἀπὸ τὸ σκυθρωπὸ καὶ σθεδρὸν ἀπειλητικὸ βλέμμα τοῦ Λαίηντον. Ἡ νέα γυναῖκα πῆρε τὴν κοῦπα μὲ τὶς βιολέττες, βύθισε σ' αὐτὴν τὸ πρόσωπό της κι' ὕστερα τὴν ἔτεινε στὸν Λαίηντον, λέγοντας γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς.

— Κυττάξετε τί ὠραία ποὺ μύριζουν. Εἶναι ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Λαίηντον Μάνορ.

Ἡ ψυχραιμία τοῦ Ἄντονου τὸν ἐγκατέλειπε. Ἀρπάξε τὰ χέρια τῆς Έβελιν ποὺ φώναζε:

— Τόνου! Μὲ πονεῖτε!

— Ἐβελιν!

— Θά... σπάσετε αὐτὴ τὴν κοῦπα!

— Δειπνήστε μαζί μου αὔριο!

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν καὶ τοῦ φάνηκε πῶς τὸν προκαλοῦσε.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἀνακαλέσω μιὰν ὑπόσχεση, Τόνου. Προσκαλέστε με γιὰ μιὰ ἄλλη μέρα.

Τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια μὲ βιαστικότητα ἐπαναλαμβάνοντας:

— Θέλω αὔριο.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Έβελιν μ' ἕνα εἶδος λυγμοῦ.

— Τὸ πράγμα εἶναι φανερό. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς τὸ ζητῶ αὐτό!

— Τόνου, ἀφῆστε με!

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀγγίζω...

— Ὁχι, εἶπε ἡ Έβελιν μὲ μιὰ φωνὴ τόσο γαμψή ποὺ ὁ Λαίηντον δὲν κατόλαβε ἂν τοῦ ἔθετε μιὰ ἐρώτηση.

Ὁπισθοχώρησε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω. Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα ἐκλείσε βαρεῖα πίσω του. Ἡ Έβελιν ἀφῆσε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἡ κοῦπα ποὺ κυλίσθηκε στὸ χαλὶ ὅπου σκόρπισαν οἱ βιολέττες. Τὸ νερὸ ποὺ περιεῖχε, σχημάτισε μιὰ μικρὴ λίμνη ποὺ ἡ νέα γυναῖκα κύτταξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ σὲρ Χένρυ Προτέρου τὴν βρῆκε μὲ τὰ χέρια γεμάτα βιολέττες τὶς ὁποῖες τοποθετοῦσε στὴ κοῦπα ποὺ ξανάβαλε στὴν θέσιν τῆς. Ἡ Έβελιν φώναζε:

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, ἤρθατε νωρὶς ἢ ἐγὼ εἰμαι καθυστερημένη;

— Εἶναι ὀκτὼ ἡ ὥρα. Ἐταῖ δὲν μοῦ εἶχατε πῇ; ρώτησε κυττάζοντας πρὸς τὸ ρολόι;

— Ναι. Καθῆστε. Θὰ ντυθῶ μέσα σὰ πέντε λεπτά.

Ὁ σὲρ Χένρυ τὴν κύτταξε μὲ καλωσύνη:

— Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἰσθε πολὺ ὠραία ντυμένη!

Ἐκεῖνη ἀρχισε νὰ γελά:

— Φορῶ ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα.

— Ἄν δὲν ἀλλάξῃ γιὰ τὸ δείπνο, ἡ καμαριέρα μου θὰ μ' ἐγκατέλειπε!

— Ἀλήθεια; Δὲν καταλαβαίνω πολ-
λὰ πράγματα στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ

στὰ μάτια μου τ' ἀπογευματινὰ καὶ τὰ βραδυνὰ φορέματα φαίνονται νὰ μοιάζουν πολὺ τώρα τελευταίως εἶναι

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ἈΠ' Τὸ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

δλα ντεκολτέ, δὲν ἔχουν μανίκια, εἶναι κοντά... Πηγαίνετε ὅμως γρήγορα νὰ βάλετε μιὰ ἄλλη τουαλέττα, ἀγαπητή μου μικρούλα καὶ θὰ σὰς πῶ ἂν βλέπω καμμιά διαφορά.

Μετὰ τὸ δείπνο, ἀφοῦ σερβιρίσθηκε ὁ καφὲς καὶ ὁ σὲρ Χένρυ κάθησε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, ἡ Έβελιν κάθησε ἀπέναντί του καὶ εἶπε:

— Τώρα, ἂς μιλήσωμε γιὰ σοβαρὰ πράγματα.

Ὁ σὲρ Χένρυ τὴν κύτταξε σκεπτικῶς. Τὸ θέμα ποὺ θὰ συζητοῦσαν δὲν τοῦ ἦταν εὐχάριστο, ἀλλὰ καθὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἀνοιξε μὲ γενναιότητα τὴν κοῦβεντα, λέγοντας:

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι πολὺ περίπλοκη!

Ἡ Έβελιν χαμογέλασε:

— Ὁχι τόσο περίπλοκη ὅσο τὴν νομίζει ὁ Κόττυ. Μὰ ἐκεῖνος ἔχει τὸ πρό-
σόν νὰ τὰ μπερδεύῃ ὅλα.

Ὁ σὲρ Χένρυ ἔμεινε σοβαρὸς καὶ ἀπήντησε:

— Ἀκόμη καὶ χωρὶς τὸν Ἀμποτ, εἶναι ἤδη ἀνεξήγητη.

— Πήγατε στὸ Ληξιαρχεῖο;

— Ναι.

— Βρῆκατε πραγματικὰ τὴν καταχώ-
ρηση τοῦ γάμου τοῦ Τζιμ Φύλντ ἢ μή-
πως ἦταν μιὰ ἐφεύρεσις τοῦ ντέκε-
τιβ;

Ὁ σὲρ Χένρυ ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς ἀντιπάλου, σκεπτόμενος συγγρόνως: «Πρέπει νὰ μάθῃ, πρέπει νὰ τῆς πῶ ὅλα... καλύ-
τερα νὰ τελειώσωμε μιὰ καὶ καλὴ...»
Μὰ διερωτόταν πῶς ν' ἀρχίσῃ.

Ἡ Έβελιν ἐπανέλαβε:

— Ὅποτε τὴν βρῆκατε;

— Ναι, ἀγαπητὸ μου παιδί.

— Ὁ! Κι' ἐγὼ ἔλπιζα νὰ μπερδεύω τὸν Κόττυ!

— Ὁχι, πραγματικὰ ἔχει καταχωρη-
θῇ ἕνας γάμος, στίς 7 Δεκεμβρίου
1914 μεταξὺ τοῦ Τζιμ Κάλθορν Φύλντ,
ἀγάμου, καὶ τῆς Πέρλας Χάροριετ Μαίη
Πάλιζερ, χήρας.

— Χήρας;

— Ἐτοί φαίνεται.

— Δὲν ἤξερα ὅτι ἦταν χήρα...

— Τὴν γνωρίζατε λοιπόν;

— Ὁ... ὄχι. Ἀκουσα νὰ μιλοῦν γι' αὐτήν.

— Ἀ!... Μήπως γνωρίζετε ἂν... ὁ Τζάκ Λαίηντον κι' αὐτὴ εἶχαν σχέσεις;

Ἡ Έβελιν ὀπισθοχώρησε λίγο καὶ εἶπε μὲ τόνον ἀδιάφορο:

— Ναι, ἦταν πολὺ φίλος.

— Τί λυπηρὴ ὑπόθεσις, σκέφθηκε ὁ σὲρ Χένρυ. Ἡ καυμένη ἡ Έβελιν!...

Φοβοῦμαι ὅτι ὑπῆρξε ἐρωτευμένη μ' αὐτὸ τὸ παλληκάρι... Ὑστερα εἶπε μεγαλόφωνα:

— Νομίζω ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ σὰς πῶ ὅλα.

— Φυσικὰ, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα ρίχνοντάς του ἕνα βλέμμα τρομαγμένο.

Πι τρέχει λοιπόν;

— Εἰ λοιπόν, ἀγαπητὸ μου παιδί, βρῆκα τὴν καταχώρηση γιὰ τὴν ὁποία

μιλήσαμε, ἀλλὰ βρῆκα μιὰν ἄλλη πρὶν ἀπ' αὐτήν.

— Πῶς, μιὰν ἄλλη;

— Ναι, γύριζα τὶς σελίδες δταν ἔνα ὄνομα τράβηξε τὴν προσοχὴ μου... Έβελιν, φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ κάνῃ νὰ πονέσῃς.

— Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Τζάκ Λαίηντον!

— Τοῦ Τζάκ!

Ἡ Έβελιν τὸν κυττοῦσε μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία:

— Τοῦ Τζάκ Μούρραη Λαίηντον. Δὲν εἶναι ἔτσι; Τὸ ἐπίθετό της μητέρας του ἦταν Μούρραη, νομίζω;

— Ναι... Ἀλλὰ ὁ Τζάκ παντρεμέ-
νος... Θεῖε Χένρυ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πι-
στέψω...

— Τὸ καταλαβαίνω. Μὰ εἶναι γραμ-
μένο φαρδεῖα-πλατεῖα:

— Τζάκ Μούρραη Λαίηντον, ἀγάμος, καὶ Χάριετ Μαίη Ἐντουαρντς, χήρα.

— Ποιὰ εἶναι ἡ Χάριετ... Μαίη Ἐν-
τουαρντς;

Ὁ σὲρ Χένρυ ἀπήντησε ἀργὰ ἀφή-
νοντας νὰ πέσῃ ἐξχωριστὰ κάθε λέξη:

— Φυσικὰ, δὲν τὸ κατάλαβα κι' ἐγὼ ἀμέσως κι' ἀπόρησα. Πῆρα σημείωση τῆς ἡμερομηνίας κι' ὕστερα ζήτησα

— Ἡ Πέρλα... Χάριετ... Μαίη... Πά-
λιζερ.

— Ὁ! φώναξε ἡ Έβελιν μ' ἕνα τό-
νο διαμαρτυρίας, ἀναπηδώντας ὀρθία.

— Ναι, εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ, δὲν ὑπάρ-
χει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

— Ὁ! ξαναεἶπε ἡ Έβελιν πιὸ ἡρε-
μα.

Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὸ τζάκι καὶ εἶπε, μὲ τὴν ράχη γυρισμένη πρὸς τὸν θεῖο της:

— Συνεχίστε, σὰς παρακαλῶ. Πῆτε μου τὰ ὅλα.

Ὁ σὲρ Χένρυ τὴν κύτταξε ἕνα λεπτὸ μὲ τὰ φρύδια σηκωμένα... Φαίνεται ὅτι ἡ Λούση εἶχε δίκην πιστευόντας ὅτι ἡ Έβελιν ἀγαποῦσε τὸν Τζάκ. Φαινόταν καταπληκτικὸ νὰ εἶναι ἀκριβὴς μιὰ γνώμη τῆς Λούση... ἀλλὰ νὰ ποῦ στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίπτωσις...

Περίμενε ἕνα λεπτὸ νὰ συνέλθῃ ἡ νέα γυναῖκα, κι' ὕστερα συνέχισε μὲ τὴν ἥρεμην φωνὴν της:

— Φυσικὰ, δὲν τὸ κατάλαβα κι' ἐγὼ ἀμέσως κι' ἀπόρησα. Πῆρα σημείωση τῆς ἡμερομηνίας κι' ὕστερα ζήτησα

— Ἡ Πέρλα... Χάριετ... Μαίη... Πά-
λιζερ.

— Ὁ! φώναξε ἡ Έβελιν μ' ἕνα τό-
νο διαμαρτυρίας, ἀναπηδώντας ὀρθία.

— Ναι, εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ, δὲν ὑπάρ-
χει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

— Ὁ! ξαναεἶπε ἡ Έβελιν πιὸ ἡρε-
μα.

Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὸ τζάκι καὶ εἶπε, μὲ τὴν ράχη γυρισμένη πρὸς τὸν θεῖο της:

— Συνεχίστε, σὰς παρακαλῶ. Πῆτε μου τὰ ὅλα.

Ὁ σὲρ Χένρυ τὴν κύτταξε ἕνα λεπτὸ μὲ τὰ φρύδια σηκωμένα... Φαίνεται ὅτι ἡ Λούση εἶχε δίκην πιστευόντας ὅτι ἡ Έβελιν ἀγαποῦσε τὸν Τζάκ. Φαινόταν καταπληκτικὸ νὰ εἶναι ἀκριβὴς μιὰ γνώμη τῆς Λούση... ἀλλὰ νὰ ποῦ στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίπτωσις...

Περίμενε ἕνα λεπτὸ νὰ συνέλθῃ ἡ νέα γυναῖκα, κι' ὕστερα συνέχισε μὲ τὴν ἥρεμην φωνὴν της:

— Φυσικὰ, δὲν τὸ κατάλαβα κι' ἐγὼ ἀμέσως κι' ἀπόρησα. Πῆρα σημείωση τῆς ἡμερομηνίας κι' ὕστερα ζήτησα

— Ἡ Πέρλα... Χάριετ... Μαίη... Πά-
λιζερ.

— Ὁ! φώναξε ἡ Έβελιν μ' ἕνα τό-
νο διαμαρτυρίας, ἀναπηδώντας ὀρθία.

— Ναι, εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ, δὲν ὑπάρ-
χει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

— Ὁ! ξαναεἶπε ἡ Έβελιν πιὸ ἡρε-
μα.

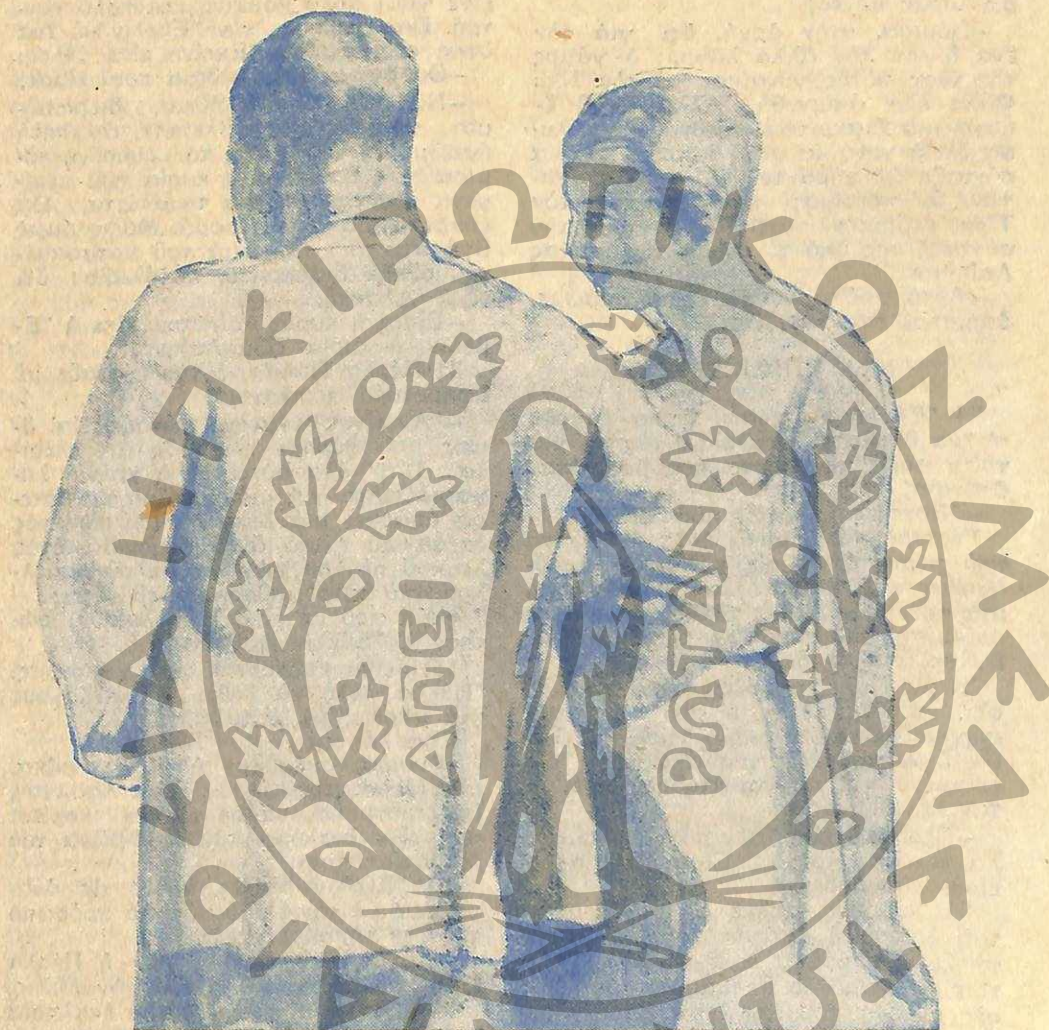
Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὸ τζάκι καὶ εἶπε, μὲ τὴν ράχη γυρισμένη πρὸς τὸν θεῖο της:

— Συνεχίστε, σὰς παρακαλῶ. Πῆτε μου τὰ ὅλα.

Ὁ σὲρ Χένρυ τὴν κύτταξε ἕνα λεπτὸ μὲ τὰ φρύδια σηκωμένα... Φαίνεται ὅτι ἡ Λούση εἶχε δίκην πιστευόντας ὅτι ἡ Έβελιν ἀγαποῦσε τὸν Τζάκ. Φαινόταν καταπληκτικὸ νὰ εἶναι ἀκριβὴς μιὰ γνώμη τῆς Λούση... ἀλλὰ νὰ ποῦ στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίπτωσις...

Περίμενε ἕνα λεπτὸ νὰ συνέλθῃ ἡ νέα γυναῖκα, κι' ὕστερα συνέχισε μὲ τὴν ἥρεμην φωνὴν της:

— Φυσικὰ, δὲν τὸ κατάλαβα κι' ἐγὼ ἀμέσως κι' ἀπόρησα. Πῆρα σημείωση τῆς ἡμερομηνίας κι' ὕστερα ζήτησα

Εἶναι ὀκτὼ ἡ ὥρα, εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ κυττάζοντας πρὸς τὸ ρολόι.

τόν γάμο του Τζιμ Φίλντ...

—Ποιά ήταν αυτή η ήμερομηνία;
ρώτησε ζωηρά η Έβελιν.

—27 Μαρτίου 1915.

Η Έβελιν έσκυψε προς την φωτιά. 27 Μαρτίου! Ακριβώς όκτω μέρες μετά την διάλυση της σύντομης νηστείας της με τον Τζάκ! Όκτω μέρες! Ο σερ Χένρυ συνέχισε, ύστερα από μια στενωχώρη σιωπή:

—Ζήτησα λοιπόν την άλλη καταχώρηση και την βρήκα όπως σας είπα στις 7 Δεκεμβρίου 1914. Άμέσως μου έκανε εντύπωση η καταπληκτική ομοιότητα των μικρών ονομάτων των νεογνών. Ο Τζιμ Φίλντ είχε νυμφευθεί την Πέρλα Χάρριετ Μαίη Πάλιζερ τον Δεκέμβριο και ο Τζάκ Λαίηντον είχε νυμφευθεί την Χάρριετ Μαίη Πάλιζερ τον Μάρτη. Συνέκρινα τις υπογραφές των δύο γυναικών: ήταν ίδιες, χαραγμένες μ' ένα μακρό, ανώμαλο γράμμα και δεν μου έμεινε πιά αμφιβολία ότι η Χάρριετ Μαίη Πάλιζερ και η Πέρλα Χάρριετ Μαίη Πάλιζερ ήταν το ίδιο πρόσωπο...

Η σιωπή απλώθηκε πάλι. Η Έβελιν έμεινε άκίνητη.

—Τι σημαίνει αυτό; είπε τέλος στρεφόμενη προς τον θείο της κι' επιστρέφοντας να καθίσει κοντά του. Θείε Χένρυ, τι σημαίνει αυτό;

—Δεν ξέρω, παιδί μου.

Η Έβελιν ήταν γλωμιά, μά είχε ανακτήσει την ψυχραιμία της.

—Όλα αυτά φαίνονται παράλογα! Άν κανείς σκόπευε να γίνη ένοχος διγαμίας, δεν θα πήγαινε να παντρευτεί στο ίδιο μέρος κι' ύστερα από τέσσερις μόλις μήνες!

—Νόμισα, στην αρχή, ότι για τον Ένα ή για τον άλλο λόγο, ο γάμος της νέας αυτής γυναίκας με τον Τζιμ Φίλντ είχε άκυρωθεί. Άλλά αφού έκανα μια διακριτική έρευνα, ανέκαλυψα ότι η γυναίκα αυτή παίρνει κάποια σύνταξη ως χήρα του Τζιμ Φίλντ. Λοιπόν, αν πράγματι παντρεύτηκε τον Τζάκ Λαίηντον, γιατί δεν ζήτησε την σύνταξή της υπό το όνομα της κυρίας Λαίηντον;

—Αυτό πρέπει να το ξεκαθαρίσωμε, απάντησε άργα η Έβελιν.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Η Έβελιν Λαίηντον, θρία εμπρός σ' ένα βρωμερό κατώφλι, γύπτηκε για τρίτη φορά την πόρτα που βρισκόταν απέναντί της.

—Έρχομαι, φώναξε μια φωνή. Ύστερα τα βήματα ενός ανθρώπου που περπατά με τις κάλτσες ακούσθηκαν και, καθώς άνοιγε η πόρτα, μια φριχτή μυρωδιά φθηνού άρωματος ανόμιμη από το άπνοιο της κουζίνας, βγήκε από το δωμάτιο.

Η μίς Πάλιζερ ώρθώθηκε στο κατώφλι, ντυμένη με αυτό που ονόμαζε «νεγκλιζέ» και το όποιο ήταν ρόζ. Τώρα ήταν τρομερά τσαλακωμένο και τριμμένο και οι γαρνιτούρες κρέμονταν αξιοθρήνητα.

—Περάστε, είπε, Δεν σας βλέπω, αλλά περάστε πάντως. Είμαι βεβαία ότι είστε ευπρόσδεκτη.

Η Έβελιν μπήκε σ' ένα δωμάτιο του όποιου η άκαταστασία την κατέπληξε. Τα πρώτα πράγματα που αντίκρισε ήταν ένα σκέπασμα, ένας κορσές κι' ένα κουμπί ζεστό νερό τοποθετημένα στο πάτωμα, ενώ η υπόλοιπη γκαρνταρόμπα της μίς Πάλιζερ κρινόταν σκορπισμένη στις έξι κα-

Μορφές

που ζωντανεύουν

από το παρελθόν

ρέκλες και στο κρεβάτι-ντιβάνι. Έπάνω στο τραπέζι βρίσκονταν φύρδη-μύδην τα υπόλοιπα ενός γεύματος, δυο-τρία φιγουρίνια, μια τσατσάρα, ένα ψαλάιδι, μια πουδριέρα κι' ένα βαζάκι κοκκινάδι.

Η μίς Πάλιζερ άρπαξε μια πυτζάμα από σατέν κόκκινο επάνω από ένα κάθισμα και είπε:

—Θέλετε να καθήσετε; Είμαι άνω-κάτω! Άλλά προς τι να στενοχωριέμαι; Όταν κανείς βρίσκεται σε μια άσχημη θέση, αυτό είναι το γεγονός, και δεν αξίζει τον κόπο να ισχυρίζεται το αντίθετο.

Ξέσπασε σ' ένα τρανταχτό γέλιο, έσπρωξε τον κορσέ κάτω από το σκέπασμα και ρίχθηκε σε μια καρέκλα όπου υπήρχαν ήδη μια κυλόττα πορτοκαλλιά κι' ένα βραδυνό μαντώ.

Η Έβελιν την κύταξε με ζωηρόν ενδιαφέρον. Δέκα χρόνια πριν, θά ήταν πολύ όμορφη. Τα μεγάλα ολόμαυρα μάτια της, τα πυκνά μαύρα μαλλιά της, που είχαν θαυμάσιους κυματισμούς, τα κατάλευκα δόντια της ήταν ακόμη εξάίσια. Μά η Πέρλα Πάλιζερ είχε γίνει πολύ κόκκινη και πολύ γοντρή. Παρατηρούσε την Έβελιν με ένα ύφος ευδιανοσίας. Έκείνη είπε τέλος:

—Θά διερωτάσθε βέβαια ποιά είμαι; —Νά πούμε την αλήθεια, διερωτώμυ πραγματικά. Βλέπετε, άγαπητή μου, μόλις γυπήσατε το κευδοδι, νόμισα πως θά είσθε η κυρία που περίμενα ν' άγοράσω μια τουαλέττα. Θά έρχόταν για πρώτη φορά. Μόλις όμως βγήκατε από την σκιά του κατακοιμένου αυτού διαδρόμου, κατάλαβα ότι είχα γελαστή.

—Είμαι η κυρία Λαίηντον, είπε η Έβελιν, η κυρία Τζιμ Λαίηντον.

Η Πέρλα Πάλιζερ την κύταξε με ζωηρότατη περιέργεια.

—Άν είναι δυνατόν! φώναξε. Και όμως μου φάνηκε πως σας άναγνώριζα... Παρ' όλα αυτά, δέκα χρόνια λογαριάζονται για μια γυναίκα κι' ύστερα υπάρχουν μια διαφορά μεταξύ ενός στεφανιού από άνθη λεμονιάς, ενός λευκού πέπλου κι' ενός απλού καπέλου από φέτρ μαύρο, δεν είν' έτσι;

—Μά που με είχατε δη λοιπόν; ρώτησε η Έβελιν έκπληκτη.

—Ω! είχα παρευρεθί στον γάμο σας. Ήθελα πολύ να έλθω... είχα λόγους για νάρθω, με καταλαβαίνετε...

Είχε λόγους... «Φυσικά, σκέφθηκε η νέα γυναίκα, αν είχε παντρευτεί τον Τζάκ Λαίηντον, θά έπιθυμούσε να δη το νέο κορίτσι που είχε διαλύσει τον άρραβώνα του εξ αίτιας της».

Η Έβελιν έδιωξε αυτές τις αναμνήσεις με την έλπιδα ότι το πρόσωπό της δεν την είχε προδώσει.

—Καταλαβαίνετε, συνέχισε η Πέρλα Πάλιζερ, άνοικατόθηκα με το πλήθος, σας είδα να μπαίνετε στην εκκλησία κι' ύστερα να βγαίνετε... Θά μπορούσα πολύ ώρα να βρίσκωμαι μέσα στην εκκλησία και σε τιμητική θέση

μάλιστα, αλλά δεν είμαι από τις γυναίκες που έπιδεικνύονται ή που κάνουν σκάνδαλα. Άν δεν με θέλουν οι άλλοι, το λαμβάνω υπ' όψιν μου... Δεν ωφελεί σε τίποτα το να επιβάλλη κανείς τον έαυτό του δια της βίας, δεν βρίσκετε;

Η Έβελιν έκανε μια προσπάθεια:

—Μά γιατί ήλθατε στον γάμο μου; ρώτησε. Σας παρακαλώ, μη με θεωρήσετε αδιάκριτη. Θέλησα να σας δω γιατί υπέθεσα ότι θά μπορούσατε να μ' έξυπηρετήσετε. Δεν μαντεύετε περί τίνος πρόκειται; Ο κ. Λαίηντον δεν σας έπεσκέφθη προχθές;

—Α! φώναξε η μίς Πάλιζερ, φθάσαμε στο θέμα!

Έσκυψε λίγο προς τα εμπρός. Τα χέρια της ήταν άκουμπημένα στα γόνατά της. Στο τέταρτο άδχτυλο του άριστερού της χεριού φορούσε μια βέρα που είχε στενέψει υπερβολικά και κόντευε να εξαφανισθί κάτω από το ξεχειλίσμα του πάχους. Η Έβελιν διερωτήθηκε ποιών απ' όλους τους γάμους της συνομιλητριάς της συμβόλιζε ο κρίκος εκείνος και φοβήθηκε ότι θά ξεσπούσε σε γέλια.

—Ο κ. Λαίηντον ήλθε πραγματικά και σας είδε, δεν είν' έτσι;

Η Πέρλα Πάλιζερ άνοιξε το στόμα της, το ξανάκλεισε, κύταξε την Έβελιν και ρώτησε:

—Τι θέλετε να με κάνετε να όμολογήσω;

Η φράσις αυτή ήταν τόσο άπροσδοκητη που η νέα γυναίκα δεν μπόρεσε να συγκρατήση τα γέλια της. Η μίς Πάλιζερ την μιμήθηκε, ύστερα φώναξε:

—Καταλαβαίνετε τι θέλω να πώ, δεν είν' έτσι, άγαπητή μου; Ποτέ μου δεν αίσθάνθηκα μεγαλύτερη έκπληξη από προχθές! Μολατούς παρευρέθηκα στους βομβαρδισμούς των άεροπλάνων! Μά προτιμώ μια όβριδα από ένα φάντασμα!

Η Έβελιν ρώτησε με φωνή χαμηλή κι' έπιμονη:

—Τόν άναγνώρισατε λοιπόν;

—Άν σας άπαντούσα, θά ήταν σαν να έκλινα προς μια ώρισμένη γνώμη, έδήλωσε η Πέρλα.

—Ναι. Άλλά έπιθυμώ να μου άπαντήσετε.

—Θά ήταν εύκολο αν ήξερα τι θέλετε. Έτσι, εκείνος ο άνυπόφορος κύριος που με παρασκότισε χθές, ζητούσε να του διαβεβαιώσω ότι είχα άναγνώριση τον Τζιμ Φίλντ άμέσως, πράγμα που θά ήταν ένα μεγάλο ψέμμα... και του τό είπα. Όλίγο μ' ενδιαφέρει αν όνομάζεσθε κύριος Άμπος, του είπα. Άν θέλετε να πώ ψέμματα για να σας υποχρεώσω, πρέπει να μου δώσετε μια καλή δικαιολογία γι' αυτό.

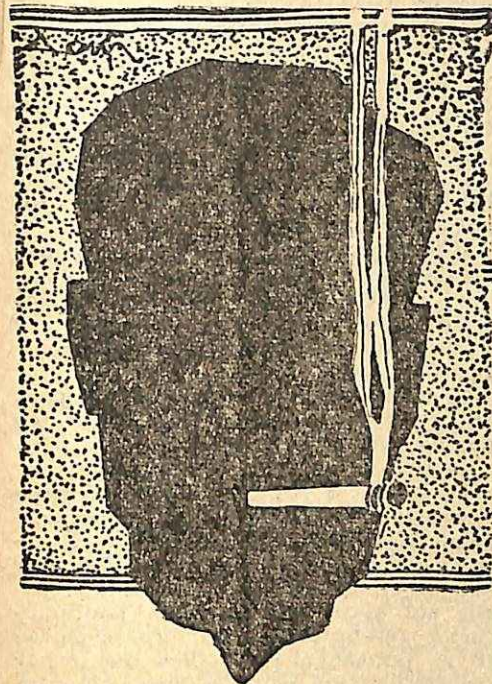
—Ελπίζω να μην είναι κανέναν από τους φίλους σας, άγαπητή μου.

Η Έβελιν άρχισε πάλι να γελά. Η σκέψις του Κότυ άκούοντος την Πέρλα Πάλιζερ να τον ρωτά τι λόγους είχε για να την κάνει να πη ψέμματα, της φαινόταν έξαιρετικά διασκεδαστική.

—Ωραία! Είμαι ένθουσιασμένη που δεν είναι φίλος σας, δήλωσε η μίς Πάλιζερ που σταύρωσε τα πόδια της και άπεκάλυψε τις άνοιχτόχρωμες κάλτσες της από τεχνητή μέταξα που ήταν τρύπιες σε διάφορα μέρη.

—Σας βεβαίωνα ότι στραβομουτσούνασε άρκετά, συνέχισε η Πέρλα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΧΟΡΟΣ... ΜΕΤΑ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΩΝ

Οι εύρύτατες αίθουσες του «Σεμί-ραμς-Ότέλ» ήταν εκείνο το βράδυ κατάμεστες από έκλεκτο κόσμο της βρετανικής πρωτεύουσας. Δινόταν ο πρώτος χορός της χορευτικής περιόδου και από νωρίς, πολύ πρό της προσδιωρισμένης ώρας, οι αίθουσες παρουσίαζαν κάτι το φαντασμαγορικό με τις όμορφες γυναίκες, με τις φανταχτερές τουαλέττες και με τον άπαράμιλλο διάκοσμό τους.

Πολλές ήταν οι όμορφες γυναίκες που κυκλοφορούσαν εκείνο το βράδυ στις πολυτελέστατες αίθουσες του φημισμένου άριστοκρατικού ξενοδοχείου. Ωστόσο, μια ήταν εκείνη που με την ζωτική της όμορφιά, με τη χάρη της, με την τουαλέττα της και με τα κοσμήματά της κινούσε την προσοχή και τον γενικό θαυμασμό. Και η γυναίκα αυτή ήταν η λαίδη Σάρμιαν Μάκ Σούλιβαν, σύζυγος του πολυεκατομμυριούχου Πέτερ Μάκ Σούλιβαν.

Το ζεύγος Σούλιβαν είχε φθάσει πρό όχτώ μινών από την Άμερική και είχε κατορθώσει μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα να εισχωρήση στους κόλπους της άριστοκρατίας του Λονδίνου, μολονότι κανείς δεν έγνωριζε ούτε το παραμικρό για το παρελθόν του ούτε και τις πηγές του πλούτου του.

Άλλη γυναίκα που τραβούσε την προσοχή του κοινού, ήταν η ώραία Ντόροθυ Κόξεν, μια εύθυμη αλλά έξαιρετικά ώραία ζωντοχήρα, η όποια μολονότι είχε σκανδαλώδες παρελθόν, εξακολουθούσε να είναι περιζήτητη στις κοσμικές συγκεντρώσεις. Και η τουαλέττα της ώραίας αυτής γυναίκας ήταν σωστό πολήμα και τα κοσμήματά που φορούσε ήταν βαρύτιμα, προπάντων ένα μονόπετρο που κρεμόταν από τον μαρμάρινο λαιμό της στο στήθος της, με μια λεπτή πλατινένια άλυσιδίτσα.

Άκουμπημένος σε μια κολόνα, ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ δεν ήξερε ποιά από τις δυο καλλονές να πρωτοθαυμάση μολονότι και η ντάμα του, η άρραβωνιαστική του Κόρα Στίλλμαν, την όποια είχε πάρει στο χορό, ούτε σε όμορφη ύστεροσε ούτε και σε χάρη.

Ξαφνικά, παρακολουθώντας με τα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ..

Ο Μ. Ντάλ και

ο Σούμερ... διασκεδάζουν

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μάτια την εύθυμη ζωντοχήρα Ντόροθυ Κόξεν που έχορευε εκείνη τη στιγμή με τον Πέτερ Μάκ Σούλιβαν, είδε κάτι που τον έκανε να τριψή τα μάτια του από την κατάπληξη, λές και δεν είχε πιστέψει στο φώς του! Την στιγμή ακριβώς που διέκοψε η τζάζ-μπάντ το πεταχτό φός που έπαιζε και οι καβαλλιέροι όλοι ύποκλινονταν μπροστά στις ντάμες τους, είδε τον Πέτερ Μάκ Σούλιβαν να άφαιρη με μια άστραπιαία ταχυδακτυλουργική κίνηση από τον λαιμό της εύθυμης ζωντοχήρας το περιφημο μονόπετρο, κόνοντας την λεπτή πλατινένια άλυσιδίτσα του! Κατόπιν, είδε τον έπιτήδειο λωποδύτη να πλησιάζη με τρόπο την ώραία Σάρμιαν Μάκ Σούλιβαν με την έξωτική όμορφιά, και να της βάζη με τρόπο το βαρύτιμο πετράδι στο χέρι.

Ο άριστοκράτης έχαμογέλασε!

—Ωστε αυτές ήταν οι πηγές του πλούτου του ζεύγους Πέτερ Μάκ Σούλιβαν! Τώρα που είδε ότι είδε, χαϊρόταν περισσότερο που πρό δέκα λεπτών της ώρας είχε ζητήσει τον ύποπτο χορό από την ώραία Σάρμιαν Μάκ Σούλιβαν. Χορεύοντας μαζί της θά κατόρθωναν ίσως να ψυχολογήση την γυναίκα με την έξωτική όμορφιά.

Και πραγματικά, ύστερα από πέντε λεπτά της ώρας, ο Μάρτεν Ντάλ έστρουβιλιζέτο με την ώραία γυναίκα στη μεγάλη αίθουσα του χορού. Ξαφνικά, ενώ χόρευε μαζί της και της ψιθύρισε κολακευτικές φράσεις στο αυτί, ένοιωσε το χέρι της μέσα στην τσέπη του φράκου του. Στην τσέπη του εκείνη δεν είχε τίποτα και γι' αυτό, όχι μόνο δεν άνηούχσε αλλά και κάμνοντας πως δεν είχε καταλάβει τίποτα, εξακολούθησε να χορεύη ως τη στιγμή που σταμάτησε άπότομα σαν άπολιθωμένος στη θέση του.

Το θέαμα που αντίκρισε ήταν ίκανό όχι μόνο να τον άπολιθώσει αλλά και να τον κάνει να λυγωθί στα γέλια!

—Άλλά τί κυττάζετε λοιπόν με τόσο περιέργεια; ρώτησε η ώραία λωποδύτρια.

Ο Μάρτεν Ντάλ της έδειξε ένα χορευτικό ζευγάρι που, χορεύοντας, πλησίαζε προς το μέρος τους.

—Αυτό το χορευτικό ζευγάρι;

—Δεν το βρίσκετε καμκό;

Και πραγματικά, ήταν καμκό. Η ντάμα ήταν μια χαριτωμένη κατάξανθη ώραία κοπέλλα ντυμένη με μια σεμνή τουαλετίτσα χρώματος φυσική. Ο καβαλλιέρος της, όμως, ένας παχύσαρκος και ροδοκόκκινος άντρας, άκαθόριστος

ήλικίας που, χορεύοντας, έδινε την εντύπωση όρθης άρκουδας!

— Γνωρίζετε αυτό το ζευγάρι;

— Βεβαίως! Η νέα είναι η μνηστή μου μίς Κόρα Στίλλμαν.

— Μπά! Είσθε, λοιπόν, μνηστευμένος;

— Το βρίσκετε παράδοξο λαίδη; Φρο-νείτε ίσως πως δεν έφθασα σε ηλικία γάμου;

— Βρίσκα πως άνήκετε στην κατηγορία των άνδρών εκείνων που μόνον όταν γηράσουν σκέπτονται την παντρεία.

— Το ότι είμαι μνηστευμένος δεν σημαίνει ότι θά παντρευθώ αύριο

— Άν η μνηστή σας είναι διατεθειμένη να περιμένη.

— Το ελπίζω από αυτήν.

— Και ο καβαλλιέρος της;

— Δεν τον βρίσκετε καμκό όπως χορεύει; Είναι γνωστός μου και για πρώτη φορά τον βλέπω να χορεύη.

— Καί... τί επάγγελμα κάνει;

— Ζωέμπορος!

— Και αν δεν μου λέγατε το επάγγελμα του θά μου το πρόδιδε το παρουσιαστικό του. Άλλά πως αυτός ένος ζωέμπορος κατόρθωσε να προσκληθί σ' αυτό το χορό στον όποιον προσεκλήθησαν μόνον άριστοκράτες;

— Μη κυττάτε! Αυτός είναι... έξαιρετικός ζωέμπορος! Τρυπώνει παντού. Γι' αυτό και στον κύκλο του τον άνόμασαν «Πασπαρτού».

Στο άναμεταξύ, το αταίριαχτο χορευτικό ζευγάρι τους έπλησίασε και ο Μάρτεν Ντάλ έούστησε.

— Άκριβή μου, να σοβ συστήσω την λαίδη Σάρμιαν Μάκ Σούλιβαν. Η μνηστή μου μίς Κόρα Στίλλμαν. Ο φίλος μου μιστερ Σούμερ ζωέμπορος!

Ο Σούμερ ξεροκατάπιε το σάλιο του για να μην άπαντήση, αλλά την ίδια εκείνη στιγμή παρατηρήθηκε ζωηρή κίνηση στην παραπλευρώς αίθουσα, άκούστηκαν επιφωνήματα καταπληξέως και η όρχήστρα διέκοψε άπότομα. Ένας φρακοφορεμένος κύριος έτρεξε συγκινημένος στον Σούμερ.

— Άρχηγέ!

— Τι τρέχει;

— Ο Λωποδύτης—Φάντασμα!

— Έ;

— Έκλεψε το μονόπετρο της Λαίδης Ντόροθυ από το λαιμό της!

— Πως αυτό;

— Άγνωστο! Πιθανόν και να χόρεψε μαζί της! Νά το έπισκεπτήριό του που βρέθηκε καρφτωμένο στην τουαλέττα της!

Ο Σούμερ έκύτταξε το έπισκεπτήριο λίγες στιγμές κι' ύστερα έλεγε άπομακρυνόμενος ενώ κύτταξε τον Μάρτεν Ντάλ στα μάτια:

— Άπόψε δεν θά γλυτώση από τις χειροπέδες μου!

Και άρχισε να διδη στα όργανά του διαταγές.

— Ωστε δεν είναι ζωέμπορος; Σιρά-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - ΝΤΑΛ

φηκε και ειπε η Σάρμια Μάκ Σούλιβαν στον Μάρτεν Ντάλ. Είναι ο διάσημος αστυνομικός επιθεωρητής Σούμερ;

— Μάλιστα λαίδη. Είναι ο διώκτης του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

Και οδηγώντας την ώραία λωποδύτρια στη θέση από την οποία την είχε πάρει την άφραση και απομακρυνόμενος από αυτήν έβαλε το χέρι του στην τσέπη του φράκου του και έπιασε το περίφημο μονόπτερο.

Δεν χρειάστηκε παρά λίγα δευτερόλεπτα για να καταλάβει την манουβρά των λωποδυτών και να καταστρώσει το σχέδιο της δράσώς του. Έβγαλε ένα επισκεπτήριο από την τσέπη του, έγραψε πάνω σ' αυτό κάτι με το μολυβάκι του και πλησιάζοντας στον Σούμερ ο οποίος ήταν κυκλωμένος από κατάπληκτους άριστοκράτες, εκόλλησε σχεδόν επάνω του για να του ψιθυρίσει:

— Σούμερ! Πρέπει να ψαχθούν όλοι!

— Άνδρες και γυναίκες!

— Αυτό θα γίνει τώρα άμέσως! αποκρίθηκε ο ινσπέκτορ χλωμός από το κακό του. Έδωσε ήδη διαταγές και κλείσανε οι πόρτες. Κανείς δεν θα βγί αν δεν ψαχθί προηγουμένως.

— Μπράβο ινσπέκτορ!

Και πλησιάζοντας τον Πέτερ Μάκ Σούλιβαν ο οποίος παρακολουθούσε τα γεγονότα σε μικρή απόσταση του ζήτησε το τσιγάρο του για να ανάψει το δικό του και του λέει άναβοντας και χειρονομώντας ζωηρά:

— Μά είναι αφάνταστο το θράσος αυτού του «Λωποδύτη-Φάντασμα» φιλάτε κυρίες! Νά το! μήση μέσα σε τόσο κόσμο! Είναι άπίστευτο!

ΤΟ ΜΟΝΟΠΕΤΡΟ ΠΑΙΖΕΙ... ΤΟ ΚΡΥΦΤΟΥΛΙ!

Ο Σούμερ ξερόβηξε μία στιγμή και κατόπιν εφώνασε προς όλο τον κόσμο:

— Κυρίες και κύριοι, λυπούμαι πολύ που το καθήκον μου με υποχρεώνει να ψάξω όλο τον κόσμο. Οι κυρίες θα ψαχθούν στο παραπλευρώς διαμέρισμα από μία γυναίκα που ανήκει κι αυτή στην υπηρεσία της «Σκότλαντ — Γουάρδ».

— Παρακαλώ να άρχισετε από έμένα, λέει ο Μάρτεν Ντάλ, προχωρώντας κοντά του και υψώνοντας τα χέρια του.

Ο Σούμερ τον έψαξε με εξαιρετική προσοχή χωρίς να βρή το περίφημο μονόπτερο.

— Η σειρά μου! λέει ο Πέτερ Μάκ Σούλιβαν προχωρώντας σαν αστισμένος.

Ο Σούμερ τον έψαξε και αυτόν με την ίδια προσοχή χωρίς να βρή το πετράδι και έτοιμαζόταν να καλέσει άλλον όταν παρατήρησε κάτι που άσπριζε στην δίπλα του πέτου του φράκου του:

— Τι έχετε εκεί;

— Ποι;

— Στο πέτο του φράκου σας... Για να δώ... "Α! ένα επισκεπτήριο καρφίτσωμένο!... Το «Λωποδύτη — Φάντασμα» και αυτό! Για να δοίμε... Κάτι σας γράφει!... Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ευχαριστών! Γιατί πράγμα σας ευχαριστεί, μίστερ, Σούλιβαν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

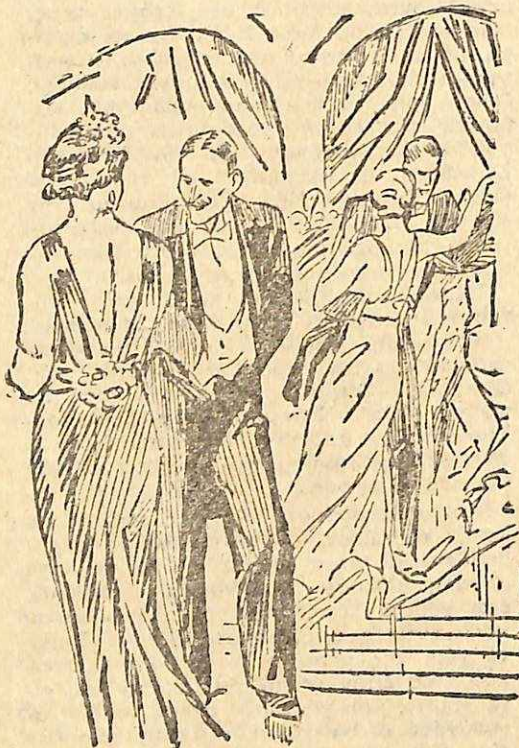
— Μά... Η κατάπληξή μου υποθέτω πως επέχει θέση άπαντήσεως στην έρώτησή σας. Για τί πράγμα με ευχαριστεί αυτός ο άγύρτης; Το μονόπτερο που έκλεψε δεν ήταν δικό μου. Τι μυστήρια είναι αυτά;

Ο ένας μετά τον άλλον ψάχτηκαν από τον ίδιο τον Σούμερ όλοι οι άνδρες.

Ψάχτηκαν και όλες οι γυναίκες από την υπάλληλο της «Σκότλαντ — Γουάρδ» χωρίς να βρεθί το μονόπτερο της εύθυμης ζωντοχώρας, η οποία κάμνοντας την ανάγκη φιλοτιμία άρχισε να γελάει με το πάθημά της.

Στο άναμεταξύ όμως ο Μάρτεν Ντάλ αποτραβηγμένος σε μία γωνιά σκεπτόταν:

— Ός έδω τα πράγματα πηγαίνουν θαυμάσια. Έγλέντησα άπόψε τόσο όσο δεν τό περίμενα. Χορός, τουαλέτες, διαφορετικές γυναίκες και περιπέτεια! Είναι κρίμα, όμως, να σταματήσει έδω η περιπέτεια. Πρέπει να συνεχισθί, όπως όποτε, για να ολοκληρωθί το γλέντι μου και... το γλέντι του Σούμερ! "Ας άνακεφαλαιώσουμε λοιπόν. Ο δίδεν πολυεκατομμυριούχος μίστερ Πέτερ Μάκ Σούλιβαν, έβούτηξε το μονόπτερο από τον λαιμό της εύθυμης ζωντοχώρας. Της καρφίτσωσε και στην τουαλέτα το έπι-

Αι εύρύτατες αϊθουσες του «Σεμίραμις-Ότέλ» ήταν έκείνο το θράδι κατάμεστες από έκλειτο κόσμο.

σκεπτήριο του «Λωποδύτη — Φάντασμα» για να φορτώσει την κλοπή στο ένεργητικό ενός τρίτου. Προβλέποντας ότι θα γίνει σωματική έρευνα, έβαλε την διορφή δίδεν σύζυγό του να μολίξει το μονόπτερο στην τσέπη. "Ετσι, σε περίπτωση σωματικής έρευνας δεν θα βρισκόταν επάνω του αλλά επάνω μου! "Αν δεν γινόταν σωματική έρευνα, ή θα δέχομουν σίτη μου έπισκεψη άνεπιθυμητών για να μου πάρουν το μονόπτερο ή ή ώραία αυτή λωποδύτρια θα ξαναχόρευε μαζί μου για να μου τό ξαναπάρη από την τσέπη. Δεν μπορούσε να φαντασθί ότι θα τό έρριχναν στην τσέπη του Σούμερ! Τώρα, όμως, σ' όν είδε πως τό έρριξε στην τσέπη του Σούμερ, γιατί τον είδα πως με είδε, το μονόπτερο κινδυνεύει! Ο Σούμερ που έψαξε όλο τον κόσμο για να τό βρή και που δεν φαντάζεται πως τό έχει στην τσέπη του αυτή τη στιγμή δεν θα προσέξη αν τον πλησιάζουν και θα τό τό πάρουν! Πρέπει λοιπόν το μονόπτερο να βγί ή οποσδήποτε από την τσέπη του Σούμερ

και να ξαναπάη στην τσέπη... του Πέτερ Μάκ Σούλιβαν! "Ενα πράγμα μόνο δεν έέρω. Το λωποδυτικό αυτό ζευγάρι γνωρίζει ότι έγώ είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ή μου έρριξε το μονόπτερο στην τσέπη μου όπως θα τό έρριχνε στην τσέπη του πρώτου τυχόντος; Αυτό θα τό εξετάσουμε άργότερα. Για την ώρα άς άλλάξη ή κρύπτη του πολύτιμου πετράδιου.

Και πλησιάζοντας τον Σούμερ έξανακόλλησε επάνω του για να τό πη:

— Έλπίζω, Σούμερ, πως ύστερα από τα άποψινά τουλάχιστον, θα πάψης να υποψιάζεσαι πως έγώ είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ο Σούμερ τόν εκύτταξε πεισματωμένα και ρώτησε κουνώντας το κεφάλι του σάμπως να μονολογούσε:

— Ποι να τό έκρυψε ο σατανάς; Γελώντας, ο Μάρτεν Ντάλ, άπομακρύνθηκε από τον Σούμερ για να πλησιάσει τον Πέτερ Μάκ Σούλιβαν ο οποίος συζητούσε με την ώραία Σάρμια και κύκλο θαυμαστών της. Έλαβε μέρος και αυτός στη συζήτηση καυτηριάζοντας την αστυνομία που δεν κατάρθωσε να άπαλλάξη το Λονδίνο από αυτόν τον εφιάλτη και σε λίγο όλοι μαζί περνούσαν στον μπουφί να πάρουν ένα άναψυκτικό.

Όπως ήταν έπόμενο, ύστερα από την κλοπή της πολύτιμης πέτρας ο χορός δεν ήταν δυνατό να διαρκέσει ως τις πρωινές ώρες. Ο ένας μετά τον άλλον έφευγε και έτσι, μία ώρα μετά την σωματική έρευνα οι αϊθουσες έρημωνονταν.

Ο Μάρτεν Ντάλ βγήκε με την Κόρα Στίλλμαν και με τον Σούμερ. Οι δυο φίλοι συνάδεψαν την Κόρα στο σπίτι της και κατόπιν ή κομψή κούρσα του Μάρτεν Ντάλ έπηρε την διεύθυνση του σπιτιού του Σούμερ. Κατάπληκτος, όμως, ο Σούμερ, παρατήρησε ότι ο φίλος του έφ' όσον πλησιάζαν στο σπίτι του ηδύκανε την ταχύτητα της κούρσας αντί να την λιγοστεύη και πέρασε μπρός από την πόρτα του σαν βολίς.

— Τι κανείς Μάρτεν; Τό περάσαμε το σπίτι μου!

— Τό ξέρω στραβά άνθρωπε! Δεν είδες στο άπέναντι πεζοδρόμιο, πως μία γυναίκα και ένας άντρας κύτταζαν την πόρτα σου;

— Τους είδα.

— Σοι φέρανε το μονόπτερο που δεν μπήκαμε να τό βρής ψάχνοντας όλον τό κόσμο!

— "Ε; Μή με τρελλαίνεις!

— Πάμε να παραλάβουμε τον Τσάο—Τι λν και όπου να φθάσουμε σπίτι του θι σου πω την δλη манουβρά.

ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΟΥΜΕΡ!

"Υστερα από μία ώρα, τρεις σκιές σταματούσαν στην σκοτεινή δενδροστοιχία, άπέναντι από το σπίτι του Σούμερ. "Ήσαν ο Μάρτεν Ντάλ, ο Σούμερ και ο Τσάο—Τσέν τον οποίον ο Μάρτεν Ντάλ είχε μεταμφιεσει... σε Σούμερ!

Ο Κινέζος έπηρε το κλειδί της πόρτας του Σούμερ, προχώρησε με βήμα σταθερό προς αυτήν, την άνοιξε και μπήκε μέσα στο σπίτι σπρώχνοντάς την ξοπίσω του χωρίς, όμως, να την κλείσι ολότελα. Τού είχαν πη που ακριβώς βρισκόταν ο διακόπτης του ηλεκτρικού και προχώρησε προς αυτόν σιωποφυρίζοντας ένα τραγουδάκι όπως, άλλως τε, έκανε κι ο ίδιος ο Σούμερ μπαίνοντας κάθε βράδυ στο σπίτι του. Ξαφνικά, δέχθηκε κατά πρόσωπο μία δυνατή άχτίδα φωτός. Στο κεφαλόσκαλο βρισκό-

ταν μία γυναίκα που φορούσε προσωπίδα και που κρατούσε στο άριστερό της χέρι ένα κλεφτοφάναρο και στο δεξί της ένα αυτόματο πιστόλι.

— Πάνω τα χέρια! διέταξε σκοπεύοντας τον.

Ο δίδεν Σούμερ ύψωσε σαν πανικόβλητος τα χέρια του.

— Άνέβαινε τώρα τα σκαλιά με τα χέρια υψωμένα!

Ο Τσάο—Τσέν άρχισε να ανεβαίνει άργά-άργά τα σκαλοπάτια και σταμάτησε τρία σκαλοπάτια κάτω από αυτήν ρωτώντας:

— Τι θέλεις από έμένα;

— Τώρα θα δής.

"Ενας άντρας φρακοφορεμένος αλλά με προσωπίδα κι' αυτός που τον έκρυβε ως εκείνη τη στιγμή με τό σώμα της, παρουσιάσθηκε λέγοντας ειρωνικά:

— Θα υποστής και συ ινσπέκτορ σωματική έρευνα άπόψε!

Και λέγοντας αυτά, άπλωσε τα χέρια του στις τσέπες του γιλέκου του δίδεν άστυνομικού.

Και έαφνικά, με ταχύτητα άστραπής, έγινε κάτι τό αφάνταστο, κάτι τό άπίστευτο. Τέλειος γνώστης της γιανωνέζικης πάλης «ζίου-ζιτσου» ο Τσάο—Τσέν τον άρπαξε από τη μέση, τον σήκωσε ψηλά με τό κεφάλι κάτω και τά πόδια πάνω και τον έτίναξε κατά της προσωπίδοφόρου ή όποια τά είχε χάσει και δεν έτόλμησε να πυροβολήση για να μη σκοτώση τον σύντροφό της. Πέφτοντας επάνω της ο προσωπίδοφόρος, γαντζώθηκε, άθελά του, σ' αυτήν, άρπάζοντάς της τα πόδια με τα χέρια του και τό κεφάλι με τα σκέλη του! "Ετσι κατρακύλησαν σαν βαρελάκια τις σκάλες τη στιγμή που άκούγόταν ο κρότος του ηλεκτρικού διακόπτου, και, πριν άκόμη συνέλθουν και οι δυο από την δυνήρη τους έκπληξη, ένοιώσαν ο καθένας στον κρόταφό του από μία κάννη περιστρόφου.

— Τσάο, βγάλε τους τις προσωπίδες! διέταξε, γελώντας, ο Μάρτεν Ντάλ. Μπρί! Καλέ τί βλέπω! "Ο σερ και ή λαίδη Μάκ Σούλιβαν! Φέρατε στον ινσπέκτορ Σούμερ τό περίφημο μονόπτερο της εύθυμης ζωντοχώρας; Τσάο! Λάβε παρακαλώ τον κόπο να τό πάρης από τό τσάπακι του γιλέκου του τζέντλεμαν! Νά τό μονόπτερο που γύρευες στις τσέπες όλων μας Σούμερ! "Εμπός τώρα! Δείξε στην λαίδη και στον τζέντλεμαν τί ώραία βραχιόλια έχεις στην τσέπη σου!

Και ενώ ο Σούμερ περνούσε τις χειροπέδες στο λωποδυτικό ζευγάρι, ο δίδεν Άμερικανός πολυεκατομμυριούχος που στην πραγματικότητα ήταν ένας γκάγκστερ, ψιθύριζε λυσσώνοντας:

— Στην τσέπη μου τό είχα οϊπόν;

HERMAN LANTON

Η σοφία των αρχαίων

— Όσα κατηγορής στο γείτονά σου, μην τα κάνης σ' ο ίδιος.

(Φαλής)

— Άνθρωπος άχάριστος δεν μπορεί ποτε να γίνει φίλος.

ηΜένανδρος)

— Πρέπει να ριψοκινδυνεύσω, άσχετο αν θα επιτύχω ή όχι.

(Ευριπίδης)

— Τό χρυσάφι άνοίγει και τό "Αδη τις πόρτες.

(Μένανδρος)

Μαρκόνι, ο μάγος του 20^{ου} αιώνος

Ο ύδεις προφήτης εν τη έαυτού πατρίδι... λέγει το Ευαγγέλιο. Τό προαιώνιο αυτό ρητό θα μπορούσε να ληθί και για τον Μαρκόνι. Υπήρξε και μένει ο μεγάλος ευεργέτης της ανθρωπότητας, ένας από τους μεγαλύτερους συγχρόνους, μαζί με τον Έδισον. Και όμως όχι μόνον ή πατρίδα του, αλλά και αυτή ή οίκογένειά του τον άγνόησε στην αρχή, τού άνήθηκε κάθε ύποστήριξη. "Ετσι ο Μαρκόνι κατέφυγε στην Άγγλία όπου βρήκε και ήθικη αλλά και υλική πρό παντός ύποστήριξη για τις πολυδάπανες έρευνές του.

Στά 1874 γεννιόταν στην Βολωνία της Β. Ιταλίας ένα άδύνατο καχεκτικό παιδάκι! Οι γονείς του, και όσοι τό είδαν, μηδές

Ο ΜΑΡΚΟΝΙ

του γιατρού που ξεγέννησε την μητέρα του, εξαίρουμένου, είπαν ότι δεν θα μπορούσε να ζήση τό χλωμό αυτό πλάσματάκι.

Εν τούτοις, έξησε, για να διαφεύγη άργότερα και τις άκαισιόδοξες προσφύσεις όλων των άλλων, που είχαν χαρακτηρίσει τον μελετηρό και έρευνητικό εκείνο νέο για τρελλό και φαντασιόληπτο.

Τό παιδί αυτό, ήταν ο Γουλιέλμος Μαρκόνι.

Ο πατέρας του ήταν μηχανικός και ή μητέρα του μία Ίρλανδή, ή όποια είχε έλθει στην Ιταλία να μελετήσει τα καλλιτεχνήματά της. Ο χαρακτήρ λοιπόν του παιδιού, ήταν προωρισμένος να ύποστή την διπλή αυτή επίδραση: του πατέρα του, που τού έδωσε την άγάπη προς τις επιστημονικές έρευνες, και της μητέρας του που τού έδωσε μία καλλιτεχνική ψυχή.

Όταν τό παιδί μεγάλωσε, τό θέλησε στο λύκειο τού Λιόρνου και όταν τελείωσε, στο Πανεπιστήμιο της Βολωνίας και από εκεί έστειλαν τον νεαρό Μαρκόνι στην Φλωρεντία και μετά στην στρατιωτική ακαδημία του Λέγκχορν.

Από νωρίς, ο Γουλιέλμος έδειξε την άγάπη του για τα επιστημονικά προβλήματα. Ήταν ή έποχή που ο Μάξουελ μιλούσε για ηλεκτρομαγνητικά κύματα και οι σοφοί, μελετούσαν με μεγάλη προσήλωση τα τεχνικά ηλεκτρικά φαινόμενα.

Ο Μαρκόνι, ήταν τότε είκοσι έτών. Τό γενικό ρεύμα παρέσυρε κι' αυτόν, και άρχι-

σε να καταγίνεται με τό πρόβλημα της επικοινωνίας χωρίς σύρμα. Η ιδέα της χρησιμοποίησης των νέων κυμάτων για την άποστολή τηλεγραφημάτων είχε έλθει επίσης και στον Άγγλο σοφό Λότζ, ο ο οποίος κατά τα 1894 είχε κατορθώσει να στείλη και να πάρη διάφορα σήματα σε μικρή απόσταση.

Ο νεαρός Μαρκόνι θέλησε να κάνη κάτι στο Ίνστιτούτο. Έπιιδιδόντανε από καιρό σε πειράματα.

Στά 1894 ήγνε σ' ένα χωριό των Άλπεων. Όχι όμως για να ξεκουρασθί και να περάση τό καλοκαίρι του, αλλά για να συνείση π' ό αποτελεσματικά τις μελέτες του. "Από τις Άλπεις γύρισε φτωχότερος άπ' ότι είχε πάγει, άφού είχε ξοδέψει όλες τις οικονομίες του για να αγοράζή διάφορα υλικά, αλλά πλούσιος σε θετικά συμπεράσματα. Τότε, για πρώτη φορά, θέλησε να εγκαταστήσει ένα καλλίτερα εφωδιασμένο επιστημονικό εργαστήριο στην πατρική δύλλα, ο πατέρας του όμως άνήθηκε κατηγορηματικά να τού τό επιτρέψη.

— Δεν έννοώ, τού είπε, να ιδώ τό σπίτι μου να άνατινάζεται στον άέρα!

□ □

Πέρασε ένας χρόνος μελέτης, έρεύνης, πειραματισμών, συνεχούς, μ' άλλα λόγια εργασίας και τέλος ήλθε ή στιγμή του άποφασιστικού πειράματος. Ο Μαρκόνι είχε κατασκευάσει τον πρώτον του ραδιοφωνικό και τον είχε στήσει στην σοφίτα του σπιτιού του. Σε απόσταση έκατό μέτρων, τοποθέτησε τον άποδέκτη. Έβγαλε δίπλα του τον κηπουρό του πατρικού σπιτιού με την παραγγελία, αν άκούσει τρεις μικρούς κτύπους, να κουνήσθι το μαντήλι του. Σε λίγο τό πείραμα άρχισε και ο Μαρκόνι έδλεπε όλος χαρά τον κηπουρό του να τού κουνά από κάτω τό μαντήλι του. Τό πείραμα είχε επετύχει! Ο άσύρματος, ο ραδιοηλέγγραφος είχε άνακαλυφθί!

"Ήταν πια ο θρίαμβος!

Στά 1896 πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για την εφεύρεσή του, αλλά κανείς άκόμη, δεν είχε καταλάβει τη σημασία της εφευρέσεώς του αυτής. Άπεναντίας, τον άπογοήτευαν οι άρμόδιοι όσο μπόρεσαν περισσότερο!

"Ετσι ο Μαρκόνι έφυγε για την Άγγλία όπου τον κατάλαβαν καλλίτερα και τον άποστήριξαν χρηματικά.

Μερικούς μήνες άργότερα τα κύματα του περνούσαν την Μάγχη και συνέδεσαν την Άγγλία με την Γαλλία! Ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος. Οι έφημερίδες έγραψαν διθυράμβους και οι ρεπόρτερς πλημμύρισαν από παντός τό σπίτι του νεαρού σοφού.

Στά 1901 έπικοινωνούσε ραδιοηλεγραφικώς με την Άμερική!

Τό πρώτο S.O.S. έξαπολύθηκε μόλις κατά τό 1909. Τότε τα βαπόρια μπόρεσαν να εφωδιασθύν με μηχανήματα άσύρματος. Τό πρώτο βαπόρι που χρησιμοποίησε τον άσύρματο σε ώρα ανάγκης ήταν τό "Ρεπιούμπλικ» που είχε συγκροτηθί στα άνοιχτά της Μασαχουσέτης, στην Άμερική, με τό φορηγό «Φλορίντα».

Γυναικείες

ΜΟΔΑ

ΠΡΩΤΕΣ ΔΡΟΣΙΕΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Το συμπαθητικό γραμματάκι μιάς νεαρής αγνώστης φίλης μου με αναγκάζει να γράψω πάλι μερικές λέξεις για κάποιο θέμα με το οποίο έχω ασχοληθεί και άλλοτε.

Μοδ γράφει, λοιπόν, η αγνώστη αναγνώστριά μου ότι είναι ύγιεσάτη, έχει τούς γονείς της, τ' αδελφία της, όλα της τὰ καλά, τέλος πάντων, και όμως δεν είναι εύτυχισμένη.

Θα νομίσετε ίσως ότι έχει κάποιο άτυχο αίσθηματάκι; Όχι, ούτε αυτό δεν συμβαίνει. Άπλούστατα, η μικρή μου φίλη δεν έχει έρωτευθεί κανένα άκόμη και έπειδή είναι... 21 χρόνων βρίσκει ότι είναι άρκετά μεγάλη πιά και έχασε κάθε έλπιδα ν' αγαπήσει!

Μά, αγαπητό μου παιδί, πιστέψες αλήθεια ότι έπειδή τὰ περισσότερα σύγχρονα κορίτσια συνηθίζουν να ένθουσιάζονται εύκολα από τὰ 15 και τὰ 16 τους χρόνια και να θεωρούν άπαραίτητο σχεδόν να έχουν «φίλο» προτού γίνουν 20 χρόνων, πιστέψες ότι ένα σοβαρό κορίτσι δεν έχει πιά έλπιδα να έρωτευθεί ύστερα από τὰ 20 του χρόνια; Θά ήταν άστοιό.....

Η αγάπη δεν έρχεται κατά παραγγελία ή σε ώριμμένη ηλικία. Η καρδιά δεν υποτάσσεται σε έποχές, σε κανονισμούς και σε έπιταγές. Έχει τούς δικούς της νόμους και δεν αναγνωρίζει άλλους.

Το ότι κανείς από τούς νέους που γνώρισε δεν έκανε την καρδιά σου να χτυπήσει, δεν αποκλείει καθόλου να αγαπήσεις μεθαύριο κάποιον άνδρα που θά είνε πλασμένος για να σε νοιώσει. Είσαι ένα παιδί άκόμα, όσο και αν δίνης τόση σημασία στα 21 χρόνια σου. Όταν περάσουν λίγα χρόνια άκόμη θά γελάς για την σημερινή σου άφέλεια.

Και όταν γνωρίσεις την χαρά της αγάπης και τον πόνο της — γιατί μαζί με την χαρά της αγάπης είναι πάντα σχεδόν συνυφασμένος κι ο πόνος — θά συλλογισθείς ίσως με κάποια νοσταλγία τὰ σημερινά ξένοιαστα χρόνια σου, την ελεύθερη, υπερέμφανη καρδιά σου....

Τώρα, όμως, δεν σου δίνω πολύ άδικο που παραπονιέσαι. Η καρδιά της γυναίκας είναι πλασμένη για την αγάπη και δεν θάθελε να την στερηθεί έστω και όταν άκόμη κινδυνεύει να πονέει και να θυσιασθί γι' αυτήν.

ΛΟΡΔΑ

Ένα μοντέρνο κοστούμι για αγοράκι 8-12 χρόνων

μόδας» τὰ οποία είναι πολύ διαφορετικά και αντίθετα τὸ ένα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Βλέπομε λ. χ. ἕνα καπέλλο πὸν ἀφίνει ἀκάλυπτο περισσότερο ἀπὸ τὸ μισὸ κεφάλι καθὼς τοποθετεῖται ἐντελῶς πίσω, καὶ ἕνα ἄλλο καπέλλο πὸν εἶναι τοποθετημένο ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ φρύδι καὶ ἀφίνει ἀκάλυπτο τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ.

Μὲ μιά λέξη δὲν εἶναι πιά ἀνάγκη γιὰ νὰ εἶναι ἐντυμένες τῆς μόδας» οἱ γυναῖκες νὰ μοιάζουν μὲ ἐσωτερικὲς μαθητρικὲς σχολεῖου ντυμένες ὅλες μὲ τὴν ἴδια ὁμοιόμορφη στολή.

□ □

Γιὰ τὸ πρῶτ' λ. χ. ὑπάρχουν μαντῶ πολλῶν εἰδῶν. Ἀλλὰ ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ ἕνα μαντῶ ἀνοιχτόχρωμο «σινέ» σὲ φόρμα κλασσικὴ, μὲ ἕνα «πάτ» πίσω γιὰ νὰ ἐφαρμόζῃ καλύτερα. Τὰ ἄλλα εἶναι σὲ φόρμα τρουά-κάρ, ἴσια καὶ φαρδεῖα. Φυσικὰ μένει πάντα στὴ μόδα καὶ τὸ «ἀνδρικό» μαντῶ μὲ τὰ ρεβέρ καὶ τὴ ζώνη ἀν καὶ αὐτὸ περιορίζεται κυρίως γιὰ τὸ ταξίδι καὶ τὸ σπόρ.

Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῶν μοντέρνων μαντῶ εἶναι ὅτι ἐξακολουθοῦν πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ κουμπώνουν καὶ νὰ εἶναι «ριχτά» καὶ μᾶλλον φαρδεῖα.

Υπάρχουν καὶ μερικὲς ρεδιγκότες πολὺ ἐφαρμοστές στὴν μέση, μ' ἕνα μόνον κουμπὶ καὶ γαρνιρισμένες πίσω μ' ἕνα «καπυσόν». Οἱ ρεδιγκότες αὐτὲς εὐνοοῦνται ἀπὸ τίς πολὺ ψηλὲς κομψὲς κυρίες.

Πολὺ τῆς μόδας ἀκόμη εἶναι τὰ μαντῶ σὲ φόρμα ἀκαθόριστη καὶ φαρδεῖα μὲ ἕνα μικρὸ γυριστὸ γιακαδάκι πὸν δένει ἐμπρὸς μὲ μιά μεγάλη γραβάτα ἀπὸ ταφτὰ ἢ πικέ.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Τὸ πράσινο σκούρο σακκάκι μὲ κόκκινα τετραγωνάκια, τὸ πράσινο μονόχρωμο πανταλόνι, ἢ πράσινη γραβάτα μὲ σχέδια κόκκινα, τὸ πράσινο ποκάμισο καὶ οἱ πράσινες κάλτσες μὲ γραμμὲς μπορντῶ, νὰ τί ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν μόδα γιὰ τὴν σπορτὶφ ἐμφάνιση τοῦ κυρίου. Ἀς προσθέσωμε ὅτι θά κλέξῃ παπούτσια πράσινα σκούρα ἢ κίτρινα.

ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ ΔΙΧΡΩΜΕΣ

Τελευταίως θεωρεῖται πολὺ μοντέρνο νὰ κρεμάτε ἀπὸ τὴν μιά πλευρὰ τοῦ παραθύρου ἕνα βουαλάξ ὀριζιμένου χρώματος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἕνα βουαλάξ ἀντιθέτου χρωματισμοῦ.

ΚΟΜΙΕ ΑΠΟ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

Γὰ νέα κολλιὰ ἀπὸ πορσελάνη ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα λουλούδια, τριαντάφυλλα, κλπ.

σεήιδες

τάφυλλα, πανσέδες κλπ. περασμένα ὅσα ἕνα λεπτὸ κορδονέττο.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι δὲν μᾶς ένθουσιάζουν καὶ πολὺ γιὰτὶ μοιάζουν λῖνο μὲ πένθιμες διακοσμῆσεις...

ΤΑ ΓΕΡΑΝΙΑ

Τὰ λουλούδια καὶ τὰ φύλλα τοῦ γερανίου εἶναι μιά γαρνιτούρα πὸν συνηθίζεται πολὺ, τοποθετημένη σὲ τοῦφφα στὸ ρεβέρ τῆς μικρῆς πρωϊνῆς βέστας, στὴν ζακέττα τοῦ σκούρου καὶ αὐστηροῦ ἀπογευματινοῦ ταγιέρ.

Κάνουν ἐπίσης ἀποκλειστικὰ μὲ γεράνια κάτι χαριτωμένες τόκες πολὺ κομψές.

ΣΩΑ ΤΗΣ ΜΠΟΥΤΟΝΙΕΡΑΣ

Τὰ ζῦα—πορτ-μπονιέρ — κάνουν σοβαρὸ συναγωνισμό στὰ λουλούδια γιὰ τὴν διακόσμηση τῆς μπουτονιέρας τοῦ ταγιέρ μας. Κι' εἶται μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ στὸ ρεβέρ τῆς ζακέττας ἀντὶ μιάς γαρδένιας ἢ ἐνὸς γαρύφαλλου, ἐνὸς τριαντάφυλλου ἢ μιάς τούφφας ἀπὸ μαργαρίτες, μιά χρυσὴ ἀράχνη, μιά μικροῦλα σαύρα, ἕνα μικροσκοπικὸ λευκὸ ποντικάκι! Μᾶς χρειάζονται βλέπετε κάτι καινούργιο... Βέβαια τὰ λουλούδια εἶναι ὠραιότερα, ἀλλ' αὐτὸ ἂς μείνῃ μεταξύ μας!

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Κολλιὰ καὶ βραχιόλια στὴν Ἀναγεννήσεως μὲ σμάλτα, μέταλλα καὶ χρωματιστὲς πέτρες, φοροῦνται ἐπάνω σὲ ἀπλούστατα φορέματα σὲ χρωματισμοὺς σκούρους καὶ αὐστηροὺς.

ΔΙΠΛΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Έχετε πάντα δύο γαρνιτούρες ἐντελῶς διαφορετικὲς γιὰ τὸ ἴδιο φόρεμα. Ἀλλάζοντας τὸν γιακά σας καὶ τὰ παραμέντα σας ἀπὸ τούαλ πικέ λευκὸ, θά ἀποκτήσετε ἀπὸ τὸ ἴδιο φόρεμα ἕνα φόρεμα πικέ ἀμυγιά. Μιά μικρὴ ἐσάρπα ἀπὸ μουςσελίνα ἐμπριμὲ δεμένη γύρω στὸν λαιμό, γάντια χρωματιστά, ζώνη ἐπίσης χρωματιστὴ ἀσορτὶ μὲ τὰ γάντια σας καὶ τὸ ἐμπριμὲ τῆς ἐσάρπας σας.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΛΥΣΙΜΟ ΛΕΥΚΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

Ἄν φοβᾶσθε μήπως τὰ λευκὰ μεταξωτά σας κιτρινίσουν στὸ πλύσιμο, βυθίστε τα σὲ γάλα. Ὑστερα περάστε τα ἐλαφρὰ μὲ

λουλάκι ἀφοῦ τὰ πλύνετε πολὺ γρήγορα.

Μὴν περιμένετε, όμως, νὰ ἔχουν χάσει ὁλοσδιόλου τὴν πρωτινὴ τους λευκότη-

τα γὰ νὰ τὸ κᾶντε αὐτὸ.

ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΖΕΡΣΕΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΚΟ

Έτοιμάστε νερὸ τοῦ Παναμά καὶ ὅσῳ φῆστε τὸ νὰ κρυώσει. Βουτήξτε αὐτὰ πὸν ἔχετε νὰ πλύνετε στὸ μπάνιο αὐτὸ καὶ τρίψτε τα ἐλαφρὰ. Ἀποφύγετε τὸ έντονο τρίψιμο.

Ὑστερα χωρὶς νὰ τὰ στραγγίσετε τὰ κρεμάτε στὴν σκιά τοποθετώντας ἐπάνω τους ἕνα ὕφασμα λευκὸ καὶ στεγνὸ πὸν δὲν θά βγάλῃ χνούδι.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ

ΤΗΣ ΒΟΥΡΤΣΑΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Ἄν ἡ βούρτσα τῶν μαλλιῶν σας ἔχει γίνῃ πολὺ μαλακὴ, τὴν βάζετε ἐπὶ δέκα λεπτὰ σὲ ἀμμωνία κι' ὕστερα τὴν βάζετε νὰ στεγνώσῃ στὴν σκιά σὲ ἕνα δωμάτιο ζεστὸ καὶ πέντε λεπτὰ στὸν ἥλιο.

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ ΣΑΣ

Τὰ πιάνο δὲν ἀγαποῦν τὰ ρεύματα. Ἀποφεύγετε, λοιπόν, νὰ τοποθετήσῃτε τὸ δικὸ σας ἀνάμεσα στὴν πόρτα καὶ τὸ παράθυρο ἀντ' ἀνοίγετε συχνὰ. Ἐπίσης ἡ πολλὴ ζέστη τὰ βλάπτει.

Ἄν ἔχετε ἕνα πιάνο ὀρθοῦ μὴν τὸ παραφορτώνετε μὲ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα καὶ μπιμπελὸ ἐκτός ἀντῶχετε μόνο γιὰ φιγούρα.

Τὰ σκεπάσματα πνίγουν τὸν ἥχο, οἱ πορσελάνες καὶ τὰ κρύσταλλα χτυποῦν καὶ κουδουνίζουν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ βάζα μὲ τὰ λουλούδια, τὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο γεμίζονται εἶναι ὀλέθριο γιὰ τὴν ὑγεία τῶν χορδῶν.

Ἐξαφανίστε τα ὅλα αὐτὰ ὅσο εἶναι δυνατόν.

Ξέρετε ἐπίσης ὅτι ἕνα πιάνο ἴσο δὲν πρέπει νὰ τοποθετήται κολλητὰ ἐπάνω στὸν τοῖχο, πάντοτε ἔξ αἰτίας τοῦ ἥχου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸ βάζετε ἐπάνω σὲ μικρὰ κρύσταλλα γιὰ ν' ἀποφεύγετε ἢ ἄμεσος ἐπαφὴ τοῦ μὲ τὸ χαλὶ.

Τὸ ξεσκόνισμα τῶν πληκτρῶν πρέπει νὰ γίνῃται συχνὰ. Ἡ χρῆσις τοῦ φτεροῦ εἶναι προτιμότερη ἀπὸ τὸ ξεσκονόπανο πὸν θά μπορούσε νὰ καταστρέψῃ τὸ ἐλεφαντόδοντο. Μολαταῦτα, ἀν βρωμίσουν παρ' ὅλες τίς φροντίδες σας, χρησιμοποίηστε ἕνα κομμάτι ὕφασμα πολὺ μαλακὸ βρεγμένο μὲ ἄλκοολ γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε.

Τὸ ἔξοιο τοῦ πιάνου θά τὸ περιποιηθεῖτε ἀναλόγως τοῦ εἶδους τοῦ. Δηλαδή, ἕνα πιάνο ἀπὸ βερνικωμένο ἄκαζοῦ θά σκουπίζεται μ' ἕνα μεταξωτὸ πανί, ἕνα ἕνα πιάνο ἀπὸ γυαλιστέρη καρδιά θά γυαλίζεται ὅπως καὶ τὰ ἄλλα καρυδένια ἔπιπλα.

ΟΙ ΣΚΟΡΟΙ ΤΩΝ ΧΑΛΙΩΝ

Γιὰ νὰ καταστρέψετε ἀποτελεσματικὰ τούς σκούρους ἐνὸς χαλίου, βυθίστε ἕνα κουρέλι σὲ διάλυση νεροῦ πολὺ ζεστοῦ καὶ ἀμμωνίας. Ἐπειτα τὸ βάζετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη τοῦ χαλίου καὶ τὸ σιδερώετε ἀργά-ἀργά. Ἐπιμένετε πρὸ πάντων στὰ μέρη πὸν ὑπάρχουν φολιᾶς σκούρων.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΡΥΤΙΔΕΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Στὲς περισσότερες ἐπιστολὲς πὸν παίρνω

για να μη πω σ' όλες μέσα στις άλλες συμβουλές που μου ζητάνε είναι και για τις περιφερειακές ρυτίδες των ματιών καθώς και για τις ρυτίδες που σχηματίζονται στις γωνίες των χειλέων. Στα δύο αυτά μέρη του προσώπου κι' ιδίως στα μάτια, το δέρμα ρυτιδώνεται πιο εύκολα γιατί είναι πιο λεπτό κι' οι γραμμάτσες του προσώπου εκεί πιο συνειδημένες. Γι' αυτό τον λόγο η περιποίηση εκεί είναι επιβεβλημένη κι' έντελώς ξεχωριστή και διαφορετική από την άλλη περιποίηση του προσώπου. Κι' αυτή η ιδιαίτερα περιποίηση είναι πιο απαραίτητη, γιατί δυο καλοσχηματισμένα μάτια δίχως ρυτίδες και χωρίς φουσκάματα και κοκκινάδες φθάνουν αυτά και μόνο για να σας χαρίσουν τον τίτλο της ωραίας, ανεξαρτήτως των άλλων χαρακτηριστικών σας.

Επειδή λοιπόν το θέμα είναι απόλυτος άναγκη να μην ερχονται σε καμμία επαφή με σαπούνι όποιοδήποτε είδους, με καλλωπιστικά φάρμακα και με διάφορες ποιάδες του προσώπου. Μόλις αντιληφθήτε έρεθισμό, πρήξιμο ή κοκκίνισμα στα μάτια σας διαλύστε ένα κουταλάκι βορικού μέσου σ' ένα ποτήρι πολύ κοχλασμένου νερού, και αφού λίγο χλιάνει, τότε με βαμβάκι πλύνετε τα, θάζοντας κατόπιν μερικές θερμές κομπρέσσες με την ίδια διάλυση.

(Το τέλος στο προσεχές)

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Η δηλητηριώδης άραχνη

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

οδίφου. Η στιγμή ήταν τραγική. Σε λίγο η άραχνη θ' άκουμπούσε ένα γυμνό μέρος του σώματος του σέρ Χένρυ και ο τραγικός θάνατός του θα έπερχόταν άκαριαώς. Το σχέδιο του δολοφόνου, το τόσο πρωτότυπο, θα εξετελείτο κατά γράμμα.

Τα δάχτυλα του Σρίμπτον σφίχτηκαν σ' ένα χρόνο μαζί με τα δόντια του. Ένα, δύο, τρία....

Ένθ' όμως η άραχνη άπείχε ολίγους πόντους από την μύτη του παγωμένου από τον τρόμο και τη φρίκη Μάριστ, ένα πράγμα εξακοντίστηκε άθόρυβα κάτω από το τραπέζι και του κατέστρεψε το σχέδιο στην πιο κρίσιμη στιγμή.

Ο δολοφόνος τώρα κρατούσε μόνον μία κομμένη κλωστή, ένθ' η άραχνη είχε εξαφανισθή: Είχε πέσει θύμα των νυχτών της γατούλας του φυσιοδίφου. Το μικρό ζώο, του οποίου η παρουσία στο δωμάτιο είχε παραβλεφθή από τον Σρίμπτον, είχε επέμβει και κατεπαράραξε τώρα την δηλητηριώδη άραχνη, χωρίς οκτισμό. Παρόμοιο κατόντημα του φονικού του σπλου δεν το είχε φαντασθή ποτέ του.

Μόλις συνήλθε από την κατάπληξη, ο Έγκνταρ Σρίμπτον έτρεξε να το σκάσει από την πόρτα — πολύ άργα, όμως. Ο σέρ Χένρυ πρόλαβε και του πέταξε με δύναμη το κάθισμά του στο κεφάλι. Το χτύπημα ήταν δυνατό και τον έριξε χάμω άναίσθητο. Σε λίγο ο έγγληματίας παραδιδόταν στην άστυνομία.

BAN HARITTON

Ένας καμαριέρης με άρχες

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

στό καλέ μου Φρομαντέν, αλλά δεν μπορώ να σε περιμένω. Το πράγμα έπείγει. Πρέπει να πάω την Τριπιέ. Άρχισα να θυμώνω. «Δεν θα πάρετε την δα Τριπιέ φώναξα!». Τώρα είχε αρχίσει να θυμώνη και ο κ. κόμης. «Θα την πάω!». Δεν θα την πάρετε! Να μη σάς τα πολυλογώ όμως, ο κόμης παρα τις αντίρρήσεις μου, άρραβωνιάστηκε με την δα Τριπιέ, και σε λίγες μέρες θα γινόταν ο γάμος. Έγώ πήγαινα να τρελλαθώ από τη φούγκα μου. Τι νάκανα; Σκέφθηκα σκέφθηκα και επί τέλους νόμισα ότι βοηθά. Και πράγματι είχα βοηθ. Ο κ. κόμης είχε μια ψεύτικη μασέλα. Όπως ξέρετε, ήταν μανιακός με το μπόξ, και μία μέρα κάποιος φίλος του με τον όποιο πυγμαχούσε τουσάπεσε όλα τα μπροστινά δόντια. Έτσι ο κύριός μου αναγκάστηκε να φτιάση ψεύτικα. Κάθε βράδυ, έβγαζε την μασέλα του και την άφηνε μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, και πάνω στο τραπέζι της νυκτός. Ένα πρωί την παραμονή των γάμων του αυτός δεν βρήκε την μασέλα του μέσα στο ποτήρι. Απορώντας, πήγε στην ντουλάπα να πάρη την δεύτερη μασέλα την ανταλλακτική που είχε ετοιμάσει για κάθε έδεχόμενο. Άλλά και αυτή έλειπε! Στη θέση της βρήκε ένα σημείωμα που έλεγε: «Κύριε κόμη, μην ψάχνετε άδικα να βρήτε τις μασέλες σας. Η μιά ρίχθηκε στο αποχωρητήριο και η άλλη έτράπηκε προς άγνωστον διεύθυνση, όπως και εγώ. Χαίρετε κ. κόμη. Είμαι ευνυχής που δεν θα κάνετε μια μεγάλη γκάφα!». Το άπόγευμα, δέχεται την επίσκεψη του κ. και της κ. Τριπιέ. Και οι δυο ήταν βλοσυροί και άγριοί. Ο πατέρας Τριπιέ, κρατούσε στο χέρι και ένα μικρό πακετάκι.

—Κύριε κόμη, είπε χωρίς περιστροφές στον παρ' όλίγον γαμβρό του, μάς κοροϊδύσατε! Δεν μάς είπατε ότι φορούσατε ψεύτικα δόντια. Αυτό είναι απαράδεκτον εν μέρους ενός ευγενούς, ενός κυρίου! Έξ' άλλου η κόρη μου, δεν έννοει να πάρη άντρα της έναν που φοράει ψεύτικα δόντια. Της είπαν πως αυτά γίνονται από τα δόντια των πεθαμένων και παρ' όλίγον όταν είδε την μασέλα σας, να πάθη συγκοπή! Σας φέρνω λοιπόν πίσω το δαχτυλίδι και τα δόντια!... Και φεύγοντας του πέταξε κατάμουτρα το πακετάκι που κρατούσε. Σας βεβαιώ κ. Πιναίξ πως όταν άργότερα μου τα διηγήθηκε αυτά ο κ. κόμης τον καταλυπήθηκα, άλλ' έτσι έπρεπε να γίνει. Ο μακαρίτης ο πατέρας μου έλεγε: «πρέπει να κόβη κανείς τους κάλους του. Πονεί στην αρχή, άλλ' έπειτα ήσυχάζει!». Με λίγα λόγια το συνουέσιο ακόμη δεν έγινε! Στο ίδιο τένις τον είχε γνωρίσει και μία άμερικανιδούλα, κόρη πολυκατομιμυριούχου. Ήτανε άκριβώς η άδελφή του φίλου του που είχε σπάσει την μασέλα του στο μπόξ! Η κοπέλλα αυτή, αντίθετος με τις δικές μας τις ρωμαντικές, δεν αγαπούσε διόλου τους ήρωας, γι' αυτό ξετρελλάθηκε με τον κ. κόμη. Αυτός στην άρχη μπλεγμένος με την δα Τριπιέ δεν το κατάλαβε, ύστερα όμως πρόσεξε και φυσικά έπωφελήθη.

Με λίγα λόγια, χτύπησε άμέσως στο ψητό και σε λίγον καιρό έγιναν και οι γάμοι. Την άλλη μέρα, προτού φύγη δηλ. με την γυναίκα του στην Άμερική, χάλασε τον κόσμο να με ξαναβρή. Όταν με ξετύπωσε, μ' άγκάλιασε με φίλησε και μου είπε. Φρομαντέν φίλε μου, σ' έσένα χρωστώ την μω

γάλη μου εδνηχία!

Παντρεύτηκε μια χαριτωμένη νέα και έκατο έκατομύρια δολάρια! Ο ίδιος με πληροφορήσε ότι ο Τριπιέ εκείνος ήταν ένας άπατεών, που βρισκότανε στα πρόθυρα της χρεωκοπίας και ήθελε όπως-όπως να ξεκάνη την κόρη του.

Κατόπι, ένθ' μ' άποχαιρετούσε έβγαλε τ' πέγραψε ένα τσέκ 500.000 λέγοντας:

—Αυτό, για να σου άποδείξω και έμπράκτως την εύνγνωμότητά μου, καλέ μου, ύπεροχέ μου Φρομαντέν!

Έτσι που λέτε κ. Πιναίξ, από τότε ζούμε και οι δυο ευτυχισμένοι... και ήσυχoi... Κι' αυτό, χωρίς σόν σεβασμό που είχα πάντα στις ολιγογενεικές μου παραδόσεις;... Η-μουν πάντα ένας καμαριέρης με άρχες!...

ΜΑΣΙΜ

Χαστουκίστε με...

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

γινόμεν γελούα και θάπρεπε να γυρίσω σπίτι! Δεν μου λείπει, όμως, το έφευρτικό πνεύμα. Καί... συνέχισα το παραμύθι του γάμου μου, κατά τον τρόπο που γνωρίζετε κι' έσεις. Σας παρέσυρα και τους δυο στην δδο Φερρέρο, έσας και τον άδελφό μου στο μέρος όπου είχε λάβει χώραν μία ύποθετική «άπιστία» και παίξαμε μαζί την γνωστή σκηνή, ένθ' ο Άντόνιο, κρυμμένος, μάς παρακολουθούσε. «Ηθελα να τον πείσω, ύστερα απ' αυτό, πως όλα είχαν τελειώσει μεταξύ μας και πως έννοούσα να ζήσω μόνη μου, έλευθερα, μακριά απ' όλους. Εκείνος αντίθετος μ' έβαλε να εκλέξω μεταξύ δυο λύσεων: ή να επιστρέψω στο χωριό ή να κατορθώσω να με συγχωρήσετε. Του είπα, όμως, πως είναι γελασμένος και πως θα μείνω έδω. Καταλάβατε;

— Πάνω-κάτω. Και τι σκέπτεσθε τώρα να κάνετε;

— Να έπιμένω. Έσεις πρέπει να εξακολουθήτε να με κατατρέχετε, λέγοντας μόνο πως είσθε διατεθειμένος να μου καταβάλετε ένα μηνιαίο επίδομα. Μη φοβάστε. Ο καθηγητής μου μου βρήκε καλή θέση στενογράφου και θα ζώ άνεξάρτητα.

— Κι' αν σάς πρότεινα να ρηθίτε στο γραφείο μου γι' αυτή τη θέση;

Κι' έτσι ο δικηγόρος Τζιάβα έλλαξε στενογράφο. Η καινούργια, όμως, έρχόταν άκριβώς στις όχτες.

□ □

Πέρασαν μερικές βδομάδες. Μία μέρα ένθ' της ύπαρχουε ένα γράμμα, πλησί-ασε και κύτταξε την κόλα που ήταν γεμάτη παράξενες γραμμές.

— Νοιώθω τώρα το θάρρος να σε χαστουκίσω, Κιάρα! Της είπε. Θυμάσαι; Μού πες: «Είμαι η γυναίκα σας και σάς άπάτησα... Χαστουκίστε με!». Και τώρα μ' άπάτησες! Δεν έχεις ιδέα στενογράφας και γραφομηχανής!

— Δεν έχετε το δικαίωμα να με χαστουκίστε!

— Γιατί;

— Γιατί δεν είμαι γυναίκα σας!

□ □

«Ε, λοιπόν, θα το πιστέψετε; Την παντρεύτηκε... μόνο και μόνο για να χη τον δικαίωμα να την χαστουκίσω!»

ΠΙΕΤΡΟ ΦΡΑΣΚΑΡΟΛΛΙ

Γυναίκες... 'Ηρακλείς

—'Από τον χορό στο ίπποδρόμιο

—Συγκινητικά παραδείγματα αδελφικής αγάπης

Υράφιαμε σ' άλλο φύλλο για τους άκροβάτες που διακινδυνεύουν κάθε τόσο τη ζωή τους για να ευχαριστήσουν ή να καταπλήξουν το κοινό. Άνάμεσά τους, οι γυναίκες δεν λείπουν και είναι περισσότερο συχνά ήρωϊκές από τους άρσενικούς συναδέλφους των.

Σήμερα θα σάς μιλήσω για τους θηλυκούς... 'Ηρακλείς, τις γυναίκες άθλητριες.

Συνηθίσαμε να θεωρούμε την γυναίκα σαν ένα άβρο και άδύνατο πλάσμα με άπαλές γραμμές και μαλακή σάρκα, πλασμένη μόνο για το γάδι και τον έρωτα. Και όμως υπάρχουν και γυναίκες πλάσματα που θα μπορούσαν να συναγωνισθούν πολλούς άνδρες σε σφιχτοδεμένο και μάλιστα άθλητικό κορμί, με μύς και με πλάτες 'Ηρακλέως!

Δυό απ' αυτές τις γυναίκες, άληθινά φαινόμενα του είδους είναι και οι άδελφές Ντελούκα, όπως είναι γνωστές στο κοινό των ίπποδρομίων, οι δυο κόρες του περίφημου γίγνα, Μασί-στα, που κατέπληξε άλλοτε τον κόσμο με την άληθινή ήράκλειο δύναμή του.

Ο πατέρας τους, τις είχε προορίσει για το χορευτικό στάδιο, φαινόταν, από μικρές, πως είχαν όλα τα προσόντα για το έπαγγελμα αυτό: λεπτές, εκθίνες, χαριτωμένες, θα έκαναν μαζί ένα πρώτης τάξεως χορευτικό νούμερο κατά την κρίση του πατέρα τους.

Έν τούτοις, έν δώο μεγάλωναν, το σώμα των έκανε την σβελλάδα του, γέμιζε μύς, φάρδαινε και, με λίγα λόγια, έδειχνε ότι οι δεσποινίδες Μασί-στα θα γινόντουσαν δυο πρώτης τάξεως άθλητριες. Είχαν κληρονομήσει και οι δυο την θαυμασία μυϊκή δύναμη του πατέρα τους, γι' αυτό, όταν έφθασαν σε κάποια ηλικία, έλλαξαν γνώμη και άντι να άκολουθήσουν την πατρική συμβουλή, έγιναν άθλητριες...

—Χορεύτριες, είπαν του πατέρα τους, έχει άναρρίθμητες ο κόσμος. Πόδες, όμως, είναι επάνω στη γη οι κοπέλλες που μπορούν να έπιδείξουν τους δικούς μας τούς μύς;

Το έπιχείρημα συνοδευόμενο και από μία τεχνικώτατη έπίδειξη κάμψης των βραχιόνων, ήταν πειστικώτατο.

Σκάρωσαν σε λίγο το πρώτο του νούμερο και η έπιτυχία τους ήταν μεγάλη. Από τότε έπιδεικνύουν την μυϊκή τους δύναμη στα διάφορα ίπποδρόμια της 'Ιταλίας και του έξωτερικού.

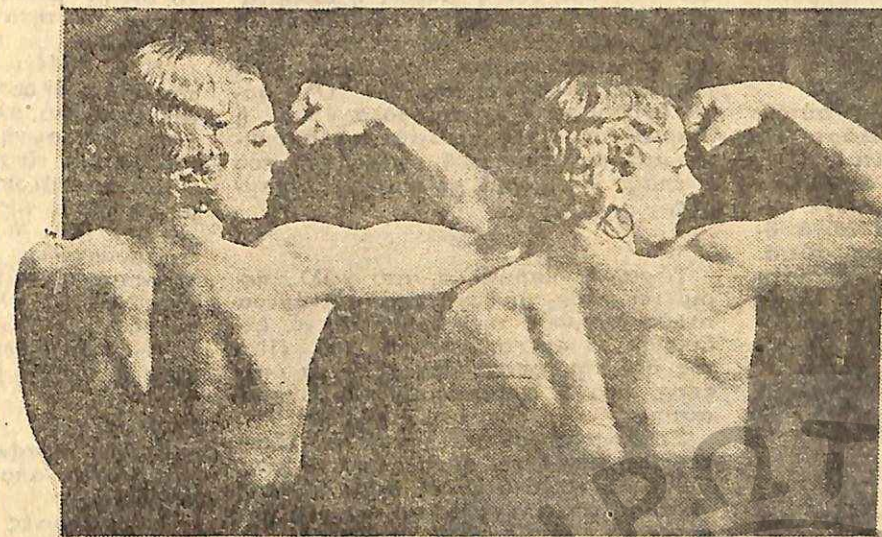
□ □

Δυο άλλες άθλητριες άδελφές είναι

οι Βέμπερς Σίστερς.

Αυτές συνδυάζουν την άθλητική δύναμη με την σβελλάδα. Είναι μικτές άθλητριες, σαν να λέμε. Ένα διάστημα έκαναν έπίδειξη της μυϊκής των δυνάμεως στην άρση βαρών.

Το έπαγγελμα όμως αυτό θα τις παρεμόρφωνε μέσα σε λίγα χρόνια τόσο, τους έβεβαίωσαν οι ειδικοί, που θα ήταν έντελώς άχρηστες και για να έργασθούν άλλα και για να παντρευτούν. Έτσι άφησαν τα βάρη και έκαναν έπίδειξη επάνω σε δίζυγα και μονόζυγα, πάλευαν, έκαναν μπόξ και τελευταία, ύστερα από μία τρομερή προπόνηση, έκαναν την εμφάνισή τους και ως άκροβάτιδες. Και κάνουν θαύματα. Πρέπει, όμως, να ξέρετε, πως

Οι άδελφές Ντελούκα κόρες του περίφημου Μασί-στα.

οι άθλητριες άδελφές που έργάζονται μαζί, δεν είναι πάντα μονιασμένες. Βγαίνουν στην πίστα χειροπιασμένες, γελαστές, φιλιούντες ύστερα από κάθε νούμερο, άλλ' από πίσω τρώγονται σαν το σκύλο με τη γάτα. Διαρκώς μαλώνουν και βρίζονται στα καμαρίνια τους και μόνον όταν σημάνη το κουδούνι της έξόδου των στην σκηνή, καλούνται και βγαίνουν έξω μαζί, σαν να μην συνέβαινε τίποτε.

Έν τούτοις οι δυο αυτές άδελφές που φαίνονται τόσο να μισούνται, κατά βάθος έχουν μεγάλη τρυφερότητα ή μια γιά την άλλη. Και ιδιαιτέρως η μεγαλύτερη, και πιο δυνατή από τις δυο, η Βιολέττα. Άκούστε την παρακάτω ιστορία και θα πείσχετε:

Η Βιολέττα και Χίλντα κάνουν μαζί ένα νούμερο έναερίου άκροβάσεως. Δηλαδή, κρεμασμένες με τα πόδια από κρίκους δεμένους με σχοινιά, κάνουν διάφορα γυμνάσματα, στα οποία η Βιολέττα, σηκώνει πάντα την Χίλντα. Σε μία τέτοια έπίδειξη τους η Χίλντα, πιάνεται από το δεξιό χέρι της άδελφής της, ρίχνεται στο κενό, και

αρχίζει να στριφογυρίζη όπως είναι πιασμένη από το χέρι της άδελφής της. Μία ζωντανή, δηλ. έναερία! σβούρα!

Μία μέρα, η Χίλντα άφέθηκε κάπως πιο άπότομα από το συνηθισμένο της να πέση στο κενό. Πέφτοντας λοιπόν έτσι, τράβηξε δυνατά το χέρι της άδελφής της. Ένα κράκ άκούσθηκε και το πρόσωπο της Βιολέττας συσπάσθηκε φοβερά από τον πόνο. Είχε εξαρθρωθή το χέρι από τον καρπό! Έν τούτοις δεν άφησε την άδελφή της, όπως θα περίμενε κανείς. Ναί, μόν' ήταν από κάτω το δίχτυ, αλλά έζει κανείς, τι γίνεται κάποτε; Έξακολουθούσε λοιπόν να κρατά την άδελφή της μετέωρη στο κενό. Πρόφθασε μόνο, και της ψιθύρισε σε λίγο:

«Ανέβα επάνω Χίλντα!» Η νέα την είδε και τρόμαξε. Άρπαξε λοιπόν άμέσως το σχοινί της ανόδου και βρέθηκε στην πλατφόρμη της έξορμήςεως. Την ίδια ώρα, η άδελφή της λιποθυμούσε κρεμασμένη όπως ήταν, με τα πόδια στο κενό!

Έτρεξαν άμέσως, την κατέβασαν και την μετέφεραν στο καμαρίνι της. Άρνησαν να την επαναφέρουν στις αισθήσεις της και πέρασε πολύς καιρός έως ότου να ξαναμπορική ή Βιολέττα να έργασθή. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Χίλντα δεν έφευγε από κοντά της, και της έδειξε μια άφοσίωση ύπεραδελφική.

Δεν είναι, λοιπόν, συγκινητικό το παράδειγμα αυτό των δυο άδελφών, που εκεί που όλος ο κόσμος τις φανταζόταν να τρώγονται, είχαν κρυμμένους μέσα τους τόσοι θησαυρούς αλληλεγγύης και άφοσίωσης;

Είμαι, όμως, και άκροβάτιδες άδελφές, που τα περνούν περίφημα άναμεταξύ των, σαν δυο άληθινά καλές άδελφές. Είναι οι άδελφές Βέτζελ, που κάνουν και αυτές σχεδόν το ίδιο νούμερο με τις άδελφές Βέμπερς. Άπρεψοναι κυριολεκτικώς και δεν ξέρει τι να κάνει η μιά για να ευχαριστήση την άλλη. Έτσι είναι άχώριστες. Κάποτε πρόσφεραν στην μιά απ' αυτές ένα έξαιρετικό άγκαζευάν για την Άμερική. Σε λίγες μέρες θα κέρδιζε τόσα λεπτά, ώστε να μπορούσε πιά να ζήση χωρίς να έργάζεται. Έν τούτοις, παρά τις παροτρύνσεις της άδελφής της, η άλλη, σ' αυτήν που είχε γίνει η πρότασις δεν δέχθηκε με κανένα τρόπο να άποχωρισθή της άδελφής της.

'Από τὰ ἀπρόοπτα τῆς ζωῆς

Διήγημα τοῦ Νίνο ντὰ Φέλτρε

Κατὰ τὴν ἀπουσία τῶν συζύγων ἡ κυρία Ροβένι παρέστη σὲ μιὰ γυναικεία συζήτηση περὶ ἀνδρικής συζυγικῆς πίστωσης, πού ἔλαβε χώραν σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι.

—Κι' ἐσεῖς, κ. Ροβένι, γιατί ἀκοῦτε γελώντας καὶ σωπαίνοντας; τῆς εἶπε γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ νέα κι' ὁμορφὴ κυρία πού ἀκούγε χωρίς λέξι.

—Γιατὶ εἶμαι σίγουρη γιὰ τὴν πίστη τοῦ συζύγου μου, ἀποκρίθηκε ἡ κ. Ροβένι μ' ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο.

—Πολὺ κακό! εἶπε ἡ ἄλλη. Ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐξέλιος. Ὁ ἄνδρας δὲν ἀφήνει ποτὲ νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ εὐκαιρία κι' οἱ εὐκαιρίες δὲν μποροῦν νὰ λείψουν ἀπὸ τὸν σύζυγό σας πού εἶναι νέος καὶ ὠραῖος!

Τὸ φωτεινὸ χαμόγελο ἐσθῆσε μονομιᾶς ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς κ. Ροβένι. Ἡ ἄλλη κυρία, ἀπάνω στὴν κουβέντα, τὴν προκάλεσε νὰ ἐπιστρέψῃ γιὰ λίγο καιρὸ στὴν πόλη.

—Ἀν εἴσατε τόσο σίγουρη γι' αὐτόν, τῆς εἶπε, δὲν πρέπει νὰ φοβάστε νὰ ἐνσκήψετε ἀπρόοπτα στὸ σπίτι!

Ἡ Μαρινέλλα Ροβένι, ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν σύζυγό της καὶ τοῦχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, τῆς μῆκαν ψύλλοι στ' αὐτιά. Κοντολογίς, δέχτηκε μὲ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία τὴν πρόκληση τῆς ἄλλης κυρίας. Ἐξ ἄλλου, θὰ ἦταν τόσο εὐχάριστο νὰ ξαναδῇ, τὸν Νίνο της, ὅστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες χωρισμοῦ! Θὰ ἐκκινούσε ἀμέσως τὴν ἐπομένῃ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ Μιλάνο τὸ θράδυ, μὲ τὸ τραῖνο τῶν δέκα.

□ □

Μέσα στὸ τραῖνο, ἡ Μαρινέλλα κατέστρωσε τὸ σχέδιό της. Ὅχι γιὰ νὰ καταλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρ τὸν σύζυγό της, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τὴν πιὸ εὐχάριστη ἐκπλήξη. Εἶχε τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ: θάμπαινε χωρίς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς. Ἀπ' τὸ σκοτεινὸ χῶλλ, ἀν ὁ σύζυγός της ἐργαζόταν ὡς ἐκείνη, τὴν ὥρα, ἡ Μαρινέλλα θάβλεπε νὰ φωτίζεται τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο καὶ δυὸ χέρια νὰ τὴν ἀγκαλιάζουν... Ἀν τὸ γραφεῖο ἦταν σκοτεινὸ, σήμαινε πῶς ὁ Νίνο ἦταν πλανάσιμος. Καὶ τότε, ἡ Μαρινέλλα θὰ πῆγαινε ἀθόρυβα στὴν κρεββατοκάμαρά τους. Ἐκεῖ θὰ τὸν ἐξέρισκε νὰ διαβάξῃ κανένα ρομάντο, κάτῳ ἀπ' τὸ φῶς τοῦ γαλαζίου ἀμπαζοῦρ. Θάμπαινε στίς μύτες τῶν ποδιῶν κι' ὕστερα... κι' ὕστερα...

Χαμογελοῦσε εὐχυσμένη κι' εἶδε ἕνα σωρὸ χρυσὰ δεινὰ στὸν ὕπνο της...

□ □

Μιλάνο. Νὰ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της: ἡ Μαρινέλλα ἀνοίγει, μπαίνει, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρὰ. Τὸ γραφεῖο εἶναι θυσιμένο στὸ σκοτάδι... ἐμπρός, λοιπόν, στὴν κρεββατοκάμαρα.

—Ἀγάπη μου! ψιθυρίζει ἡ Μαρινέλλα πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ τοῦ στέλνει ἕνα φιλὶ μὲ τὴν παλάμη, ἐνῶ

μὲ τὸ ἄλλο χέρι κλείνει ἀθόρυβα τὴν πόρτα. Τὸ δωμάτιο εἶναι θυσιμένο σ' ἕνα γαλαζιὸ μισοσκοτάδο... Ἡ Μαρινέλλα μπαίνει. Μά... Γουρλώνει τὰ μάτια της γιὰ τὴν φαίνεται πῶς δὲν διακρίνει καθαρά. Κι' ὅμως, εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἡ θέση τοῦ συζύγου της εἶναι ἀδειανή: ἡ ἄλλη εἶναι κατελημμένη— ἡ δικὴ της. Ἐνα ξανθὸ κεφαλάκι ἀναπαύεται ἀπάνω στὸ δικὸ της προσκέφαλο!

Ἡ Μαρινέλλα μῆγχι μιὰ κραυγὴ πού μοιάζει μὲ μουγκρητὸ ζῶου: ὁρμαίνει ἀπάνω στὴν γυναῖκα καὶ τῆς θυρίζει τὰ νύχια μέσα στὸ πρόσωπό της, τὴν χτυπᾷ μὲ γροθιές, τὴν ὀρίζει μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς. Ἡ ξανθοῦλα, ξαφνιασμένη καὶ κατατρομαγμένη, κρῦβει τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὸ σεντόνι γιὰ νὰ προφυλάξῃ ἀπ' τὴν γρατζουνιὰ καὶ ψιθυρίζει κάτῳ πού δὲν τ' ἀκούει ἡ ἄλλη κι' οὕτε τὸ ἀντιλαμβάνεται καν. Τέλος, ἡ ξανθὴ κατορθώνει νὰ πεταχθῇ ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ὀρμήσῃ νὰ κλειδωθῇ μέσα στὸ μπάνιο! Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τόσο κεραυνοβόλα πού ἡ Μαρινέλλα μόλις πρόλαβε νὰ διακρίνῃ μιὰ πτυξία μὴ μὴ μεταξωτὴ πού σκέπαζε ἕνα κορμὶ μὲ ὑπέροχες γραμμές.

□ □

Τώρα, ἡ Μαρινέλλα, στὸ χῶλλ, περιμένει τὸν σύζυγό της. Ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της, ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθῇ. Ἡ φριχτὴ ἀπιστία τοῦ Νίνο της δὲν τὴν κάνει τόσο πολὺ νὰ ὑποφέρῃ, ὅσο ἡ ἐμπιστοσύνη πού εἶχε σ' αὐτόν.

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ καρέκλα, ἐξαντλημένη δὲν ξέρει πόση ὥρα πέρασε. Ξαφνικά, ἀκούει, μέσα τὴν ἀπόλυτη σιγαλὶά της νύχτας, τὸν θόρυβο πού κάνει τὸ κλεισμο τῆς πόρτας. Ἀκούγεται ἕνα βῆμα στίς σκάλες, ἡ Μαρινέλλα τὸ ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Σηκώνεται, ἔτοιμη νὰ ὀρμήσῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν σκέπτεται πιά λογικά, γιατί τὸ κεφάλι της κινδυνεύει νὰ σπάσῃ. Εἶναι ἕνα θηρίο πού θέλει νὰ δαγκώσῃ, νὰ γρατζουνίσῃ, νὰ ἐκδικηθῇ.

Τὸ κλειδὶ γυρίζει μέσα στὴν κλειδαριά... ἀνοίγει ἡ πόρτα. Χωρὶς λέξη, ἡ Μαρινέλλα ὁρμᾷ ἐναντίον τοῦ νεοελθόντος. Γρατζουνίζει, χτυπᾷ μὲ τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό του, λαχανιασμένη. Ὁ ἄνδρας δὲν λέει οὐτε λέξη. Νοιώθει στὰ χεῖλη του τὴν θερμὴ ἀνάσα της καὶ τὴν εὐωδία τῆς νεότητος... Ἐνῶναι τὰ χεῖλη του στὰ δικά της πού ζητοῦν νὰ ξεφύγουν καὶ σφίγγει τὴν ἀγκαλιά του τὸ κορμὶ της. Τὴν νοιώθει στὴν ἀρχὴ ἐχθρική, ὕστερα ὅμως νὰ κατευναστέται μὲ τὰ χάδια του καὶ νὰ γίνεται τρυφερή, φλογερή...

□ □

Ἀπ' τὸ μπάνιο, ὅπου εἶχε κλειστῇ

καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν γρατζουνιὰ ἀπ' τὸ πρόσωπό της ἡ ξανθὴ ἄκουσε νὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀφουγκράστηκε: κανένας θόρυβος πιά. Ἰσως, συλλογίστηκε, αὐτὴ ἡ δαιμονισμένη νάφυγε. Ξεκλειδώνει ἀθόρυβα, μισανοίγει τὴν πόρτα... Κανένας: Ἀπλώνει τὸ χέρι στὸν διακόπτη: τὸ δωμάτιο πλημμυρίζει φῶς! Ἡ νέα προχωρεῖ μερικὰ βήματα τρέμοντας. Προσέχει ὀλόγυρά της: τίποτα. Ἀναπνέει! Μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ, διασχίζει ἀργὰ τὰ ἄλλα δωμάτια: θέλει νὰ ἐπιβεωρήσῃ ὅλο τὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ σταματήσει στὸ χῶλλ καὶ νὰ περιμένῃ τὸν ξενύχτη πού τὴν ἄφησε μόνη, ἐκθέτοντάς τὴν σ' αὐτὴ τὴν δυσάρεστη περιπέτεια. Ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου εἶναι μισοκλειστή: γυρίζει τὸν διακόπτη... Τὸ ζῶηρό φῶς φωτίζει, ἀπτόμα τὸ ζεῦγος πού ἀπ' τὸ δεινὸ μεταφέρεται ἀπτόμα στὴν πραγματικότητα καὶ στέκεται σαστισμένοι...

Ἡ κ. Ροβένι ὅμως εἶναι ἡ πιὸ κατὰπληκτη, βλέποντας τὸν ἄγνωστο πού στέκεται στὸ πλευρὸ της. Ὑστερα, θάξει μιὰ φωνὴ ντροπῆς καὶ δόνης: —Μὰ δὲν εἶναι ὁ σύζυγός μου! Καὶ σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της, ξεσπᾷ σὲ λυγμούς. —Δὲν ἦταν ἡ σύζυγός μου! ψευδεται ἀσυστόλως ὁ ἄνδρας πού γαντζώνεται σ' αὐτὴ τὴν σανίδα σωτηρίας γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ ξανθοῦ ἐτέρου ἡμίσεός του.

Ἡ ξανθὴ ὅμως τοῦ κάνει τώρα μιὰ φοβερὴ σκηνή, μὲ δάκρυα, ἀπειλές...

□ □

Οἱ δύο γυναῖκες κλαῖνε μαζί, κινουμένες ὅμως ἀπὸ διαφορετικὰ συναισθήματα.

Τὸ εἰλικρινὲς κλάμμα τῆς κ. Ροβένι εἶχε τέλος τὴν ἰδιότητα νὰ κατευνάσῃ τὴν ξανθὴ κυρία κι' οἱ δυὸ γυναῖκες καταλήγουν σὲ ἀμοιβαίως ἐξηγήσεις πού λύουν τὴν παρεξήγηση.

Ἡ ξανθὴ κυρία κι' ὁ σύζυγός της δὲν ἐκδηγοῦν Μπλανσάρ, πού μένει στὸ ἐξωτερικὸ κι' εἶναι στενὸς φίλος τοῦ κ. Ροβένι, ἐφθασε τὸ ἴδιο πρωὶ στὸ Μιλάνο.

Ὁ φίλος τοῦ Νίνο ἔσπευσε εὐγενικά νὰ τοὺς θέσῃ στὴν διάθεσή τους τὸ διαμέρισμά του.

Καὶ πῆγε, ἀμέσως μετὰ τὸ δείπνο, νὰ ζητήσῃ φιλοξενία γιὰ τὴν νύχτα σ' ἕνα κοινὸ φίλο τους, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δικηγόρο Μπλανσάρ.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ δικηγόρου, κουρασμένη ἀπ' τὸ ταξίδι, εἶχε προτιμῆσιν νὰ κρεβάτωθῃ ἀμέσως, περιμένοντας τὸν σύζυγό της...

Κι' ἔτσι...

Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι γνωστά.

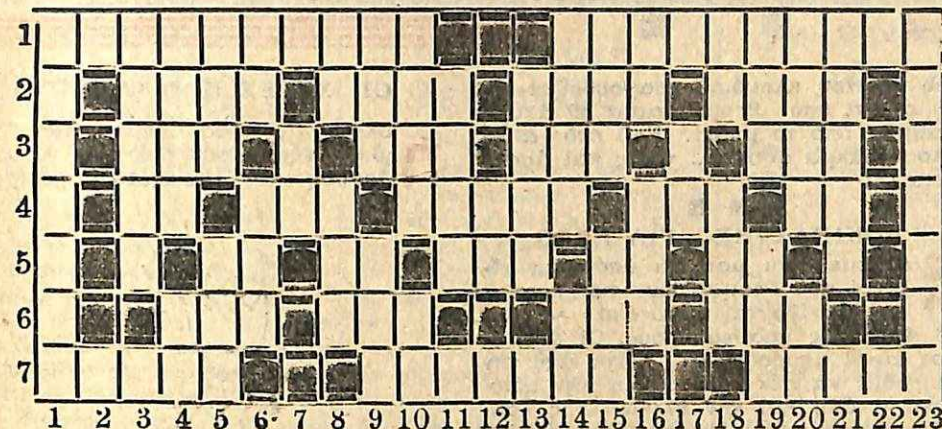
□ □

Ὁ κ. Ροβένι ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ γιατί οἱ φίλοι του, πού εἶχαν ἀποφασίσει νὰ περάσουν μιὰ θοδὸ μᾶδα στὸ Μιλάνο, ἐφυγαν ἀντιθέτως, διασπαστικά-θιαστικά, τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεώς τους.

NINO NTA ΦΕΛΤΡΕ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

1. Χάνω τὸν δρόμο μου.— Τὸ ἔχουν οἱ φιλόμουσοι.
2. Πλάσματα.— Μ' αὐτὴν σβύνω.— Διεύθυνσις.— Μαγειρικὸς ὁρος γνωστότατος (ξενόγλωσσος).
3. Πρόθεσις.— Τὰ 3/5 τοῦ λόγου.— Βουνὸ τῆς Κρήτης.— Ναυτικὸς ὁρος.
4. Θρεπτικὴ τροφή.— Τοπικὸν ἐπὶ τῆς.— Ἡρωικὸ χωριὸ τῆς Ἡπείρου.— Θόρυβος.— Μέτρον ἐπιφανείας.
5. Ἀπαγορευτικόν.— Ὑπάρχει.— Γενεὰ.— Λέγεται ἐπὶ ὄρκου (ἀρχ.).— Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
6. Ἐστὶ προσφωνοῦσαν τοὺς Γάλλους βασιλεῖς.— Νύχτα.— Κινηματογράφος τῶν Ἀθηνῶν.— Ἐποχή.
7. Γυνὴ τῆς Βίβλου.— Ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις.— Ἀνόμοια.

Καθέτως:

1. Δευτερεύων δρόμος.
2. Εἶναι γεμάτος τριαντάφυλλα.
3. Πλήξις.
4. Πρόθεσις καὶ ἄρθρο μαζί.— Ὅχι

πολλές.

6. Ἄρθρο.— Στοιχεῖον τῆς φύσεως.
7. Ὑποθετικόν.
8. Προῖον πτηνοτροφίας.
9. Ἀεροπορικὸς ὁρος.— Ἡ δευτέρη λέξις τοῦ ἀρ. 6 ὀριζοντίως.
10. Ἀψητος.
11. Ἱεροῦσλος πράξις, μίασμα.
13. Ἐκδήλωσις ἀγάπης.
14. Τὸ σπᾶμε τὴν Πρωτοχρονιά.— Μύτη χωρίς... οὐρά
15. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων (κλῆτ.).
16. Τὸ κεφάλι τοῦ Δαρείου.— Γκούγκου!
17. Συνήθης γραφὴ τοῦ ἀριθμοῦ.
18. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Ὁ ἀγαπημένος της διέσχισε τὴν θάλασσα γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ.
19. Ὁ Γκαίτε ζήτησε περισσότερο.— Συμπερασματικόν.
20. Ὑποκοριστικὸν αἰσθητηρίων ὀργάνων.— Ὑποθετικόν.
21. Πολὺ νέα.
23. Στους καταρράκτες τοῦ.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ἑδγάρ)

Ἐγκλημα ἢ αὐτοκτονία;

Ὁ περίφημος ἐγκληματολόγος καθηγητὴς Φόρντνεϋ ἀνέλαβε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸν μυστηριώδη θάνατο τῆς διασημοῦς ἡθοποιῆς Ὀλγας Πετρόφ, πού εἶχε βρεθῇ νεκρὴ στὴν κρεββατοκάμαρά της. Ἐπάνω στὴν τουαλέττα της βρέθηκε ἕνα μπουκαλάκι ἀρώματος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπε τὸ πῶμα. Ἡ ἡθοποιὸς ἦταν πεομένη δίπλα στὸ κρεβάτι της, πού βρισκόταν στὰ δεξιὰ της, ἐνῶ σ' ἀριστερὰ ἦταν ριγμένη μιὰ ἔκτακτος ἐκδοσις μιᾶς ἐφημερίδος, καὶ ἕνα πιστόλι μὲ κομπὴ λαβή. Στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδος ἀνεγράφετο, μὲ μεγάλα γράμματα, ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ ἡθοποιῶ Σίντνεϋ Θόρτον, πού εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ μιὰν ἀδέσποτη σφαῖρα, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀπογευματινῆς παραστάσεως. Ὁ ἡθοποιὸς αὐτὸς ἦταν πολὺ φίλος τῆς Ὀλγας. Μάταια ὁ καθηγητὴς ἔψαξε ὅλο τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ βρῇ τὸ πῶμα τοῦ μπουκαλιῶ, κι' αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε.

Κατὰ τὴν ἀνάκριση ἡ ὑπηρετρία τῆς

γραμματεὺς Μπέρων. «Ἡ κυρία μου, δὲν φαινόταν διόλου συγχυσμένη ὅταν τῆς πῆγα τὴν ἐφημερίδα», κατέθεσε.

—Τὸ περίεργο σ' αὐτὴ τὴν υπόθεση, εἶπεν ὁ καθηγητὴς, εἶναι ὅτι ἐνῶ ἡ Ὀλγα Πετρόφ σκοτώθηκε μὲ μιὰ σφαῖρα περιστροφῆς στὸν δεξιὸ κρόταφο, μεταξύ 7 καὶ τέταρτο καὶ ἐννέα

καὶ μισή, ἡ ὑπηρετρία δὲν ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ!

—Μὰ ἦμουν διαρκῶς στὴν κουζίνα, ἀπολογήθηκε ἡ ὑπηρετρία. Βρίσκεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαμερίσματος.

Ἐρωτᾶται λοιπόν, πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας ἢ περὶ φόνου, καὶ ἂν πρόκειται περὶ φόνου ποῖος εἶναι ὁ ἐνοχός καὶ γιατί!

Λύσεις προηγουμένων

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἡ Ρόζα πῆρε τὸ μπουκέτο μὲ τίς βιολέττες, ἡ Βιολέττα τὸ μπουκέτο μὲ τίς ὀρντενσίες, ἡ Καμέλια τὸ μπουκέτο μὲ τίς μαργαρίτες, ἡ Μαργαρίτα τὸ μπουκέτο μὲ τὰ τριαντάφυλλα καὶ ἡ Ὀρνεοσία τίς καμέλιες.

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ W

(Ἐλλείπει χώρα, ἡ λύσις τοῦ παιχνιδι-οῦ αὐτοῦ εἰς τὸ προσεχές).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 518

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	N	A	B	O	Y	X	O	A	O	N	O	S	Q	P
2	A	N	I	S	A	P	S	E	Y	A				
3	P	A	S	I	M	A	S	A	A	K				
4	B	Q	N	E	M	E	A	A	L	Y	E			
5	Q	N	I	A	G	A	P	A	T	A	N			
6	N	I												
7	I	S	O	M	E	G	E	Θ	H	S	S	Y		
8	T	A	O	Y	S	A	P	A	T	E	T			
9	I	A	A	A	S									
10	S	T	P	A	N	T	I	B	A	P	I	O	Y	S

'Απ' όλα δι' όλους

ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

Είχατε ποτέ την περιέργεια να διερωτηθείτε πόσο είναι οι κατάδικοι, σε τι ανάλογα δηλαδή, ως

προς τον πληθυσμό, στις διάφορες χώρες του κόσμου;

Ένας Αμερικανός που έχει την μαγία των στατιστικών είχε την υπομονή να συγκεντρώσει τις σχετικές πληροφορίες από όλο τον κόσμο. Δηλαδή απέταθη στις γενικές διευθύνσεις των φυλακών 88 χωρών και ίδου τί έμαθε: Στην Αγγλία υπάρχουν 29.9 φυλακισμένοι επί 100.000 κατοίκων, στην Πολωνία 150, στη Γερμανία 157 (χωρίς να υπολογισθούν οι κρατούμενοι στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως) στην Λιθουανία 162, στο Έλεύθερο Κράτος της Ιρλανδίας μόνον 20 και στην Έσθονία 276. Δηλ. ως την στιγμή αυτή, η Ιρλανδία φέρεται ως η ολιγώτερο εγκληματοκρατούμενη χώρα και η Έσθονία η πιο εγκληματική!...

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ;

Επιστεύετε ως τώρα, ότι αίτια της μεταναστεύσεως των αποδημούντων πουλιών, ήταν η αλλαγή της θερμοκρασίας, το κρύο. Αυτό δεν είναι σωστό, λέγει ο δρ Ουίλλιαμ Ρόουμαν, καθηγητής της Ζωολογίας στο Πανεπιστήμιο της Άλμπέρτας (Αμερική). Τα πουλιά μεταναστεύουν εξ αιτίας του φωτός. Το φως της ημέρας, το μακρύς δηλ. της ημέρας, παίζει σημαντικό ρόλο στο ενδοκρινικό σύστημα των αναπαραγωγικών οργάνων των αποδημητικών πουλιών. Τα πουλιά, λοιπόν, αυτά, φεύγουν για να θρούν περισσότερο φως, όταν αυτό λιγοστεύει στις χώρες μας, τον χειμώνα. Ο σέρ Ρόουμαν έπεισθη γι' αυτό από δύο πολύ περίεργα πειράματα που έκανε. Έκλεισε δύο μικρά αποδημητικά πουλιά ξεχω-

ριστά. Το ένα υπό αυτά τα κλουδιά το έφωτιζε τεχνητά την νύχτα, το άλλο το άφηνε όπως ήταν. Λοιπόν το πουλί

του πρώτου κλουδιού τραγουδούσε εθ-θυμα και υπό θερμοκρασία 30 ακόμη βαθμών υπό το μηδέν. Ενώ στο άλλο κλουδί άκρα ησυχία... τάξεις και ασφάλεια!...

■ ■

ΔΟΚΙΜΑΣΤΗΣ... ΓΙΑ ΝΕΡΟ

Ξέρουμε όλοι μας ότι υπάρχουν ειδικοί που δοκιμάζουν τα κρασιά και άμειβονται αδρότατα γι' αυτό από τους κρασεμπόρους. Οι άνθρωποι αυτοί μπορούν και μόνον από την μυρωδιά να σάς καθορίσουν την ποιότητα ακόμη και την ηλικία ενός κρασιού. Λοιπόν, στην Πενσυλβανία της Αμερικής υπάρχει κάποιος κ. Χένρυ Λώλιν, ο οποίος δοκιμάζει... τα νερά! Και αυτό χωρίς να έρσικώμαστε στην εποχή της ποτοαπαγορεύσεως. Ο μι-

στερ Λώλιν, εργάζεται σε μια χημική εταιρία της πόλεως Ζάιρον και μπορεί μόνο με την όσφρηση, να αποφασίσει για τον βαθμό της αγνότητας και της προελεύσεως του νερού. Καθώς λέγει, το νερό έχει τριάντα διάφορες μυρωδιές. Κάθε μία δε πάλι, από τις μυρωδιές αυτές έχει και την ποικιλία της...

■ ■

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΠΤΕΡΩΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Όπως άλλοι έχουν το σκύλο τους και ο σιανόρ Λαττόνι, από το Καπρίνο, κοντά στο Λουγκάνο, είχε τον γυπαετό του, ένα γυπαετό δηλ. έξημερωμένο και πιστότερο και από

σκυλί. Το πουλί αυτό είχε συνηθίσει τόσο πολύ τον κύριό του, που το είχε περιμαζέψει από μικρό, ώστε τον ακολουθούσε παντού. Όταν εκείνος έβγαίνει περίπατο, ο γυπαετός πετούσε πάνω από το κεφάλι του. Όταν ο κ. Λαττόνι καθόταν, ο γυπαετός... προσεγειότο και αυτός και καθόταν δίπλα του. Η φιλία αυτή κράτησε τρία χρόνια, ώσπου μία μέρα, κάποιοι κακοί κυνηγοί—άν υπάρχουν και καλοί...—σκότωσαν το δυστυχισμένο το πουλί.

Ο κ. Λαττόνι, το έκλαψε, όπως βεβαιώνει η σχετική είδησις, πολύ.

ΟΙ ΧΗΡΕΣ ΠΟΥ ΚΑΙΟΝΤΑΙ

Όλες τις προσπάθειες των Άγγλων, εξακολουθεί ακόμη να κάνει Ιρακινή στις Ινδίες το έθρσορο έ-

θιμο να καίονται ζωντανές οι χήρες μαζί με το λείψανο του συζύγου των. Τελευταία, ακόμη, και ο ένα μεγάλο κέντρο, στο Μοραμπάντ του Άλλαχαμπάντ, η χήρα ενός Ινδού δικηγόρου, κατάρθωσε να διαφύγει της προσοχής των Άγγλων και να ριχτεί επάνω στην φωτιά που κατέκαιε την σωρό του συζύγου της. Η δυστυχισμένη γινότανε σε λίγο κάρβουνο, χωρίς να θγάλη ούτε την παραμικρή φωνή, όπως βεβαιούν οι αυτόπτες μάρτυρες της φρικαλέας αυτής αυτοκαταπολεψώσεως.

Τον περασμένο δε Ιανουάριο, στο Άγκρα, η χήρα ενός θράχμα, ανέθηκε επίσης επάνω στην πυρά, φορώντας τα νυφικά της φορέματα, μ' όλα τα κοσμήματα, χωρίς να θρεθή κανείς να την έμποδισή. Παραμία περίπτωση είχε σημειωθεί και στο Νάγκπουρ. Εκεί οι Άγγλοι πρόφθασαν και γλύτωσαν την γυναικα. Έπιασαν δε δύο ιερείς υπεύθυνους για την ανθρωποθυσία αυτή και τους κατεδίκασαν χωρίς μεγάλη διαδικασία σε ισόβια καταναγκαστικά έργα!

ΝΤΟΥΣ... ΗΛΙΟΥ

Ο καθηγητής Λόνε, του Ντουϊσμπουργκ (Γερμανία) κατασκεύασε το περιεργότερο μηχανήμα του κόσμου. Είναι ένα ντούς τεχνητών ήλιακων ακτίνων και προορίζεται για τους ανθρωποκτόνους της Γερμανίας και ιδίως της Σιλεσίας. Η εγκατάστασής του είναι όπως των συνεισμένων ντούς, μονάχα που ο εργάτης αντί νερού, θα δέχεται επάνω του, μετά το τέλος της εργασίας του, έναν καταγυρισμό ήλιακων ακτίνων. Τα ντούς αυτά κρι-

νούνται ευεργετικώτατα ύστερ' από το ολοήμερο κλείσιμο του εργάτη στις σκοτεινές στοές των ανθρωποκτορικών.

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

(Συνέχεια χωρίς τέλος)

Προτού προχωρήσω ήγαπητοι αναγνώσται και ήγαπητά αναγνώσται στην ιστορίαν μου περιδιάξω συναντήσεώς μου μετά του Κινέζου πολιτισμού, και στα επανόλυντα την σήμερον ημέραν εν Κίνα πολεμικά γεγονότα, θα σάς αναφέρω όλην την περί Ιαπωνίαν.

Πηγαίνοντας για την Σαγκάη, είπα να περάσω να δω και την Ιαπωνία. Πολλά είχα ακούσει περί Ιαπωνίαν και Ιαπωνίων και μεγάλη μου, αδερφοί, ήταν η επιθυμία να δω τί γίνεται και εκεί χάρω. Έλα όμως, που το βαπόρι δεν έκανε δρομολόγιο Ιαπωνία. Έμένα όμως ο καπετάνιος ήτανε φίλος μου. Τόν είχα τρατάρει και τσιγάρο. Πάω λοιπόν και του λέω σ' αυτή άγγλιστί:

—Δέν μάς πās ρέ αδερφάι μου μίστερ Κάπταιν Μπλόυντ και κατά τό Τόκιο;

—Όχι! μου λέγει άμέσως, ποδ πάει να πη έλληνιστί: Τόχεις! Και σφουράει κάτι του τιμονιέρη από τό χουνί του.

Έτσι που λέτε, θάλασε πλήρη για την Ιαπωνία. Εγώ καθώς πηγαίναμε, έπωφελήθηκα για να κάνω μιά μικρή διάλεξη περί Ιαπωνίας στους άλλους μεκανατίσδες. Ήταν όλοι θέσις πολυτελείας και πρώτης, όπως ο υποφαινόμενος είχα διαβάσει πολ-

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Είς ζωηροτάτην συγκλήσιν κρατεί τα πολεμικά ύπουργεία όλων των κρατών μιά νέα εφεύρεσις του διασήμευ μαύρου σφου Ρούι - Μούι, η οποία άφορά την άεροπορίαν αυτήν την φοράν.

Ο μεγάλος σοφός, του οποίου έωρτάσθη κατ' αυτός η εκατονταετηρίς, μετά την εφεύρεσιν της έξαερωμένης πυρίτιδος, έφευρε τώρα νέου τύπου άεροπλάνον το οποίον θα πετά, θα κυλά επί του εδάφους, θα πλέη επί της επιφανείας της θαλάσσης και υπό την επιφάνειαν αυτής και θα διαδίξη ταυτοχρόνως ως άνθρωπος. Το καταπληκτικό αυτό μηχανήμα είναι τόσο μικρόν και ελαφρόν, ώστε δύναται να χωρέση και εις την τσέπην του γελέκου σας. Έξ ου και έπαινον μίσση το άεροπλάνον της τσέπης, άρα μυστικότης τηρείται επί των λεπτομερειών της κατασκευής του, καθ' όσον καθά γενικώς λέγεται, είναι κάτι το άφάνταστον!

Και η κυρία έξηφανίσθη τρέχουσα πάντοτε εις κατάστασιν άλλοφροσύνης. Μετά δύο ώρας, ο συνεργάτης μας ένθυμηθείς ότι δεν είχε γνωρίσει πούθενά τον κ. Αγγσίλαον, έσπευσεν εις συνάντησιν της άλλοφρονος κυρίας φοδούμενος μόνι είχε αυτοκτονήσει εν τω μεταξύ.

Ματαίως όμως την άνεψήτησε. Η κοσμική κυρία είχε γίνει

Ο ΝΩΝΤΑΣ ΣΑΣ

έβαινε την προσεχή του. Κατόπιν έτρωγε και ακολουθούσε έξηπλούτο και πάλιν επί της κλίνης του και έσυνέχιζε τον ύπνον του. Καταπληκτικά πράγματα!

Ποιος όμως ήταν ο Αρθούρος αυτός, και τί έγύρευε εις την κατεφυγμένην αυτήν χώραν, εις την οποίαν το θεομώμεστον φθάνει συχνά τους 50 βαθμούς υπό σκιάν; Όλίγην ύπομνην και θα σάς το είπωμεν. Προηγουμένως όμως, και διά να γίνωμεν περισσότερο άντληπτοί—ούτω και μόνον θα έννοήσετε διατί έδώ καμην εις το παρόν Ισθόρημά μας τον τίτλον «Ο κωδονοκροστής της Ζακσονβίλλης» θα σάς είπωμεν ποία ήτο η καταγωγή αυτού του ανθρώπου.

Λοιπόν, ο Αρθούρος μας αύτός ήτο εγγενούς καταγωγής. Μην τον βλέπετε έτσι όπως είχε καταντήσει. Ένας πρόπαπός

ΣΟΒΑΡΟΝ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Σκάνδαλον κοσμικόν από τα συνταρακτικώτερα, έξέσπασε την παρελθούσαν Κυριακήν εις την πλάξ της Γλυφάδας. Το έμυρίσθη τυχαίως συντάκτης μας, από τα ικανώτερα, μολονότι νεώτατος, λαγονικά της δημοσιογραφίας, μεταβάς την ημέραν εκείνην εις Γλυφάδαν διά να καπνίσω το τσιγάρο του.

Ένφ, λοιπόν ο συντάκτης μας έβαινε εις το εκεί κέντρον τον βαρύγυλόν του, καπνίζων το έν λόγω τσιγάρον του, είδε έρχομένην προς το μέρος του γυναικήν στην Αθηναίαν κυρίαν, από τας κοσμικώτερας πρό τριακονταετίας. Η κυρία ερίσκετο εις κατάρτασιν άλλοφροσύνης και έπεν εις τον συντάκτην μας με τον όποιον συνεδέτο παιδιόθεν:

—Σε παρακαλώ παιδί μου, μήπως είδες τον άνδρα μου;

—Τόν κ. Κώστα;

—Όχι τον Κώστα, αυτός πέθανε, τον Αγγσίλαον.

—Α! τον κ. Αγγσίλαον! Θα προσπαθήσω να τον θυμηθώ.

—Ναι παιδί μου θυμήσου και έρχομαι σέ λίγο.

Και η κυρία έξηφανίσθη τρέχουσα πάντοτε εις κατάστασιν άλλοφροσύνης.

Μετά δύο ώρας, ο συνεργάτης μας ένθυμηθείς ότι δεν είχε γνωρίσει πούθενά τον κ. Αγγσίλαον, έσπευσεν εις συνάντησιν της άλλοφρονος κυρίας φοδούμενος μόνι είχε αυτοκτονήσει εν τω μεταξύ.

Ματαίως όμως την άνεψήτησε. Η κοσμική κυρία είχε γίνει

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΙΣΤΙΕΣ

Μοιθανε ρέ Μαριώ προφές πως έλλονε από μένα δέν αγάπτες ποτές σου.

Και όμως φέμμα ήτανε τρανό, και η αγάπη σου μηδέν, αφού με έξεχασε ο κιοφτές σου!...

ΠΩΔ ΣΟΥΝΤ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

—Αναστασία το σκυλάκι μου είναι γεμάτο λεκέδες;

—Τίς πρόσες λοιπόν και σό άνδρουλή μου; Μα πως συμφωνούμε τέλος πάντων έμεις οι δύο μας!

Άφαντος. Ο συντάκτης μας ήτο έτοιμος να είδοποίηση την άστυνομίαν, όποτε βλέπει την φίλην του κυρίαν να έπιβαίνει αυτοκινήτου ταξί και να άναχωρή εις Αθήνας.

Ο συντάκτης μας χωρίς να χάση καιρόν έπέβη και αυτός του έκκινούντος την στιγμήν εκείνην λεωφορείου και έφώναξε του σωφός:

—Έκατό σκυόδα εάν προσφάσης εκείνο το αυτοκίνητο.

Ο σωφός έξέκρινσε άλλα καθ' όδον έβόλεσε το πόδι του και το λεωφορείον έστράφη. Άλλόφρων τώρα ο συντάκτης μας έπέβη δευτέρου λεωφορείου, διελθόντος εκείθεν μετά ήμίσειαν ώραν και έσπευσε εις τα γραφεία μας διά να γράψη περί του φοβερούσκανδαλου.

κάποτε εις άλλος ποσάπος του Αρθούρου, άλισθον διά δυναμίδος παρά την Ρόδον, έπαθε δυστύχημα, δηλ. ένα φυσόγγιον δυναμίδος βρήκε αντί τα ψάρια τον δειλί του θραχίονα και έγινε ότι έγινε. Ο Γεράσιμος δε Πατεντάτος ταξιδεύων κάποτε χάριν αναψυχής, επί του άλευτικού του πλοαρίου εις Τεργέστην, έγνώρισθη εκεί με μιά Γαλλίδα χορεύτριαν, κατέεβθεν απόγονον των εγγενών προπάπων του Αρθούρου, τοίς όποιους αναφέρωμεν ήδη, την όποιαν και ένθυμείσθη.

Εκ του γάμου τούτου έγγενήθη ο Αρθούρος λαβών την γαλλικήν ιθαγένειαν καθ' ο άγνώστου πατρός, ως έδηλώθη υπό της Κυρίας Ιωσηφίνας Πατεντάτος.

(Η συνέχεια στο πορσεχές)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΘΑΡΡΟΣ

Δέν νοιώθω πιά τριγύρω μου θερμή πνοή ανέμου
ούτε κελιάδισμα γλυκό, μήτε φρυμένα χείλη
μακρυνά ή άνοιξις για μέ, φεύγει σαν κάποιου
σε κάποιο δειλί πουξήσα— μιά δέν θερμών
Θεέ μου.

■ ■

Θά καρτερώ σαν θάλασσα με το γαλάζιο
κύμα δίχως καμμούς και δάκρυα, χωρίς παλιν
λαχτάρες και στον καθρέφτη της ζωής, θά νά κυττώ
τις ζάρες που άφησ' ο χρόνος φεύγοντας στ' αδιάκο-
πό του βήμα.

■ ■

Κι' αν έρθ' ή ώρα ή στερνή και με καλούν
τ' άστέρια ψηλά στο χάος τ' ουρανού, στα σύννεφα τ'
αίθερια δίχως μικρό παράπονο, χωρίς θλιμμένο
βλέμμα σαν ένδοξος πολεμιστής, που πέφτει μέσ'
στη μάχη ένφ' αγιάτρευτα κυλά, άπ' την πληγή του
αίμα.
"Ετσι κι' εγώ θά ν' άνεβώ σε μιά ούράνια
ράχη.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΠΕΝΕΚΙΔΗΣ

■ ■

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

"Ανάσπασε σκορπάει ή αύρα χάδι
στης θάλασσας τ' αλάζι, άσπροι γλάροι
πετούν γιαλοπερίγυιαλά με χάρι
ζυγιάζουν τά φτερά τους όλοι όμάδι.

■ ■

Γαρούφαλλα έχει ή δύση' σαν το βράδυ
θά μαραθούν κι' ό άνέρας θά τά πάει
τ' άσπρη του θ' άπλώση το φεγγάρι
και στο γαλάζιο ούράνιο λειβάδι.

■ ■

Κρυφά θά ξεπροβάλουν άστρα πλήθια
Πουλιά πετούν γεμάτα από μεθύσι
ερωτικό, κι' ώσαν στα παραμύθια.

■ ■

Νεράιδες στη πηγή χορό έχουν σήσει
και μύρα χύνουν τ' άνθια... "Ω! τέτοια,
αλήθεια,
ώρα σπαυμένη μάγια να μη σβύση!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

ΟΛΑ

Κάθε της σκέψης σου φερούγισμα θέλω
να γίνεται για μένα... "Όλοι της καρδιάς
σου οι παλμοί θέλω νάναι για μένα... Τ' ά-
νάσασμά σου το θερμό, σαν λαύρα καυτής
λάβας κάποιου "Ηφαιστείου—του Πόθου—
θέλω να γίνεται για μένα...

Τό κάθε βήμα των μικρών σου των πο-
διών και κάθε κίνηση αρμονική των κινέ-
ντων σου χειρών, θέλω να γίνεται για μέ-
να... Θέλω κάθε χρυσόβειρο σου να σου μι-
λάει τις νύχτες μόνο για μένα... Θέλω ή ψυ-
χή σου, το είναι σου, τά βλέμματά σου μέ-
να μονάχα ν' άγκαλιάζουν. Μόνον έμένα...
Θέλω τά βλέφαρά σου να σφαλάν από τη
θύμησή μου και κάθε πρωί ν' άνοιγουνε και
τη ζωή να ξαναρχίζεις μόνον για μένα... Θέ-
λω να βλέπεις σ' όλα τ' άστρα τ' ουρανού
τά μάτια μου. Στόν ήλιο του καυτού μεσημε-
ριού να νοιώθεις θέλω της αγάπης μου τη
φλόγα... Στίς βραδυνές ξαστεριές, στο φεγ-
γάρι τ' άχνό θέλω να βλέπεις τη μορφή μου
—όταν χορτασμένος άπ' τά χάδια σου και
τά φιλιά σου ξαπλωμένος ήσυχα μέσα στην
άγκαλιά σου, αφήνομαι σ' έναν ούράνιο
ρεμβασμό... Θέλω σε κάθε συγνεφάκι της
καλοκαιριάτικης ημέρας να βλέπεις τις δικές
μου τις ανέψεις, τους δικούς μου στοχα-
σμούς όταν περνάν άπ' τά μάτια μου... Στίς
θάλασσες το φλοίοβο θέλω ν' άκούς τά λό-
για που σου ψιθυρίζω... Στην Αύρα του
δουνού τά τραγούδια που σιγ' στέλνω... Στά
Σονέττα του "Ερεντιά ν' άφεγάδιαστα θέ-
λω να θυμάσαι κάθε πράξη μου, κάθε τι
δικό μου... Στην άτέρμονη θάλασσα, στο ά-
τέλειωτο τ' ουρανού θέλω να βλέπεις της
αγάπης μου την άπεραντοσύνη... Στίς ματω-
μένες παπαρούνες, στα μικρά κοχύλια
άκρογιαλιάς, στ' άνθισμένα τά κοράλλια,
θέλω να βλέπεις τά χείλια μου... Θέλω να
έξω μόνο για μένα... Στά μαγικά των "Αλ-
κων τά «Έντελβάους» θέλω να βλέπεις έμέ-
να που θά είμαι πάντοτε ο ίδιος, κι' άς
είναι γύρω μου αιώνια χιόνια—μιά τέτοια
κοινωνία...

Στίς στάλλες δικραΐζει ο Πονέντες— την
ώρα που ή θάλασσα μανιασμένα ξεσχίζει τά
στήθια της—και στ' άξέτιμητα μαργαριτά-
ρια, και στίς σταγόνες της φθινοπωριάτι-
κης βροχής, και στ' άνοιξιάτικου πρωϊνού
τις δροσοσταλίδες, τά δάκρυά μου θέλω να
τυλλογίζονται... "Όλα θέλω να σου θυμίζουν
έμένα...

Θέλω τά δαχτυλίδια των σγουρών μαλλι-
ών σου να όμορφαίνονται άκόμα πιο πολύ το
τρογυρήσιο κεφαλάκι σου μόνο για μένα...
"Όλα, τ' άκούς; "Όλα σου θέλω νάναι δι-
κά μου... "Η λαύρα των φιλιών σου, ή θερ-
μη του κορμιού σου θέλω να φλογίζουν μό-
νον έμένα κι' άς με καίνε, κι' άς με κάνουν
φρύγανο... Θέλω να πλημμυρίση συγκίνηση
το σώμα σου μονάχα στο δικό μου τ' αντί-
κρυσμα... Θέλω ή αγάπη μας Θεός' κι' έμεις
πιστά του να θυσιάζουμε στο όνομά του ό-
λα, όλα...

Θέλω στο άδολο το χαμογέλιο των παιδι-
ών να θυμάσαι την άγνή μου την αγάπη...
Στίς συναυλίες τις άρμονικώτερες την ώρα

Σ' ΑΓΑΠΩ

Κι' είσ' απλή κι' είσ' αϊθέρια
κι' είν' τ' άστέρια
σαν μιά σπίθα μπροστά σου.
Μιά στιγμή μόνο στάσου
δίχως έννοια και σκοπό:
Σ' αγαπώ!...

■ ■

Μή θηνηίς μέσ' στο βράδυ,
το σκοτάδι
που δλιβά μάς τυλίγει,
θά σδυστή και θά φύγη
έτσι ως ήρθε σκυθρωπά,
Σ' αγαπώ.

■ ■

Και θ' απλώσουν τριγύρα
μύρια μύρα
τ' άνθισμένα λουλούδια
και θ' ήχουν τά τραγούδια
στο παλμό τρελλό σκοπό.
Σ' αγαπώ.

■ ■

Κι' αν ποτέ μέσ' στη ζήση
νοιώσω δρύση
να κυλάνε τά δάκρυα,
θά σταθώ σε μιά άκρη
και στερνά θά νά σου πω,
Σ' αγαπώ.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

που οι πονεμένες νότες θά όργιάζουνε θέλω
να θυμάσαι τά λόγια μας «σ' αγαπώ, θ' α-
γαπιόμαστε πάντα»... Στά φωτεινά μονοπά-
τια που χαράζουνε στα μαύρα σύννεφα οι
κεραυνοί, θέλω να θυμάσαι τά μονοπάτια
που οι δυο σφιχταγκλισμένοι διαβαίνουν
με στα δάση... Κι' αν μακριά σου θά νάμαι
θέλω να με σκέφτεσαι την ημέρα τόσες φο-
ρές, όσες στάλες έχουν οι "Άκανοί, όσες νι-
φάδες πέφτουνε στίς χιονοθύελλες, όσα φύλ-
λα γίνονται την "Άνοιξη... "Όταν κυττάξης
μέσα στον καθρέφτη ή όταν—σαν κάποια έ-
λαφίνα των δρυμών—με χάρη σκίβεις για
να πής χρυστάλλινο νερό από μιά κάποια
ξάστερη δροσοπηγή, θέλω να βλέπεις μέσα
τη θωριά μου... Θέλω οι τριλλίες τ' άηδο-
νιού, τά άσμα του κορυβαλλού, των κοπαδι-
ών τά κουδούνισματα. Οι καμπάνες του όρ-
θρου και του "Εσπερινού. Οι φλογέρες των
βασκών. Τό κύλισμα τών ρουακιών, των χε-
λιδονιών τώ πέταγμα. Τό θρόισμα των καλα-
μιών στίς ρεματιές την άκρη, τó αϊθεροπό-
ταμο της εύωδιάς που κάνουν τά Μαγιά-
πριλα. Τών γρύλων τó νανούρισμα. Τών
λουλουδιών τά μύρια χρώματα. "Όλου του
κόσμου τά τραγούδια. Κι' άκόμα τ' άστέρια
όταν χύνονται στ' "Άπειρο τ' ουρανού κι'
όλα, όλα θέλω να σου θυμίζουν έμένα. Κι'
όλα, όλα σου, Στέλλα, θέλω νάναι μόνον δι-
κά μου. "Όλα...

ΝΕΛΛΗΣ ΣΙΒΑΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρδ 15, 'Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνοι: 24-947

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιεύματα και
μη δέν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιá ρε-
ζιά του χαρτιού.
Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε τó δνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για τήν ύπηρεσία
του περιοδικού.
Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες

άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τόν
αριθμό του φύλλου, για τó όποιο μάς
γράφετε.

Δ. Νά μήν στέλνετε ποτέ περισσότερα
από ένα πεζό ή δυό ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από δυό
δελτίους να έχουν όπ' άψει τους ότι θά
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυό
ποιήματα και τά άλλα θά σχίζονται.

Ε. Νά μήν στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δέν λάβετε απάντηση σ' εκεί-
νη που έχετε στείλει, γιατί δέν θά ληφθή
όπ' άψει. Νά σημειώνετε σε κάθε και-
νούργια άποστολή πότε έλάβατε απάντη-
ση στην προηγούμενη.

Ζ η μ. Έξω γνωστόν ή «Έβδομάς» κρι-
ναι τά έργα των άγνωστών της και
δημοσιεύει τά έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μιά χρηματική άμοιβή.

Άννοδλαν Βαρβαρέσσου. Έγ-
κρίνεται τó διήγημά σας. Για τά καλά σας
λόγια εύχαριστούμε.

Νανάν Διαμάντη. Καλογραμμένη
ή «Πρώτη άγάπη». Θά σάς παρακαλέσωμε
όμως να αλλάξετε την τελευταία φράση ή
τοίλächιστον να τήν εξηγήσετε, να τήν δι-
καιολογήσετε γιατί έτσι όπως είναι δέν κα-
ταβαίνει κανείς τ' θέλετε να πείτε. Φυ-
σικά θά μάς στείλετε μόνο τις τελευταίες
φράσεις γιατί τó διήγημά σας ή μάλλον τόν
διάλογό σας τόν κρατούμε. Μί μ η ν Φί-
λον. Έγκρίνεται ή «Μετουσίωση». "Η

«Παρεξήγησις» κατώτερη. Δέν μπορούμε να
σάς πούμε από πού, χωρίς να τó διαβάσω-
με, αν τó διήγημά σας θά γινόταν δημοσι-
εύσιμο αν τού άλλαζατε έτσι ή αλλιώς τó
τέλος. Θά προτιμούσαμε να δρίκατε κανέ-
να άλλο θέμα πιο πρωτότυπο. Τό τεύχος που
ρωτούσατε είναι τó Πασχαλιάνικο τεύχος
της «Έβδομάδος». Σ. Γ. Έγκρίνεται τó
«Άπειρο Τραγούδι» και θά δημοσιευ-
θή με τή σειρά του. Σ. Α. Ζ. Για πρώτο
δέν είναι πολύ άσχημο. Βέβαια δέν είναι
άκμην δημοσιεύσιμο αλλά δύο-τρεις στίχοι
του άρεσά έπιτυχημένοι δείχνουν ότι με

κάποια προσπάθεια θά μπορούσατε να έπι-
χετε κάτι καλύτερο. Δουλεύετε μόνο τά ποι-
ήματά σας προσεκτικώτερα. "Ο δέκατος στί-
χος λ. χ. έχει λανθασμένο μέτρο. Θάπρεπε
να είναι κάπως έτσι για να είναι σωστός:
«πούτε στα χρυσόβειρά μου δέν θά πίστευα
ό φτωχός». Νά κ η ν Κε λ η ν. Δυστυχώς
δέν είναι δημοσιεύσιμος ο «Σκληρός άποχω-
ρισμός». Τό γράψιμό σας δέν είναι καθό-
λου και ή γλώσσα που μεταχειρίζεσθε δέν
χρησιμοποιείται πιά στην σύγχρονη φιλολο-
γία. Κυττάξτε και μόνος σας:

"Ανέβαινα σιγά σιγά τόν δρόμο της Πα-
ναγιάς σιλοισιμένος σιθροπός για να φτά-
σω και έγώ κάπου. Τό άστρον της ημέρας
ήρχισεν ήδη να μάς έγκαταλείπει άφίνοντας
πίσω του τός ώρας άναλαμπάς της δύ-
σεως. Τί άγωνία τί συγκίνησης, τί άνυποπο-
νησία. "Η ψυχή μου περιπίπτει ποθούσα
να ίδη Έκείνη.

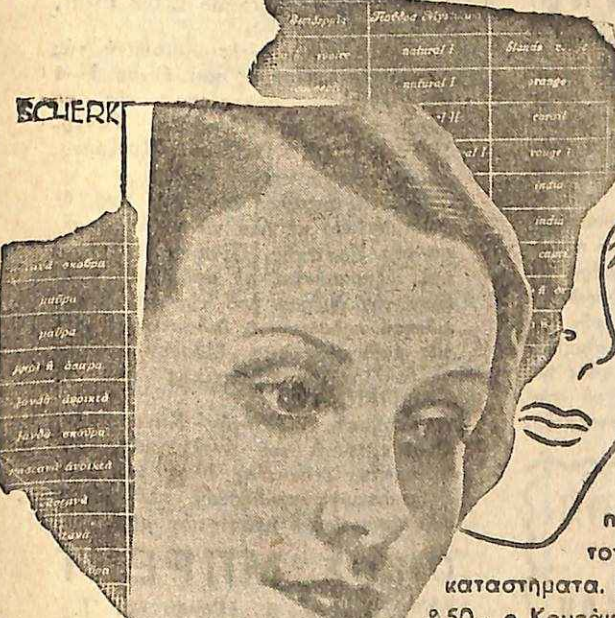
Υπό τού δικαιούσε τούτον πόθου, φλεγό-
μενος ζητεί να έμβιβήνη εις τήν ήδονή εις
τόν υλόν, τόν σιληρόν υλόν, της Άφροδι-
της. Μιά ματιά έβριξα προς τó βάθος και αϊ-
σθάνθηκα ένα ρίγος συγκινήσεως.

"Ητο ή νεράιδα μου ήτο τó Άγγελό μου
δσο προχωρούσα ή άγωνία μου ηδύνατο.
"Αχ Θεέ μου τί έχει τί έπαθε. Ποτίζει με
δάκρυα τή γή.

Σκληρές άποχωρισμέ!!
Θέέ μου τί άτιμη στιγμή, τί σιληρή στα-
γμή τί άπαίσιος τί θηριώδης στιγμή.

Για τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Ν έ-
μ η ν Δικαιάκω. Πολλά σχολαστικά
και δογματικά γραμμένο τó «Σ' αγαπώ».
Σχετικά καλύτερο τó τέλος. Σ τ ά η ν
Ψάλλαν. Έγκρίνεται ο «Εφιδής» και
θά δημοσιευθή με τή σειρά του. Δέν αν
Σ. Τό γράψιμό σας άρεσά καλό. Άποφεύ-
γετε όμως θέματα τόσο κοινά γιατί έχουν
γραφή χίλιες φορές. Στείλτε μας κάτι προ-
ποτικώτερο. Να υ σ ι κ ά ν. Τά ίδια έχομε
να πούμε και σε σάς. Φυσικά, φαίνονται ά-
κόμη πρωτόλεια και λίγο παιδίστικα αυτά
που γράφετε δέν στερούνται όμως κάποιου
ταλέντου. Μήν διάξεστε να δημοσιεύσετε.

Πικραμένα Χείλη. Δυ-
στυχώς δέν μπορούμε να τó δη-
μοσιεύσουμε έλλείψει χώρου.
Ζωξέτ. Πολλά κοινά τó θέμα
του. Διαλέξτε κάτι πιο πρωτό-
τυπο. Τό γράψιμό του σχετικά
στερωτό. Ε. Α. Β. Θ. Έμ μ σ-
νού ή λ Μεταξάν. Μι-
λέν Μαθιουδάκη. Γ.
Πολ. (.). Άπόλλωνας
Άντωνίου. Σταυρόλεξα έ-
λήφθησαν και παρατέμφθησαν
στον άρμόδιο συντάκτη. Εύχα-
ριστούμε. Ν. Πετρόχρ-
ι ο ν. Έχει ένα-δυό σημεία κα-
λά τó πεζό σας, στο σύνολο ό-
μως άστειρό. Άποφεύγετε τις
καθαρευουσιάνικες έκφράσεις
όπως «εραγδαία δροχή ήρχισε
να πέπτει» και τις άδούλευτες
να πείτε: «Τά
λόγια αυτά της φτώχης γρη-
σαν βέλη τρύπησαν τήν καρδιά
του νέου, έχοντας όμως τήν έ-
ξουσίαν να προεξηγήουν κάποια
άναστα γλήνης εις τó βάθος
της ταραγμένης ψυχής του» που
καταντά άσυνάρτητο. Ε μ. Ά-
λεξίου. "Ηθελε κάποιο «ρε-
τούς» άκόμη τó ποιήμά σας για
να γίνη δημοσιεύσιμο. Πρό πάν-
των τó πρώτο τετράστιχο και ο
13ος στίχος. Οι δυό τελευταίοι
στίχοι ταν πολύ καλοί. Για τά
καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

**Έάν θεήτε
υό είδθε ώριτο**

χρησιμοποιείτε τó βελούδινο, αϊθέριο
και λεπτά άρωματισμένο κορνάκι Μύ-
στικού. Πρέπει όμως να τó συνδυάζετε
με τήν πούδρα Μυστικού, σύμφωνα με τόν
ήνικα του Scherker. Μόνον έτσι θ' άρέσετε πάν-
τοτε. "Ο ήνιξ τού Σέρκ εύρίσκεται εις όλα τά
καταστήματα. Πούδρα Μυστικού σεκουιά τών Δρ. 80.-
& 50.- • Κορνάκι Μυστικού Δρ. 40.- • Έναντι 3δρ γραμ-
ματοσήμου άποστέλλεται δείγμα
πούδρας & κορνάκι. Γεν. Άντ. Οίκος
Π. Ι. Μαγκριώτα, Νίκης 10, 'Αθήναι

**πούδρα
Mystikum**
ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΜ (ROUGE)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα γυναικής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Γι' ορισμένους. Είναι έντελως άδικοι λόγους ο φόβος σας. Ούτε έτσι εμφανίζεται η λέπρα, ούτε αυτές που μου γράφετε είναι οι εκδηλώσεις της. Μήπως είχατε κανένα συγγενή λεπρό και φοβάσθε; Να πλύνετε το μέρος με άραια διάλυση βορικού. Κατόπιν να το ξεπλύνετε με σέτο χλιαρό νερό και μετά αφού σκουπισθείτε να βάξετε λίγη από την κάτω άλοιφή: Πομάντ Τοποβαξέν αντιπυοξέν. Αύτη την άλοιφή να την αφήνετε επάνω τις περισσότερες ώρες της ημέρας. Μετά δεκαπενθήμερον κύμα μου ξαναγράψετε.

Μίαν νέαν Τόποβαξέν πούχετε να κάνετε μία κι εσθε έδω είναι να επισκεφθείτε τον δερματολόγον μας κ. Λαδά για να σας εξετάσει και να σας συμβουλευθεί, ότι πρέπει καλλίτερο. Γιατί μου τα γράφετε πολύ μπερδεμένα κι' ακαθόριστα. Θα σας εξετάσει δωρεάν αφού του πείτε το ψευδώνυμό σας.

Ρ. Α. Ζ. Πάτρι. Αφού δεν μου γράφετε να σας βοηθήσω άποτελεσματικά, ξαναγράψτε μου. Πάντως άρχιστε να παίρνετε κάθε πρωί νηστικά ένα κύπελλο καρυδόφυλλα. Δηλ. θα θράσετε 4-5 καρυδόφυλλα και άμα τα σουρώσετε να βάξετε λίγη ζάχαρη και να το πίνετε. Για τα εγκαύματα του ήλιου έχω γράψει επανειλημμένως κι' έγω κι' ο κ. Λαδάς λεπτομερώς. Χρησιμοποιήστε χρώμα δεν είναι δυνατόν να λάβη ή επιδερμίδα σας. Απορώ δε πως δεν ζητάτε να γίνετε μπλουμπλάκ.

Δυο άδελφοί. Για να χέτε λευκό δέρμα το πρωί πριν πλυθείτε μ' ένα θαμνιάκι βουτηγμένο σε άδραστο και νωπό γάλα να περνάτε όλο το πρόσωπο. Μετά μία ώρα πλένεσθε με νερό και κατόπιν βάξετε την έξις λουρίων, την όποιαν να χρησιμοποιήτε και το βράδυ πριν κοιμηθείτε.

Fau de fleurs 90 gr.
Teint. de benjoin 10 "

Πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε την πομάδα Βάνισιν Χαρέμ.

Μ. Π. Γ. Αφού δεν μπορείτε να καθορίσετε την ποιότητα του δέρματός σας, πρῶγμα απαραίτητο για την τηρήτέα περιποίηση, πηγαίνετε στον κ. Λαδά που αφού σας εξετάσει -δωρεάν- θα σας συμβουλευθεί, ότι πρέπει. Να του πείτε το ψευδώνυμό σας.

Β. Μ. Μεσολόγγι. Μου γράφετε να σας δώσω κατάλληλη συνταγή για ν' άδυνατίσετε ένα μέρος το οποίο συντελεί εις την όλην εμφάνισή σας. Ποιο μέρος; Η συνταγή δεν είναι πανάκεια. Πρέπει να ξέρω που θα χρησιμοποιηθεί για να σας δώσω την άνάλογη και την χρήση άν βεβαίως γίνεται κάτι για το μέρος που θα χρησιμοποιηθεί.

Πάσχουσιν. Τα έμβόλια που μου γράφετε είναι καλά άλλ' όταν είναι γενική σταφυλοκοκκίαση του σώματος. Το Τοποβαξέν που σας συνέστησε ο γιατρός σας χρησιμοποιείτε επάνω στα σπυριά. Είναι άθωο βιολογικό παρασκεύασμα και καταστρέφει τοπικώς τον σταφυλοκοκκό στον όποιον όφειλονται αυτά τα σπυριά. Δεν εί-

ναι το ίδιο με το Όφθαλμ. Το Όφθαλμ. Τοποβαξέν χρησιμοποιείται μόνο για τα μάτια. Και το κριθαράκι κι' αυτό όφείλεται σε σταφυλοκοκκό, συνεπώς το έμβόλιον αυτό είναι κι' έκει άποτελεσματικότατο. Αν είναι όμως έκτεταμένη ή πάθηση ασφαλώς χρειάζεται κι' αντισταφυλοκοκκικές ενέσεις.

Νίτσαν Σεφ. Η συνταγή είναι η έξις:

Chlorure d'ammonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 "
Fleurs de soufre	1,80 "
Alcool pur	20, "
Glycerine	40 "
Eau de roses	200 "
Pilocarpine	1 "

Αφού άνακινήσετε κατω την φιάλη ρίχνετε λίγο ύγρο σ' ένα πιατάκι και δουτώντας μέσα μια όδοντόδουρτα περνάτε καθημερινώς καλά τις άσπρες τρίχες. Να λούζεσθε κάθε είκοσι μέρες όχι συχνότερα.

Αλφα. Σας παραπέμπω ακριβώς σ' ό,τι γράφω άμέσως άνωτέρω προς Νίτσαν Σεφ. Ν. Α. Φ. Βεβαίως ο κ. Λαδάς έφαρμόζει υπεριώδεις ακτίνες, άλλα δεν ξέρω κατά πόσον θα όφελήσουν στην περιποίησή σας. Γι' αυτό καλλίτερα είναι να τον επισκεφθείτε Σόλωνος 40 11-1 ή 5½-8 κι' αφού θα σας εξετάσει θα σας συμβουλευθεί, ότι συντελεστικότερο πρέπει. Να του πείτε το ψευδώνυμόν σας για να εξετασθείτε δωρεάν.

Ανατολήν. Κε ή της. Να πλύνεσθε πάντα με χλιαρό νερό. Ποτέ να μη μεταχειρισθείτε σαπούνι άλλα τις έβδομάδος άπαραιτήτως το άσπράδι του αυγού. Μετά το πρωινό πλύσιμο λίγο απ' την κάτω άλοιφή κολιρέμ ως έπίσης από την ίδια και τις της έβδομάδος την νύκτα.

Parafine molle	12,50
Cire blanche de melisse	12,5 gr.
Huile d' amandes douces	50
Borax	1 "
Eau de roses	25 "
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Πρό της πούδρας ως και για καθάρισμα το βράδυ την έξις λουρίων:

Lait d' amandes 50 gr. — Glycerine 10 gr.
Eau de roses naturelle 200 gr.

Μαρίαν Π. Ι. Καλλυντικά και ιδίως κρέμες δεν πρέπει προς το παρόν να μεταχειρίζεται ή άδελφ. σας γιατί πληθαίνουν τα σπυριά, τα όποια δεν είναι τίποτε άλλο παρά σταφυλοκοκκός. Επάνω στα σπυριά, αφού τα καθαρίση με χλιαρό νερό και τα σκουπίση να βάξη την αντισταφυλοκοκκική πομάδα Τοποβαξέν. Αντιπυοξέν. Όσες πιο πολλές ώρες την ημέρα τάχει σκεπασμένα μ' αυτήν τόσο γρηγορότερα θα περάσουν. Για την άκαταστασία της περιόδου της να παίρνει έσωτερικώς κομπλέτες Όξιβάλ των 300 U. S. Ένα χάπι καθημερινώς. Τις μέρες της περιόδου να σταματά και μετά την παύση να τα ξαναρχίζει.

ΤΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΛΟΥ

από 1ης Σεπτεμβρίου μετεφέρθη εις
την έδδν Πατησίων 54
(Παρά το Μουσείον)

Όταν τακτοποιήθη να σταματήσει αυτά τα χάτια. Έπίσης κάθε πρωί άπαραίτητα χωρίς να το παραλείπη να θράξη σαν τσάι καρυδόφυλλα και να πίνη ένα κύπελλο απ' αυτά νηστικά με λίγη ζάχαρη. Δίς της έβδομάδος να μεταχειρίζεται το άσπράδι του αυγού. Ούτε οινόπνευμα ούτε σαπούνια διότι θα γίνη σαν γρηά. Μετά ένα μήνα να μου ξαναγράψετε, γράφοντας συγχρόνως αν είναι πολύ λιπαρό το δέρμα της.

Φλέγντ άμούρ. Να συμμορφωθείτε λεπτομερέστατα εις ό,τι συμβουλευό άμέσως άνωτέρω την Μαρίαν Π. Ι. και να μη σπάτε ποτέ τα σπυριά γιατί θα γεμίσετε όλη. Και σεις μετά ένα μήνα να μου ξαναγράψετε άποτελέσματα για να σας καθορίσω καλλυντικά.

ΛΟΡΑ

ΜΠΡΕΝΤ ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ-ΜΟΔΑΣ

Υπευθύνως δηλούμεν ότι αι καταρτιζόμεναι εις την Νέαν Γεωμετρικήν Κοπτικήν, του προνομίουχου συστήματος ΜΠΡΕΝΤ, μαθαίνουν πραγματικώς και κατά βάθος την τέχνην, σύμφωνα με τα προγράμματα των έπισήμων Σχολών Κοπτικής των Παρισίων και δικαιούνται του Διπλώματος της Grande Ecole Proff. de France.

Έντός μηνός τελειοποιούμεν τας πρακτικάς μοδίστρας και έντός 3-4 τας έντελώς άρχαρίους, εις τας Φιλύ, Ζαπωνέ, Ρενγκλάν, Ταγέρ, Παλλά, Κάπ, Παϊδικά, Πντζάμες, Άσπρόδρουχα κτλ.

Εις τας μεγάλας αίθουσας μας, έφωδιασμένας με όλα τα νεώτερα μέσα της Κοπτικής, Πίνακες, Σχέδια κτλ. έξασκούνται αι μαθήτριά καθ' όλην την ημέραν υπό την επίβλεψιν ειδικού προσωπικού διδασκικού. Εις τας μαθητείας μας δίδομεν δωρεάν το βιβλίον μας Κοπτικής και το CERTIFICAT.

Ζητήσατε Όδηγόν - Κανονισμόν, δωρεάν, μετά του άναλυτικού προγράμματος διδασκτέας όλης και των βεβαιώσεων εκμαθήσεως πλέον των 800 άποφοίτων μαθητριά μας.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

όδός Πετράκη 3 (Γωνία όδ. Έρμου-Βουλής) Τηλεφ. 32.700 Γυναικεία φορέματα έτοιμα και παραγγελία. Δεκτά ύφασματα προς ραφήν Άπλά φορέματα δρ. 250. Τοναλέται από δρ. 350. Ταγέρ δρ. 500 Παλλά δρ. 400.

Μόνον με τας παγκοσμίου φήμης
Γερμανικάς Βαφάς
ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ
JACOBUS
Δυνατόν να βάψετε επιτυχώς
τα φορέματά σας

Ανίπρωδ. Κέντρ. παρακαταθήκη
ΕΝΠΟΛΙΔΟΣ 14-μετ. ΣΑΡΑΝΤΗ

Διατί ή NIVEA είσχωρεί τόσο καλά εις τό δέρμα,

Έπειδή ή κρέμα NIVEA περιέχει την συγγενή προς τό δέρμα EUCERIT, έπιτυγχάνει ώστε διά της έντρίβης να εισχωρή θαδεία εις τούς πόρους του δέρματος και να μη μένη μόνον εις την έπιφανείαν.

Η έντρίβη κάθε βράδυ με κρέμα NIVEA καθιστά τό δέρμα μαλακόν, τρυφερόν και ταυτοχρόνως ίκανόν προς αντίστασιν. Ούτε ό άέρος, ούτε ή κακοκαιρία ήμπορούν να κάμουν τό δέρμα σας να σκάση και να γίνη σκληρόν.

Τό μικρόν κυτίον δρχ. 8,50
Τό μεσαίον " " 15.-
Τό μεγάλον " " 30.-

NIVEA
CREME

Η ήλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙΟSEL ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙΔΑΜΕΝΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Τό πρόσωπό σας έχει τόσην νεότητα όσο και τό δέρμα σας έχει Bioce! πολύτιμον ουσίαν με την όποιαν ή φύσις έπρόκεισε τό δέρμα σας δια να είναι σφιγμένο και δροσερό. Μην αφήσετε να άποξηρανθή τό Bioce! Άποδώσατε εις Bioce! τό δέρμα σας φρέσκο έξαχθέν από τα ύποδερμια κύτταρα νεαρών ζωών. Η θανμασία αυτή ουσία έχει έξαιρετικήν λεπτότητα δια τό δέρμα σας. Θα αναζωογονήση τα φυσικά σας άποθέματα του Bioce! και θα διατηρή ταύτα πάντοτε ζωηρά. Τότε τό δέρμα σας θα άποβάλη μόνον του τα σημάδια της ηλικίας, ρυτίδες, ζάρες, μαύρα στίγματα, και θ' άναδείξη πάραυτα πραγματική και διαρκή νεότητα.

Δεν ύπάρχει παρά μόνον μια τροφή εις τό Bioce! δια τό δέρμα: Είναι ή Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ρόζ). Έπιθέσατε ές αυτής άποψη κι' όλας πριν κοιμηθείτε. Τό πρωί μεταχειρισθείτε την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκού). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΑ ΕΚΠΑΛΗΚΤΙΚΑ: Γυναίκες 72 ετών δεν έχουν ρυτίδες, γυναικες 50 ετών φαίνονται μόλις 30 και νεαρά κορίτσια άποκτούν άποχρωσιν έκτάκτου ώραιότητος. Η έπιτυχία είναι έγχυνημένη παρά του οίκου Τοκαλόν άλλως τα χημίματα έπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφορούμεν τούς άναγνώστας μας ότι ο παθολόγος Ιατρός της «Έβδομάδος» κ. Α. Δημητριάδης, μετέφερε τό Ιατρείο του, Μιλτιάδου 11 (Πάροδος Άγίου Μάρκου) όπου και δέχεται από τας 4-7 καθημερινώς.

Δυστυχισμένην παντρεμένην. Δεν βλέπω με την αλήθεια που είναι ή δυστυχία σας. Σεις μάλλον πρέπει να σθε εύτυχης γιατί καίτοι νέα, έξεπληρώσατε την άποστολή σας και στην κοινωνία και στο Θεό. Γιατί λοιπόν εισθε δυστυχής; Αφίστε κατά μέρος αυτές τις σκέψεις των έγχειρήσεων και των φαρμάκων γιατί μπορεί να πάθετε καμιά συμφορά και τότε άσφαλώς θάναι πολύ άργά. Τό μόνο που θα μπορούσα να σας πω για να μη φαντασθείτε ότι άλλοι λόγοι με άναγκάζουν, είναι κάτι που χωρίς να έξοδευθείτε και χωρίς κινδύνους μπορεί να μετριάση αυτή την άνταισθητικότητα. Και είναι αυτό τό έξις: βρέχετε τον στήθοςμό σας, τον στίβετε καλά καλά ώστε να μη μείνη καθόλου νερό και τον φοράτε. Χρειάζεται προσοχή. Δεν θα τό κάμετε καθόλου αυτό άν τυχόν και έχετε κρυώσει καμιά φορά. Μόνον αυτό μπορείτε να κάμετε. Όλα τα άλλα είναι άμφίστομος μάχαιρα και πολυδάπανα.

Παραπονιόρην. Έχετε δικηο να παίρνετε αυτό τό ψευδώνυμο, νέος με τόσα προσόντα όπως τουλάχιστο γράφετε να χέτε στο πρόσωπό σας όλα αυτά τα άνταισθητικά σπυριά βέβαια δεν θα κάμετε καλήν έντύπωση στο όραίο φύλο. Αφού όμως γράφετε ότι εισθε άποφασισμένος να τα θγάλετε ή να αυτοκτονήσετε, αντί να κάμετε τό δεύτερο προσπαθήστε να κάμετε τό πρώτο. Ζητήστε από τό φαρμακείο σας τα αντισταφυλοκοκκικά έμβόλια τα ζυμωθέντα από του Ιατρού κ. Κόμη και με μία σειρά θα άπαλλαγίτε χωρίς να εισθε ύποχρωμένος να καταφύγετε την αυτοκτονία. Μπορεί να είναι εύκολη δουλειά αυτή, άλλα δεν είναι λύσις, και πρό πάντων για έναν άνδρα!

Άμοιρον. Έντα ύθα. Δεν είναι δυστυχώς ούτε ή πρώτη ούτε θάναι και ή τελευταία φορά που ή ιστορία αυτή άρχίζει κατ' αυτόν τον τρόπον. Πάντως δυστυχώς ή εύτυχώς άρχίζει μία οιασδήποτε είδους

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία και ταχυτάτη εκμάθησις του διά νόμου άνεγνωρισμένου συστήματος στενογραφίας Gabelsberger παρά του άριστούχου κ. Παναγ. Χατζηγιάννη.

Και ό πλέον άνεπίδεκτος μαθήσεως, καθιστάται ίκανός στενογράφος, δι' όλως ίδίας μεθόδου, χωρίς να παραμελή άλλας άσολίας του δια να μελετήση κατ' οίκον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

Έπιστημονες, δημοσιογράφοι, φοιτηταί, υπάλληλοι άποκτήσατε ένα άπαραίτητον προσόν. Δίδασκτρα 400 μηνιαίως.

Άπευθυντέον: Περιοδικόν «Έβδομάς», Νοταρά 15.

να κυνηγή τον άνθρωπον. Καί πολλὰς φο-
ρές ὁ ἄνθρωπος φθάνει σὲ βαθειὰ γηρατειά
κι' αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ καθόλου νὰ τὸν ἀφήσῃ.
Ἐδῶ ὅμως εἶναι πού φαίνεται τοῦ καθενὸς
ὁ χαρακτήρ χωρὶς νὰ ξεχάσῃ τὴν εἰκόνα πού
τόσο ἀγαπᾷ νὰ προσέχῃ νὰ μὴν ἀφήσῃ καί
τὸν ἑαυτοῦ του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεύμα
καί νὰ πέσῃ μέσα στὴ δίνη τοῦ νεροῦ, γιατί
ἀπ' ἐκεῖ λίγο δύσκολα ξεμπλέκει κανεὶς. Ἀ-
ξίζει λοιπὸν ὁ ρομαντισμὸς ἀλλὰ ὄχι σὲ τό-
σο μεγάλο βαθμό. Ἀς ἀφήσω ὅμως κι' ἐγὼ
τὴν φιλολογία κι' ἄς ἔλθω στὴν πραγματι-
κότητα. Βέβαια αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὅπως τὸ
συνεχίζετε, ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νάχη
καλὸ ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ μάλιστα ὅστερ' ἀπ'
αὐτὸ αἰσθάνεσθε τόσην ἀηδία σημαίνει ὅτι
ἀκόμα δὲν ἔχετε χάσει τὸν ἀνθρωπισμὸ σας.
Φροντίστε λοιπὸν νὰ τὸν ἐπανεῦρετε, γίνε-
τε λίγο ρεαλιστὴς εἶναι τόσο τῆς σημερι-
νῆς ζωῆς ἀπαραίτητος ὥστε ἄς σταματήσῃ
ὁ πολὺς ρομαντισμὸς. Σὰς γράφω καί δι-
σχία ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ παίρνετε τρεῖς τὴν ἡ-
μέρα. Τὴν μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ ἓνα εἶδος καί

τὴν ἄλλη ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐπίσης καί τὰ ἄλλα
κασὲν ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ παίρνετε κάθε μέρα
τρεῖς. 1) Ὑπομνήματα Σπύργελ 2) Ἀνδροστί-
νη Σίμπα καί 3) Φυτὴν Σίμπα εἰς κασέ.
Μὲ τὰ φάρμακα αὐτὰ καί μὲ λίγη καλὴ
θέληση θὰ ἀπαλλαγῇτε.
Γυμνασιόπαιδα. Μὲ τὸ πρῶτο ζή-
τημα δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀπασχολή-
σθε καὶ τόσο πολὺ, γιατί αὐτὸ δὲν ἐμποδί-
ζει πούθεν. Βέβαια καλὸν εἶναι νὰ ἦτο ὁ-
πως καὶ στοὺς ἄλλους ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι τὰ
διάφορα τῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχει βέβαια
τρόπος νὰ ἀπαλλαγῇτε κι' αὐτὸς εἶναι ἡ το-
μή γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὅμως χρειάζεσθε καί
μερικὰ χρήματα. Δὲν εἶναι ἐν τούτοις καί
τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης· ἀργότερα σκέπτεσθε
γι' αὐτό. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο δὲν καταλαβαί-
νω γιατί νὰ σὰς κυριεύσῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐφ'
ὅσον δὲν ἔχει γίνῃ καμμιά τέτοια ἀπόπει-
ρα ἢ μήπως θέλετε σῶναι καὶ καλὰ νὰ αὐ-
θυποθληθῇτε γιὰ ἓνα τέτοιο ζήτημα, ὁπότε
θὰ σὰς γίνῃ μιὰ ἔμμονη ἰδέα. Φροντίστε
λοιπὸν νὰ πάτε ὅπου πρέπει καί ἀφήστε τίς

σκέψεις τίς ἄνερδες. Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ
σκέπτεσθε ὅπως διδόνται τὰ ἀντίθετα.
Ἀντίκλον, Μυτιλήνην. Καί
μόνος σας γράφετε διὰ αὐτὸ σὰς συνέβη
καὶ πρὸ ἐτῶν δὲν βλέπω λοιπὸν κανέναν
σοβαρὸν λόγο πού νὰ σὰς κάμνῃ νὰ τρομά-
ξετε γιατί ὅστερ' ἀπὸ ἓνα τόσο χρονικὸ διά-
στημα οικειοθελούς ἀποχῆς ἐπόμενον εἶναι
νὰ γίνῃ ὅ,τι ἐγινε. Ὅπως δὴ ποτε τώρα θὰ
πάρτε μερικὰ δισκία Ὑπομνήματα Σπύργελ
δύο ἕως τρεῖς τὴν ἡμέρα καί νὰ προσέχῃτε εἰς
νέαν ἀπόπειραν. Ἀσφαλῶς θὰ ἀπαλλαγῇτε
τοῦ ἐφιάλτου. Πάντως χρειάζεται νὰ ὀπλι-
σθῇτε καί μὲ λίγην ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή.
Χίρο-Χίτο. Εἰσθε τόσο κοντὰ στὰς
Ἀθήνας ὥστε νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἐ-
πισκεφθῇτε γιὰ νὰ δῆτε περὶ τίνος ἀκριβῶς
πρόκειται, γιατί ἔτσι εἶναι δύσκολο νὰ πῇ
κανεὶς περὶ τίνος πρόκειται καί μάλιστα
γιὰ ἓνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. Αὐτὴ εἶναι ἡ
μόνη συμβασιὰ πού σὰς δίδω.
Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

Τὰ φῶτα, ἡ ζέση, ἡ κούρασις, τόσοι
ἐχθροὶ πού προσδίδουν γυαλάδα εἰς
τὸ πρόσωπον!... καὶ ὁμῶς καμμιά
ἀνησυχία δὲν ταρασσέει τὴν εὐθυ-
μίαν της, διότι εἶναι βεβαία διὰ τὴν
διατηρήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα
τὸ ἐλκυστικὸν βελούδινον χρῶμα τῆς
ἐπιδερμίδος της χάρις εἰς τὴν χρῆσιν
τῆς ἐξαιρετικῆς

CRÈME SIMON

(Κρέμα ὠραίου τοῦ)

ποῦ καλλωπίζει ἐν συνδυασμῷ μὲ
τὴν ἀπαράμιλλον

POUDRE SIMON

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - Ὁτορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

Λέγεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ
κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου.
Ἐμ. Μπενάκη καὶ Μουροκορδά-
του 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλεφ.
29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐ-
ξέτασις καὶ δι' ἀκτινῶν RONT-
GEN Ἀκαδημίας καὶ Ἰατρο-
κράτους 19 6

Κυρίες μου,

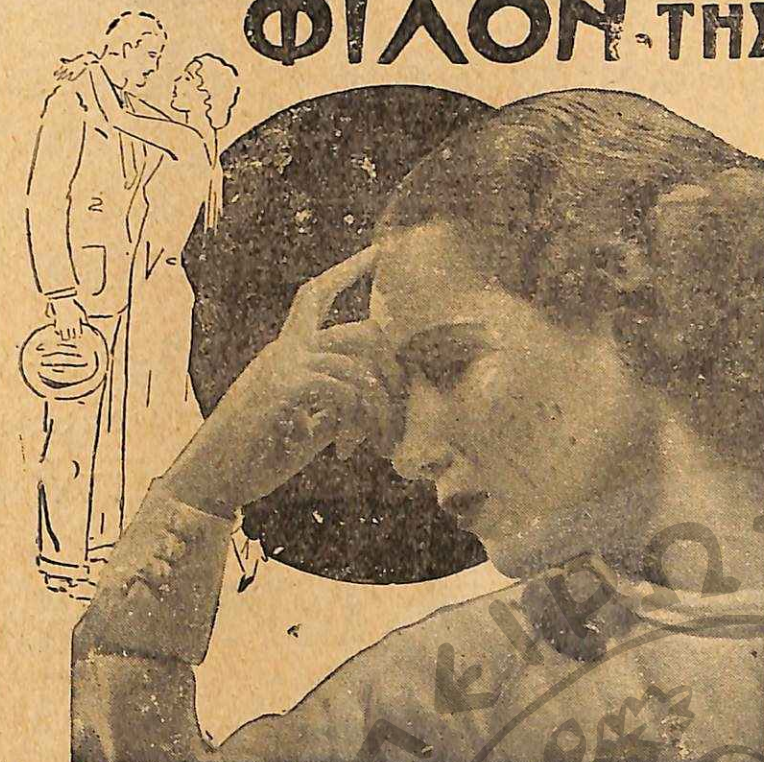
Πολλοὶ θέλουν νὰ μάς μιμηθοῦν εἰς τὴν ΠΕΡΜΑ-
NANT τίς ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ καὶ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥ-
ΚΛΕΣ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ εὐκόλον
διότι ὁ κάθε τεχνίτης ἔχει καὶ ἴδιον μανταλιτέ. Μία
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἰδική μας ἔχει τόσα προτερήματα πού
ὅπως καὶ ἂν τὴν κάμετε εἶναι ὠραία πού καὶ χωρὶς
μιζαμπλὶ σὰς ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια στὴν ἐξοχὴν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγίου Κωνσταντίνου 11 Ἀγίου Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΦΟΙΝΙΞ

ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΤΗΣ..

Ενόμιζε καὶ περιττὸν τὸ νὰ περιποιῇται τὸ δέμα της.
Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι στοὺς τέσσαρας χορούς, τοὺς τρεῖς
προτιμᾷ νὰ χορεύῃ μὲ τὴν φίλην της, ἐσκέφθη, ὅτι ἓνα
ὠραῖο δέμα βελούδινο, μὰτ, ὅπως ἦτο τῆς ἄλλης, ἦτο
ἄρκετό νὰ τὴν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν προτίμησίν του.
Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε τὴν κρέμα Ροδαλίνη. Εἶναι
ἡ μόνη καλλυντικὴ κρέμα ἡ ὁποία σὰς δίδει δέμα μὰτ
καὶ ἐλκυστικόν.

Σινδόνα Ἀξούρ δρχ. 103
καὶ ἡμίλινα 138. Διπλοῦν κρεβ-
βατιῶν 165, καὶ ὀλόλινα δρχ.
475. Κουβέρτες μάλλινες δρχ.
300 καὶ Καμηλὸ 660. Σινδό-
νόπανα ἡμίλινα δρχ. 36 καὶ δι-
πλὼν κρεββατιῶν 44 καὶ ὅλα
τὰ εἶδη προικίων.

Γραφεῖα ἀντιπροσωπειῶν
Βουλῆς, 5 Ἀσὺν πάτωμα (Σύν-
ταγμα).

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

Διευδύντρια καὶ ἰδιοκτῆτρια:

ΙΣΜΗΝΗ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 & Γ' ΣΥΒΡΙΟΥ

ΤΗΛ. 81.724

ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ & ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ
ΟΚΤΑΤΑΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ (ΙΣΟΤΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ)
ΤΜΗΜΑ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

ἐντὸς δύο πολυτελεσμάτων Μεγάρων

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Οἰκοτροφείου ἀποτελεῖται ἀπὸ Γερμανίδας καθηγήτριας καὶ ἐπιμελητρίας οὕτως ὥστε αἱ μαθήτραι ἐξερχόμεναι, μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους, τοῦ Παρθεναγωγείου νὰ ὁμιλοῦν ἀπταίστως τὴν Γερμανικὴν.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γίνονται δεκτὰ θήλα ἀπὸ ἡλικίας 4—18 ἐτῶν καὶ ἄρρενα 4—11 ἐτῶν.

Πληροφορίαι καθ' ἐκάστην εἰς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28